

העולם הזה

הויתור הראשון

שניכסון הוציא

גולדה הסכימה לשיחות, "נוסח רודוס"

רי הכתב, תצטרך כנראה לישיבת העית
נות הממשלתית להחזיר לו את תעודת
הכתב שלו ולהרש את שיתוף הפעולה עימו

מושבות של קארוואנים יוקמו בדרום

חיילים בגוף התיירות הישראלי עשויים להתחולל
כבר בחודשים הקרובים, כאשר תושלם הקמתן של שתי
מושבות קארוואנים בדרום הרחוק. הקארוואן —
דרגה בעברית — הוא קרון מגורים הנגרר על ידי
מכונית, המקובל מאוד כאמצעי תיירות בעיקר באירופה.
פה, לאחרונה אושרו הקמתן של שתי מושבות, בהן
יוחקנו עשרות קרונות כאלה בחדרי מגורים זולים
לתיירים.

מושבת קרונות אחת תוקם על חוף
האגם המלאכותי שבמפרץ אידת, ומושבה
שנייה תוקם בשארם אישיך. שתי המוש-
בות יהיו בבעלות פרטית, ומפעיליהן יפי-
עילו אותן כבתי-מלון זעירים לכל דבר.

אגודת העיתונאים והפנסיה

תגובת הרשמית של מזכירות ועד אגודת העיתונאים
בתל-אביב, לידעה שפורסמה בשבוע שעבר (העולם
הזה 1673) בדבר הקצאת 100 אלף ל"י פיצויים למזכיר
האגודה משה רון:

"ידעה זו משוללת כל יסוד. לכשיחליט לפרוש, יקבל
מר משה רון את הפיצויים הנהוגים לגבי עובדים בכירי
רים במוסדות ציבוריים, לרבות עיתונים בישראל."
עד אז ימשיך רון — האיש, שלמעשה עיצב את
דמותה ומדיה הנוכחיים של אגודת העיתונאים —
לכהן בתפקידו.

כפר הנופש הצרפתי באכזיב — הסוף?

ייתכן שכבר בשנה הבאה יסולק כפר
הנופש הצרפתי של מועדון היסיהתיכון מי-
מקומו שבחוף אכזיב.

מנהלי מועדון היסיהתיכון נתקלים בקשיים בקשר
להארכת חוזה הכרת המקום, נוכח רצונה של המועצה
האזורית להשתלט על המקום. אם אימנם יאלצו
הצרפתים, שהקימו במקום אחת מפינות הנופש המסור-
פחות ביותר בישראל, להסתלק משם, הם עלולים שלא
להקים עוד כפר-נופש של מועדונם בישראל.

יבוטלו הסנקציות נגד כתב סי.בי.אס. בירושלים

הסנקציות שנקטו נגד כתב תחנת הטלוויזיה האמ-
ריקאית סי.בי.אס. בירושלים, בעקבות הפרתו את חוקי
הצנזורה הישראלית, יבוטלו כנראה בעתיד הקרוב.

מהכתב, שהיה הראשון שהעביר טלפונים את הידיעה
על פשיטת צה"ל בחוף סואץ לחו"ל, וגרם לכך שה-
ידיעה נפוצה בעולם בעוד הכוח הפושט נמצא בעיצומו
של המיבצע, נשללה תעודת העיתונאי ונמנע ממנו
שיתוף פעולה מצד השלטונות הישראליים.

הכתב עצמו טען כי קיבל את האינפור-
מציה ואת הרשות להעבירה ממקור רשמי.
בעיקבות ידיעה זו, ובעקבות לחץ ראשי
תחנת ה"סי.בי.אס.", שהתייצבו מאחורי

תושבי הקיף

הכנסת השביעית תכהז חמש שנים?

מסתמנת נטייה בקרב המפלגות הגדולות
להאריך את תקופת כהונתה של הכנסת
לחמש שנים במקום ארבע, בדומה למשך
כהונתו של נשיא המדינה, כבר מתקופת
כהונתה של הכנסת השביעית.

הסדר זה נועד להפריד להבא בין הבחירות לכנסת
לבין הבחירות להסתדרות והבחירות המוניציפאליות.
ראשי המערך ונח"ל גם יחד הגיעו לכרעה למסקנה, כי
צמידות הבחירות מזיקה בעיקר למפלגותיהם וגורמת
לכיוונו כספים ולעייפות הבוחרים.

מי יהיה המזכ"ל הבא של מע"י?

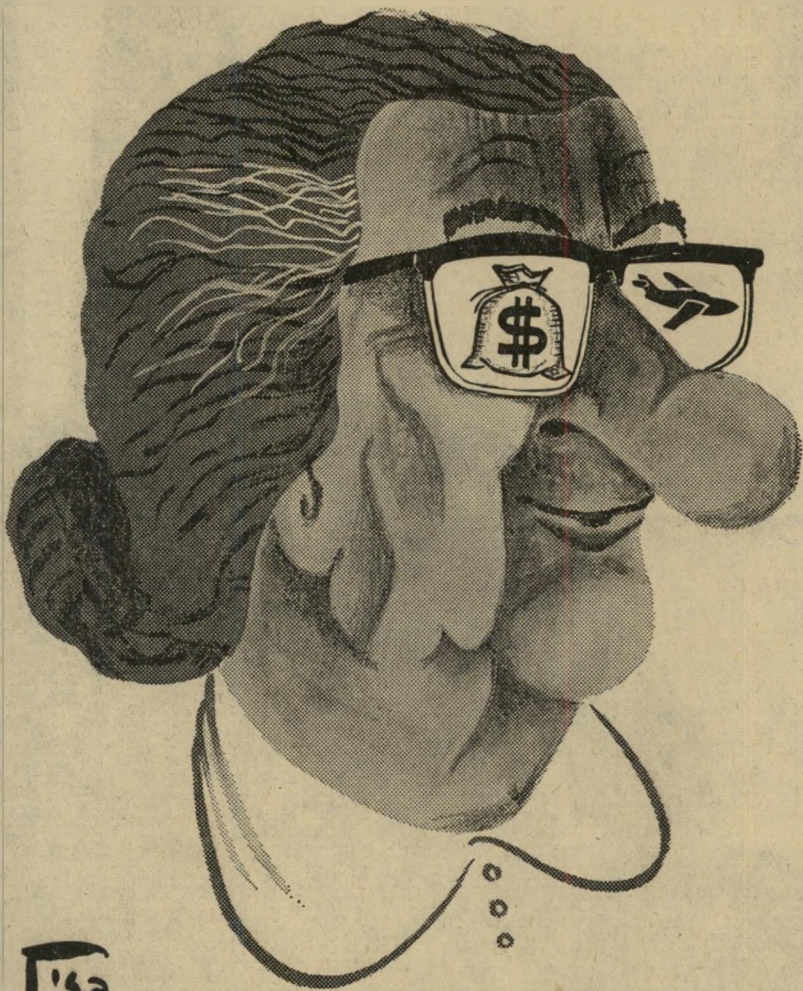
מסתמנת כבר התחלת המירוץ לתפקיד המזכיר הכללי
של מע"י, אשר יתפנה אחרי הבחירות.

אחת האפשרויות הנלקחות בחשבון, כי
מיקרה שפינתם ספיר וחזור לכהן כשר
האוצר, או כשר בכיר הממונה על ענייני
הכלכלה: תפקיד המזכ"ל יימסר לשר-האוצר
צרי הנוכחי, זאב שרף, שהוא גם איש-אימוני
נה המקורב ביותר של גולדה מאיר.
מועמד אחר, המוכר בצמרת מע"י: ח"כ חיים צדוק.

צפויות התפטרות מרשימות המועמדים לכנסת

הגשת רשימות המועמדים של המפלגות לבחירות
לכנסת השביעית לא סייעה את המיקוח הרעשני, שקדם
להרכבת רשימות המועמדים במספר מפלגות.

נראה שלפחות בשתי רשימות יהיו עוד
התפטרות של אישים, שנתנו את הסכמי
תם להופיע ברשימות וחזרו בהם. ההת-
פטרות יהיו בעיקר של אנשים שהוצגו
במקומות בלתי ריאליים.

"אמריקה מוצאת זון בעיני..."

השנה 1970

והרי החדשות:

Giulia 1300 TI

1300 GT Junior

Giulia Super

1750 Saloon

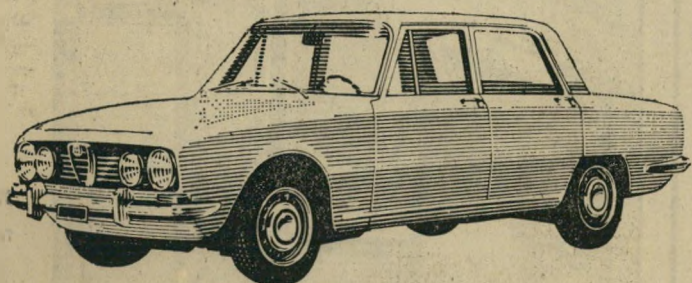
1300 Spider

1750 GT Veloce

מוגברים וכל הפרטים הקטנים מטופחים
במיטב המסורת האכסכלוסיבית של
אלפא רומיאו.
תנאי תשלום נוחים:
מחצית המחיר בתשלומים לשנתיים.

המכוניות החדשות של **אלפא רומיאו.**
לכל אחת ואחת יופי משגע: תאוצה של
מכונית-מירוץ גם למכונית - המירוץ
שבסידרה וגם למכוניות המשפחתיות:
מבנה מפתיע ביציבותו: מעצורי דיסק

אלפא רומיאו
המכונית לאנשים שאוהבים
מכוניות

בוא וראה. בוא ועשה סיבוב.

"קפריש", תליאביב בית-הדר
חיפה. דרך העצמאות 98

קריאה קצרה

על טעם וריח — אין להתחכך.
אך לפעמים יש טעם להתחכך על הריח, ויש ריח למתחככים על הטעם.

זה נוגע גם לספרו של אורי אבנרי, מלחמת היום השביעי. העיתונות הישראלית אינה ממהרת לפרסם ביקורות על ספר זה. אמנם זה לביקורות בטיימס הניו יורקי ובטיימס הלונדוני, הוזכר בעיתוני מוסקבה וקאהיר, הביא לתגובות מצד כמה מגדולי הטיימס סוריונים בעולם. אבל אצלנו, בארץ, האנשים זהירים יותר. רק רוברט וולטש, הוגה הדעות החזק הכותב בהארץ, וסילבי קשת, העיתונאית השנונה הכותבת באותו עיתון, כתבו על הספר. אגב, שניהם בחיוב רב.

אך הנה, סוף סוף, נעזר למרחב, אחד מעיתוני המימסה, והקדיש לספר ביקורת ארוכה וממצה.

יש טעם לכגם...

מה כותב למרחב? "שיטחיות מדהימה" .. "קביעות מופרכות" .. "מגוחך". אך ב"עיקר: "הספר דוחה בטיגנונו ... מחשבה עצמית מגוחכת". מדוע? מפני שהמחבר כותב על עצמו, זוהי טענה כבדת-מישקל — אם אין לוקחים בחשבון כי הספר כתוב בסיגנון אוטוביוגרפי. היינו נכנעים לאינטימיות הטעם של למרחב ומכירים בו כשופט עליון בענייני טעם וסיגנון — לולא הופיע השבוע עיתון לא כחות חשוב ממנו, ואומר את הדין.

נובל אובסטרבטר הוא השבועון המכובד ביותר בחוגים האינטלקטואליים בצרפת — ואולי באירופה כולה. בשביל אינטלקטואלים ואינטימסטים, אין שופט מוסמך ממנו.

והנה בא שבועון זה דווקא ומתחיל לפרסם סידרה של מרקם

הכותרת ב"נובל אובסטרבטר"

מתוך ספרו של אבנרי. יותר מזה: הוא ראה בכך חשיבות כה רבה, שציין זאת על השער שלו, והכתיר את הפרק הראשון בתואר "מיסמך השבוע".

איזה פרק? כמה מוזר: דווקא הפרק האוטוביוגרפי, בו מתאר אבנרי את תולדות חייו (ושהועתק גם בהעגום הזה).

"יצירה של שלום"

בהקדמה שלו כותב העיתון: "המיסמך שאנו מתחילים בפירוטו לקוח מספר הצריך לעניין את כל העולם, ולא רק את המיזרח התיכון. ברגע שבו מצפים הכל למלחמה חדשה בין ישראל וארצות-ערב, העלולה למרוץ בכל רגע, מהחיה ספר זה יצירה של שלום.

"המחבר, אורי אבנרי, הוא עדיין אדם צעיר. כעורך שבועון בעל תפוצה רבה וכחבר הכנסת, יצא לו שם של קול קורא במידבר. אין הוא אוהב כשאומרים עליו שהוא, איש השמאל. אין הוא גם אוהב שמישהו מטיל ספק בשרשיו העמוקים בארץ-ישראל, ובהחלטתו להגן על המדינה העברית. אולם הוא אנטיקונפורמיסט.

"הוא שונא בלהס כל קולוניאליזם, ולכן גם כל סיפוח. הוא רכש לו אהדה רבה בקרב הערבים ובקרב האינטליגנציה היהודית בישראל. הוא מציג תוכנית שיש בה, לדעתו, למנוע מלחמה ולבנות ברית יהודית-ערבית בת-קיימא. "מן הראוי הוא שקולו יישמע."

נאצים ואנטי-נאצים

אגב, אורי כאן המקום לעמוד על הדיווח הסלקטיבי השורר בעיתונות הישראלית בכל הנוגע לנו. הנה פירסם מעריב, בהבלטה מירבית, בתוך מיסגרת מיוחדת, את הסיפור כי עיתון גרמני נאצי — דויטשה זולדאטן צייטונג — המליץ על ספרו של אבנרי, יחד עם ספרים על היטלר. באמת מדהים. אבל מעריב שכח לספר (ואולי גם לא ידע) כי אותו עיתון נתעב המליץ גם על ספר של דוד בן-גוריון, ועל ספרו של הפרשן האמריקאי וייט על בחירת הנשיא קנדי.

על כל פנים — ההמלצה הנאצית באה כמה ימים לפני המלצת נובל אובסטרבטר שהוא, במיקרה, עיתון של השמאל האינטלקטואלי הקלאסי. כמה עיתוני ישראל דיווחו על כך שעיתון זה מצא לנכון להעתיק את ספרו של אבנרי? וכמה הודיעו, בשעתו, כי דר שפיגל, הגרמני, שהוא ההיפך מנאצי, הקדיש לספרו של אבנרי שמונה מגליונותיו, והביא את תוכנו למיליוני בתיים?

כמה עיתונים הודיעו כי ספר זה הופיע באחת ההוצאות החשובות ביותר בצרפת, שבועות מעטים אחרי שהופיע באחת משלוש ההוצאות הגדולות ביותר בגרמניה? אני כשלעצמי הייתי מציע לך לחתור על כל חות-

סוד ההצלחה

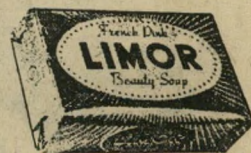

להצלחה הרבה סודות,
אבל סוד ההצלחה שלי
הוא:

הריח הנעים
המלווה אותי במשך שעות,
הניחוח המפתה כל גבר
ניחוחו של לימור

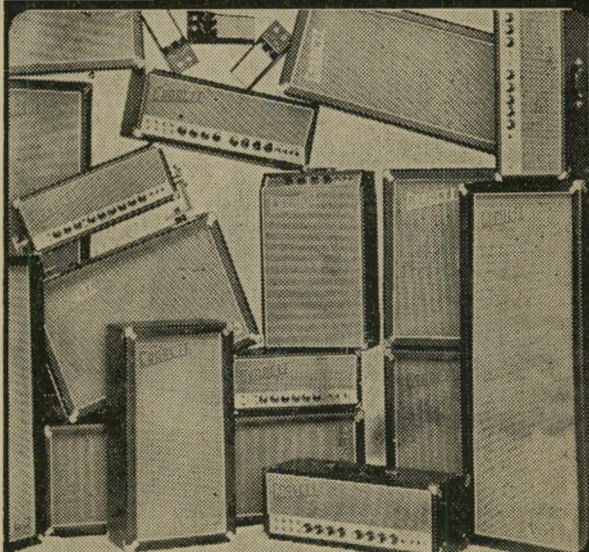
לימור

הסבון לרעננות העור

באיכות צרפתית מעולה

מנשיר איכות בחיירי הפתעה!

למלונות
וקיבוצים
מערכות הנב"ר
למיקרופון
נים, מוסיקת
רקע וכו'.

ללחקות
ציוד שירה
ונגינה

היוג

פנקס 60 ת"א

מכתבים

רפי —

אישיהמצולות

הכתבה על רב־סרן רפי מילוא, איש ה־קומנדו הימי (העולם הזה 1673), גרמה אצל לי לשתי תגובות.

הראשונה היתה אינסטינקטיבית — הש־תתפזר בצער המשי־סחה, וצער אישי עי־מוק על בחור נפלא כזה שהלך. אמנם לא פגשתי מעולם, אך בעיקבות הסי־פור חשתי שאני מי־כירה, ועוד איר־התגובה השנייה הי־תה הרגשת תיסכול וועם: כיצד זה אנו מרשים שיימשך מי־צב בו הולכים בי־חורים כאלה? זה אמנם לא הגיוני,

כהן

אני יודע: כל בחור שהולך, הוא הנפלא בי־יותר לבני משפחתו. אבל הגיון לחור, ו־הרגשה לחור: לא עשינו דינו לשלום — ובמידה זו, מוטלת אשמת מותו על כל אחד מאיתנו.

מכתב השבוע

הפיתרון

לציונות

אני תושב ארצות־הברית מגיל שלוש, אולם מיום שאני זוכר, הולעטנו בבית בציונות וחלוציות. משפחתי היתה חלוצית מאז ומתמיד. סבי התיישב בקס־סינה עוד במאה שעברה, אמי ודודי נולדו שם, ואני עצמי נולדתי בירושלים ב־1934. אבי, שהוא אמריקאי, הביא את אמי ואותי לארצות־הברית, ב־1937.

לאורך השנים, השתעשעתי לא אחת ברעיון העליה. ב־1965 שהיתי באילת חצי שנה. רגשותי שם היו מעורבים. הרגשתי עצמי בבית — אך חשתי יחור עם זאת גם מחנק. התרועעתי עם מספר ערכים צעירים — ערבים, סוביים, נוצ־רים ודרוזים — ורציתי מצד אחד להי־פוך זאת לידידות הדוקה יותר, אך הר־שיתי לידידי היהודיים לשכנעני שלא להדק ידידות זו. תיסכול ומחנק היו מנת חלקי בשהותי בארץ.

בקיי האחרון ערכתי ביקור באפרי־קה — גם במדינות המוסלמיות שם. על אף שלא הסתרתי את מוצאי הארץ־ישראלי או את יהדותי, התייחסו אלי מארחי בשיא האדיבות. ייתכן שאין מקום להוצאת מסקנות מנסיון בודד. אך לגבי היה בזה משום תגלית. חוויה זו היוותה לגבי את סופה של האמונה העיוורת בציונות המסורתית.

כתוצאה, הייתי אומלל למדי. חשתי עצמי כבוגד בגלל שחולתי להאמין בי־תורה שעל ברכיה התחנכתי כל ימי. התחלתי להגן על הציונות בפני משמי־ציה, ועל נקודת־ההשקפה הערבית — בפני משמיציה שלה. סבלתי מפיצול־אישיות פוליטי. הסתירות הטרידו אותי. לאחרונה נתן לי ידיד נוצרי את סיפ־רו של אורי אבנרי ישראל ללא ציונים. בנושית עצורה קראתי את הצעותיו ל־שלום במרחב. ברצוני להודות לו על גישתו האמיצה והחז־משמעת. היא עוד רה לי לפתור את הדילמה האישית שלי. אני מסכים בכל לב לדעתה, כי רק פורציה שנית של ערבים ויהודים תביא למרחב את השלום.

אורי שרמן, סן־פרנציסקו

השם האנגלי של מלחמת היום ה־שביעי.

זכור את

ישראל השנייה

אל ישיבה מחול־השדים המתנהל עתה סביב קולו של הבוחר, את המחללים הקיי־מים במדינה והמוזעזעים את יציבותה. לי־מעלה ממחצית בנינו המגוינים על גבולות המדינה, נמנים על ישראל השנייה, מקופחת הסיכויים ושוות הסיכונים. הפער בינה לבין (המשך בעמוד 6)

שגרירות גרמניה מציגה

בהמשך להצלחה הגדולה של שבוע הסרט הגרמני, שני סרטים נוספים שזכו לפרסום בינלאומי של במאים צעירים של הגל החדש

SCHONZEIT FUER FUECHSE

עונה אסורה לציד השועלים

בבימויו של פטר שמוני

על מאבק התמיד של בני הדור הצעיר נגד ערכי אבותיהם

ירושלים	תל־אביב	חיפה
ימק"א	בית ציוני אמריקה	יום ראשון 12.10
יום שלישי 7.10	יום שני 13.10	קולנוע שביט — כרמל
בשעה 18.00 ו־20.30	בשעה 18.30 ו־21.00	בשעה 18.00 ו־20.30

ES — DIE ALLTÄGLICHE GESCHICHTE EINER KLEINEN LIEBE

„זה“ — דבר רגיל בין נאהבים

בבימויו של אולריך שמוני ובכיכובם של זבינה זיניין וטילה דוריו

(תרגום אנגלי בגוף הסרט)

ירושלים	תל־אביב	חיפה
ימק"א	בית ציוני אמריקה	קולנוע שביט — כרמל
יום חמישי 9.10	מוצ"ש 11.10	יום שני 13.10
בשעה 18.00 ו־20.30	בשעה 18.30 ו־21.00	בשעה 18.00 ו־20.30

מכירת הכרטיסים החלה

ירושלים	תל־אביב	חיפה
כהנא — רח' הרברט סמואל 1	„אוניון“ — דיזנגוף 118	קופת מכבי — הרצל 20
		גרבר — הנשיא 129

דמי כניסה 70 א"י

אל חיק הטבע - לפיקניק

מהו שיא הכיף בפיקניק? הכנת האוכל, כמובן! כאן הוא ה„אשף“...

זהו תפקיד המושך כל גבר... העמיד לרשותו מכשירי „פזגו“ הניידים ותתפעלי ממעדני המלכים שהוא מכין... בתיאבון!

לרשותכם: כירת שדה... גיל שדה... מנורת שדה... דגמים שונים — כולם משוכללים... נוחים בשמוש וחשכוניים ביותר... שעות הפעלה מרובות...

על פזגו יכולים לסמוך!

פזגו PZGAS

מכתבים

עם נשיא גרמניה קיוינגר (העולם הזה 1673) קוראים אנטה — ולדוגמנית הישראית אליה שהשתתפה בפוטומונטז'ים המפורסמים שלכם קוראים אן. האם בזה מסתיים כל הדמיון?

יובל קרני, תל-אביב

● לבחינה מדוקדקת יותר, ראה תמונות של אנטה ואן בפעולה.

תחרות

הציודים

אני שולח לכם תמונה, שאמנם לא צילמתי אותה אישית, אלא לקחתיה מעיתון חוקי, אך אני סבור שחבל להחמיצה. אני

תמונת השבוע

מציע את הכותרת מהמקור: „אין כמו כר" בע לתת לגברת הרגשה שהיא לבושה כ"יאות".

דוד שרעבני, רמת-גן

● תמונת השבוע מזכה את הקורא שרעבני ב-10 ל"י.

בחינות מוזרות

במשרד-הרישוי בבירה

משרד-הרישוי בירושלים אינו מצטיין ל-אחרונה בשמו הטוב. לא מזמן נתפס פקיד בשם שמש כאשר עסק בשעותיו הנוספות במתן רישיונות מוניות תמורת „אגרה" בסך אלפי לירות. מר שמש נתפס ומשפטו מתנהל עתה. חודשיים אחרי מיקרה זה נתפסו שם שני בוחנים בקבלת שוחד. וברצוני לשאול: מדוע קשה לעבור בחינות במשרד זה?

מפעם לפעם פורצות במדינה סערות ב"קשר לתוצאות של בחינות. באוניברסיטה, למשל, נחשבות תוצאות בחינה כשואה אם אחוז העוברים הוא כ-40. במשרד הרישוי בירושלים, לעומת זאת, בבחינות האחרונות למורי-הנהיגה, מתוך 30 נבחנים שנגשו ב"מועד ראשון — עבר אחד. מתוך נבחני מועד שני — 22 איש — עבר עוד אחד: היה זה לא פחות ולא יותר מאשר כבוד המנהל הכללי של משרד-התחבורה, מר יכון ברצוני לשאול: (1) מהם הקריטריונים לפיהם קובע המשרד מי יכול להיות מורה-נהיגה? (2) מדוע לא פורסמו קריטריונים אלה לפני הבחינה? החומר עליו נבחנים הוא לכאורה פשוט. הוא כולל תקנות התעבורה, פסיכולוגיה, תוכנית לימוד אחידה המקובלת בבתי-הספר לנהיגה, ומכניקה. אין להניח כי אחוז כה גבוה של נבחנים נכשל בהבנת חומר כה פשוט.

מהי, אם כן, הסיבה? איני יכול למסור את שמי, היות ובינתיים הומונתי לבחינה נוספת.

נבחן, ירושלים

קוראים אשולחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למכתבים קצרים. זכות קרימה תינתן למכתבי תביחה של קוראים המצביעים על תצלומיהם למכתבים.

(המשך מעמוד 5)

ישראל של טובים ובני-טובים, הולך ומעמיק! להלן מימצאים מחרידים על מצבה של ישראל השנייה המבוססים על מחקרים מכליתיים:

86 אלף משפחות מרובות ילדים מצויות כיום במדינה; 150 אלף נפשות, ממשפחות אלה, חסרות מיטה או מיזרון; אלפי נפשות מתגוררות בצפיפות של 5—6 נפשות בחדר אחד; כ-92 אלף נשים לראשי משפחות מרובות-ילדים אינן יכולות לצאת לעבודה בגלל גודל המשפחה; קיימות משפחות שהנסותן אינה עולה על 50 לירות ל"חודש לכל נפש; כ-50% מהנוער היהודי בגילאי 14—17 לא למד בבתי-ספר על-ידיים — ורובו משתייך למשפחות מרובות-ילדים. אחוז הסטודנטים מהמשפחות מרובות-ילדים אינו נמצא בקו עלייה בעשור האחרון — וזאת עקב התנאים הכלכליים. בו בזמן תומכות המדינה והסוכנות היהודית בסטודנטים יהודיים מהתפוצות, לומדים בארץ, בשיעור של ארבעת אלפים לירות לשנה — עד לסיום לימודיהם האקדמיים. וזאת — גם אם לא יתחייב להשתקע בארץ, ואי-לכך לא יהיו חייבים בשרות צבאי.

ניקטור מועד, אור-יהודה

המגינים

המפוקפקים

אני שולח לכם בזאת העתק מכתבי שליחתי להתאחדות בעלי-בתים בתל-אביב: „קראתי בספרו של אמנון זיכרונ"י מ-119 (עמודים 293—299) כי סיעת גח"ל וליברלים הצביעו נגד הדיון בכנסת ב"נושא תיקון חוק הגנת הדייר, שיפוך בתים, דיור להשכרה וכו'. האם ידוע לכם על כך, ומה מסקנתכם בקשר למפלגות אלו?"

מאיר בלומברג, ראשון-לציון

אחרות

הערומות

אינני יודע אם שמתם לב לכך, אבל לי-דוגמנית הגרמניה המשתתפת בפוטומונטז'

אנטה והקאנצדר

אן בפעולה

סוד ההצלחה

להצלחה הרבה סודות, אבל סוד ההצלחה שלי הוא:

הריח הנעים המלווה אותי במשך שעות. הניחוח המפתה כל גבר ניחוחו של לימור

הסבון לרענונות העור

לימור

באיכות צופיתית מעולה

פיתוח * 1971

על הנשים

היופי חריף מן היין: גורם הוא שיכרון גם לשתיין וגם לקנקן. (צימרמן)

גרבי „מרסי" עושים אותך ליפהפיה מראש עד רגל.

על כל הנשים Merzi

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי, המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאריך 136 • מען מברקי: עולמסרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח" פין 6 • גלויות: ציגורספיה כספי בע"מ

מאבק הממושך, שנמשך 19 חודש, של שני ענקי-החזק היוונים, ארי אונאסיס ו-סטאברוס ניארוס — על השגת החוזה של שמן מממשלת יוון — נסתיים השבוע בקול ענות חלושה. ממשלת הקולונלים ביוון הכריזה על ביטול המיכרז להקמת בתי הזיקוק והקומפלקס התעשייתי הצמוד להם, הודיעה כי תחפש פתרונות אחרים.

מקורות מקורבים לחוגי השלטון ביוון הסבירו את משמעות ההחלטה בכך, כי ה"קולונלים" פוחדים מיריבותו של איל-הון אשר יפסיד במיכרז, מחששים עתה פשרה שתספק את השניים. למשל: פיצול בתי הזיקוק, שנועדו לייצר שבעה מיליון טון דלק גולמי לשנה, לשני יחידות נפרדות — אחת לכל מיליון.

מאחר שהרווחים הצפויים מבתי הזיקוק, בעשר השנים הקרובות, הם 450 מיליון דולר, נראה כי ניתן יהיה לספק את תיאבונם של שני הלווייתנים כאחד.

קולומביה

תקופת-האבן

לא חלפה

בחלק הצפוני של יבשת אמריקה טסים אנשים לירח ובחזרה, אך במרחק כמה אלפי קילומטרים משם, בחצי הדרומי של היבשת, נתגלה לאחרונה שבט של אנשי תקופת-האבן.

השבט הפרימיטיבי נתגלה בעובי הגיונג'ים של קולומביה. צורת חייהם מלמדת כי הם לא התפתחו מעבר לתקופת-האבן, והם דוברים שפה לא ידועה לעולם התרבותי. הישערה היא שילדים אלו הם שרידים של שבט הווי, שהכל האמינו שהושמד כליל כבר לפני כשישים שנה.

כד השבט באוהל אחד. השבט היה אבוד נתגלה בעת חיפושים אחרי סוחר פרי חות בשם ג'וליאן גיל, שאבד באזור הביצות והג'ונגלים ליד גבול פרו-ברזיל, שם עסק בציד יגוארים. גיל גילה במיקרה את הכפר הנידח, בו חיו כ-20 איש באוהל ענק תיח דמוי קנוס. הוא שלח את אחד משני מורי-הדרך שלו בחזרה לנקודת הישוב היקרה ביותר עם הודעה על תגליתו, ביקש לשלוח אחרי משלחת הצלה אם לא יחזור תוך חודשים.

כשלא חזר, אירגן אחיו משלחת, בהשית תפוח חיילי המארינס של הצי הקולומביאני. הם איתרו את הכפר — ונפלו ישר לתוך תקופת-האבן: גרונים עם ראשי אבן ופריטי ציוד אחרים הוכיחו למדעני המשלחת כי אנשי השבט נשארו בשלב התפתחותם מלפני מאות אלפי שנים. הנסיונות ליצור איתם קשר דיבור ולגלות את גיל עלו בתוהו, מ'אחר שלא ניתן היה להבין את שפתם. "חור ששני שנכונה להם הפתעה כאשר יבואו ב' מגע עם העולם החיצוני", קבע, בהבעה חתומה, האחראי על המשלחת בפני עיתון גאים.

גרמניה

הבישוף הרוצח

— הסוף?

הבישוף הגרמני מתיאס דפרגר, שהואשם ברצח 17 בני-ערובה, אורחים איטלקיים — גברים, נשים וילדים — בעת מלחמת העולם השנייה — יחדל מלשמש בתפקידו כל זמן שתימשך החקירה החדשה שנפתחה נגדו זה עתה בפרשה.

הבוס של דפרגר, הארכיבישוף דפנו, הכריז כי הבישוף דפרגר יועסק כל משך חייו הקצרה בתפקיד מנהלה בלבד. אמר דפנו: "לאור ההתקפות הבלתי פוסקות על תוצאות החקירה הקודמת, נראה לכנסיה כי חקירה חדשה רק תעזור להבהרת הדברים."

הכנסיה נבעתה. היתה זו הודעת כניעה של הכנסיה הקתולית הכללית, נוכח הועם שעוררה התנהגותה בעולם. ב'עיקבות הגילוי הראשון של השבועון הגרמני דו ספיגל בדבר עברו של הבישוף, התייצבה הכנסיה מאחוריו, טענה כי כיום הי' בישוף הוא אדם אחר.

כת חדשה נולדה באנגליה כדי ללחום בהפיץ השלווים:

הבוועטים

ביצוע האבנים המתגלגלות, בהשתתפות כ' רבע מיליון צעירים. בעיקבות קונצרט זה, החמירו היחסים בין הקרחים להיפייז. הי' קרחים מאמינים כי ההיפייז שכוו כסדרנים את מלאכיהם הנהנוס — אותו פלג נוער הי' רכוב על אופנועים ומתלבש בחלקי לבוש נאצים — כדי להוריד את ראשם של הי' קרחים. ואכן, ההפתעה הגדולה של הקונצרט הענק היתה חוסר כל נזקים ברכוש או נפגש. מלאכיהם הנהנוס ניצבו כחומה, בקס' דותיהם הנאציות, סביב הלהקה, אפילו פיקחו אחר-כך על פעולות-הנקיון בשטח.

האמת היא שמלאכיהם הנהנוס האנגלים הי' גם נמרים די שקטים יחסית לאחריהם ב' ארצות-הברית, שם הם מהווים בעייה רצינית. יחד עם זאת היתה זו הפתעה גמורה לראות טיפוסים ביריונים אלו, במעליות עור שלהם, עוסקים בעבודה ממושכת, לצד החוק והסדר. לאחר המופע הודיעה המשטרה שלא היא ביקשה את עזרתם, הקוממוניסטים הודיעו שהם נשכרו אכן עלידי מארגני המופע — בבחינת "כדי לתפוס פור' רץ, היעזר בפורץ" — ואילו המלאכים שמ' רץ על שתיקה מוחלטת.

תהיה הסיבה אשר תהיה, הבועטים, שלא הצליחו בגלל המלאכים לעשות שמות ב' מופע, כפי שתיכננו, מחפשים לנקום.

★ ★ ★

מכות נגד שיעמום

ה"בועטים" בניגוד להיפייז ולמלאכי כ' המלוכלכים, מקפידים על הופעה נקייה ומסודרת. רק כאשר הם יוצאים ל'

כת חדשה נולדה בחודשים האחרונים באנגליה: הבועטים, או בשמם המקורי: הקרחים. כאילו לא היה למשטרת אנגליה מספיק כאכזרש בגלל הסטיבויז, המור' דרנים, הרוקרים, הביסניקים, ההיפייז, מל' אכיהנהנוס רחובי-האופנועים וחבושי-הקס' דות — נוספו עתה גם אלה לצרותיהם.

הבועטים הם פלג מהנוער האנגלי, שהוא ההיפ' הגמור מההיפייז וילדי הפרחים. ו' אכן, מטרם המוצהרת היא ללחום בהם — בין אחרים. הקרחת היא סימלם המסחרי, ונישקם החביב הוא נעליהם הגבוהות בעלות הקצוות מדופנות-הפלדה, בהן הם אוהבים במיוחד לבקוע בראשיהם של ההיפייז ושר' אר מתגנדיהם.

הבועטים הם המשכו של תהליך שעליו ניבאו הפסיכולוגים עוד כשהתחיל: התגב' שות הנוער לקבוצות מוגדרות נפרדות, בע' לות סימניזיהווי חיצוניים אופייניים, כאחת מצורות הביטוי להתנגדותם למימסד — ואלו לאלו.

השעירים, כך קוראים הבועטים בבז' ל' היפייז, או, הפרעושים הבטלנים הללו מ' ארוס, על-שם פסל ארוס בכיכר פיקדילי בלונדון, סביבו נוהגים ההיפייז להתאסף.

★ ★ ★

האיומים משליטים סדר

ל' נוער באנגליה עולם שלם בפני עצ' מו, בו הם חיים ופועלים בנפרד מעולם הבוגרים. לאחרונה אירעה בעולם זה חוויה ממדרגה ראשונה. היה זה קונצרט מוזיקת' פופ שנערך בהייד-פארק בתחילת יולי, ב'

מלאך הגריהנוס היפי ביטניק רוק מוד מדריבוי

מה האדירה ביותר בעולם, עת נתפסה ב' שבי צפון-קוריה, הגיעה השבוע ספינת' הריגול האלקטרונית פואבלו לסוף דרכה. דובר הפנטאגון הודיע כי אנית-הריגול ו' שתי אחיותיה, באנאר ופאלסטיק, עומדות להיות מוצאות מהשירות, בגלל אי-כדאיותן הכלכלית.

ממועמקי חים וממרומי החלל. יחד עם זאת הודיע הדובר שהצי נקט באמצעים מתאימים כדי למלא את תפקידיהן של הי' ספינות באמצעים אחרים. בכך, הגיעה הי' נשיא ניקסון למסקנתו של הנשיא אייז' האור, לפניו, שהחליט, לאחר פרשת מטוס הריגול ו' להיעזר בשיכלולים מדעיים אחרים, במקום לעמוד שוב בפני הסכנה של התנגשות פנים אל פנים עם הקוממוניסטים.

פרשנים טוענים כי את מקומן של ספינות הריגול התפוסנה מעתה צוללות מצוידות במיתקים אלקטרוניים, שלעומתם נראה ציוד הפואבלו כמיושן.

בנוסף, כמובן, לחלליות הסובבות את כדור הארץ ומסודרות ללא הרף מידע לבסיסן.

נורית בין אחרות, סודיות יותר, ואת מפקד הכוחות האמריקאים בויאט-נאם, הגנרל קרייטון אברהמס. הוא הוסיף גם כי אם יוחזק שבית-הדין הצבאי לא יהווה מיסגרת מתאימה להשגת משפט צדק לשולחיו, יתי' בע את העברת המשפט לבית משפט אזרחי. "חוקת ארצות-הברית קובעת", הכריז רוט' בלט, "כי כאשר רשות השיפוט הצבאית אינה מסוגלת לערוך משפט הוגן, היא מא' בדת את סמכויות השיפוט שלה".

כאשר נשאל מדוע לדעתו הוגש בכלל כתב אישום נגד שולחיו, שאחד מהם הוא מפקד הכוחות הירוקות, אלוף-המינהל רו' ברט ריהולט, השיב הסניגור: "זה די ברור, לא? משהו בצמרת הפי' קוד עשה טעות גסה, ועתה הם פוחדים ל' הודות בכך ממחפשים שיעיר לעזאזל". הפרשות, מסתבר, חוזרות על עצמן — אם בישראל, אם במקום אחר.

ארצות-הברית

ה"פואבלו" —

קץ הדרד

לאחר שהמיטה בושה לאומית על המעצ'

ליסה כי האדם האחר הוא אותו אדם. הי' שלטונות המשפטיים במערב גרמניה, שבי' שתי חקירות קודמות קבעו כי דפרגר אשם בהריגה בלבד, פשע שעליו חלה ההתייש' נות, נאלצו לפתוח עתה בחקירה שלישית.

ויאט-נאם הדרומית

הכומות הירוקות —

הסירחון מתפשט

משפטם של אנשי הכומות הירוקות — היחידה המיוחדת של צבא ארצות-הברית ב' ויאט-נאם — הנאשמים ברצח אורח ויאט' נאמי ליד מיפקדתם, ביולי השנה — מבטיח להיפוך לאחת הפרשיות המצניעות ביותר של הפרשה המצניעה הנקראת מלחמת ויאט' נאם.

עורך-דינם — האזרחי — של הנאשמים, העומדים למשפט צבאי, הכריז השבוע ב' סייגון, לשם הגיע מנירוק, כי יתבע לערוך את המשפט בדתלים פתוחות.

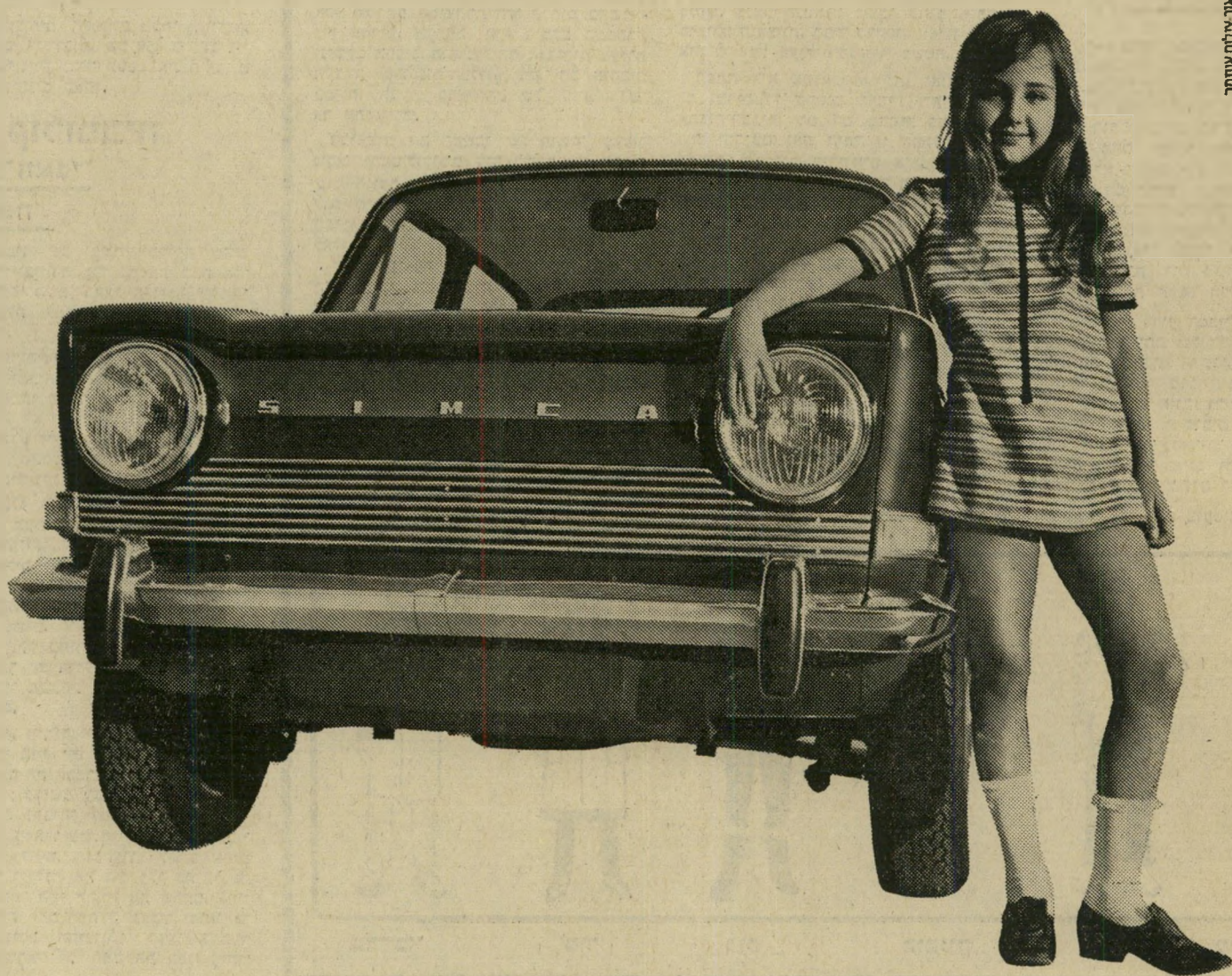
עורך-הדין, הגרי רוטבלט, הכריז גם כי יומן כעדים לא פחות ולא יותר מאשר את סוכנות הביון המרכזית — הסי.איי. סוכ'

לאבא שלי יש 'סימקה' (מכונית טובה מבית טוב)

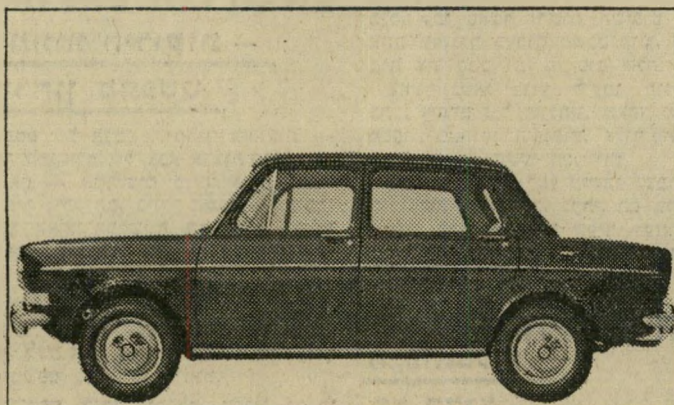
לאבא שלי יש סימקה 1000. בעלי תחנות דלק אינם אוהבים אותה. בעלי מוסכים לא משתגעים אחריה. פקידי האוצר אינם מאושרים שהיא נמכרת בכמויות כל כך גדולות. תשאלו מדוע? פשוט מאד: יש לה צריכת דלק קטנה מאד. למוסכים היא נזקקת רק לעתים רחוקות והוצאות הרישוי המוטלות עליה הן מן הנמוכות ביותר. מי שנשאר מבסוט ממנה וצוחק על כל העולם - זה אבא שלי שקנה אותה. ואם האבא שלי מבסוט ממנה. תהיו בטוחים שסימקה 1000 זה בומבה של מכונית.

תצוגה ומכירה: משרד מכירות ראשי - ח'לאביב. דרך פתח תקוה 74. טלפון 36115 ● מכשירי תנועה בע"מ. חיפה. דרך העצמאות 104. טל. 524775 ● ירושלים. שיקביץ. עדי דוד המלך 11. טל. 22660 ● דמת'נן. לונסקי אח סרדכי. רח' ארלוזורוב 12. טל. 727261 ● וחניה. ליונקופף. רח' הרצל 44. טל. 5307 ● באר'שבע. ד. ברמלי. מוסך 'באר'שבע'. דרך חברון. טל. 2021 ●

ד"ר סטוריו אור צילום איתמר

מכונית טובה מבית טוב
בית קרייזלר סימקה-מכשירי תנועה בע"מ

דגם 1970

סימקה 1000 נפח מנוע 944 סמ"ק
1118 סמ"ק: 11.4 כ"ס: 4 דלתות:
5 מקומות ישיבה: אין צורך בסיכה
כלל: מעצורים הדראוליים: 4 הלוכים
סינכרוניים: 4 קפיצים ופרדים: צמיגים
רדיאליים: מערכת חימום

CHRYSLER
INTERNATIONAL

ליורד כרתל

הצענו מעין "בית ליורדים", שאליו יעברו אוטומאטית אישים מצטיינים בגמר כפונתם בבית הנשיא, בבית המשפט העליון, במטכ"ל ובראשות עירייה, וכל חברי הכנסת שסיים שתיים או שלוש תקופות כהונה.

זה היה צריך להיות מוסד מיעץ, הדן בבעיות הגדולות של המדינה, בעל הסמכות לעכב וזמנית הצעות חוק של הכנסת.

תחילה היה נדמה שיש סיכוי סביר שהצעה זו תתקבל. אישים שונים במפלגות החתיקות, ודווקא הפחות קשישים, תמכו בה. תמיכתם של כשלושים ח"כים היתה מובטחת.

ואז באה המהפכה הנגדית. הזקנים הם שי ניצחו עליה. הם ראו בהצעתנו מזימה זדונית לנשל אותם. הם רצו להיאחז בקרנות המזבח של הכנסת.

וכך, כשהגיעה ההצעה להצבעה, לא תמך בה אף חבר-כנסת אחד, מלבדו!

שלושים התומכים נעדרו מן האולם, כי לא העזו להפר את המשמעת הסיעתית. הנוכחים הצביעו נגד, מרק"ח עד הסיעות הדתיות הקיצוניות. גח"ל והמרכז החופשי נמנעו — כביכול — אבל רק כדי שיוכלו לגאום ולהסביר מדוע הם מתנגדים להצעה.

נזכרתי בכל אלה, ושאלתי בקול רם, בסוף הנאום: אילו היתה הצבעה זו נערכת עתה עוד פעם, האם היו המצביעים נגדה או מצביעים עים נגדה היום?

★ ★ ★

נסתכל נא מחדש בתיאור ההיתולי שבראש מאמר זה. האם הוא כאמת כל-כך מצחיק? איננו זקוקים לתוארי אצולה, לא של לורד כרמל ולא של דוכס מרחביה. בודאי שלא.

אך לגופו של עניין — האם אין הרבה הגיון בעצם ההצעה שאישים ותיקים אלה יעברו מן הכנסת לבית שני?

לדוד הכהן יש מה לומר על מדיניות החוץ של ישראל בדורס-מזרח אסיה, דברים שכדאי להקשיב להם. מרדכי נמיר היה ראש-עיר גרוע, אך בדיון על עניינים עירוניים יש טעם בשמיעת דעתו, אחרי שיתחחרר מן האינטרס של בעל-חזקה. ד"ר אבניאל בענייני כלכלה, דבורה נצר בענייני נים סוציאליים — בהחלט יכול להיות ערך לחוות-דעתם, בעת דיון בבעיות הגדולות, או בהצעות חוק מסוימות, בפורום של מוסד המתכנס כמה ימים בחודש, שיהיה בעל סמכות מיעצת וערך חינוכי.

בודאי, זה נועד לפתור גם בעייה אנושית. ומדוע לא?

מדוע לא ננהיג, בחיים הציבוריים שלנו, מינימים של דור, של התחשבות אנושית פשוטה, של נוהלים תקינים? האם נצטרך לעבור שוב ושוב, פעם אחת בארבע שנים, מין "לילה של פכנים ארוכים", מין שחיטה כללית ומרחץ דמים? האם שימחה סאדיסטית זו לאיום של הקשישים המודחים אינה מעידה על פגם נפשי?

האם מה שאירע בשבוע שעבר הוא יותר תרבותי מאשר מינהגם של האפקימונים, הי משליכים את זקניהם במקום מודח, למען יקי פאו מקור או יאכלו עלידי הדוכים?

★ ★ ★

אני אומר דברים אלה ודאק מפני שאני קיצוני בקריאתי לחילופי-מישמורת. החילופים שאירעו עתה ברשימות המפלגות, מגח"ל ואגו"י עד ל"ע ורק"ח, הם אפסיים לעומת השינויים הדרושים.

אם רוצים אנתוני בחילופים של ממש, בריענון כללי של המתכנסת הציבורית, איננו יכולים לתמך בשיטה הקיימת. כאשר כל הדחה היא "שטיכת דם", מתלכדים המודחים בפועל ושופכים את דם מדיניהם — כפי שקרה לשולמית אלוני.

הכנסת הבאה לא תהיה טובה מהכנסת הקודמת. זה כבר בטוח. אבל יש להציג בפניה שוב את ההצעה להקים בית שני.

אולי יראו חבריה את הכתובת על הקיר. אולי יזכרו את ימי אימתם בשבוע שעבר. אולי — מי יודע — יסיקו את המסקנה.

המודחים הם עסקנים. עסקנים, רק עסקנים, ושום דבר לא מלבד עסקנים.

אין להם קיום עצמאי, שממנו באו ואליו הם חוזרים.

אין להם תחביב. אין הם רוכבים על סוסים, ואינם משח-קים גולף. אין הם יכולים לשקוע, סוף-סוף, בחקירת תולדות הצלבנים, כפי שייחלו כל השנים. אין הם חוזרים לגיהול אחוזתם, אותה נאלצו להזניח בגלל ישיבתם בפרלמנט. לא, הם עסקנים, העסקן הוא אדם שתחביבו היחידי הוא לשבת בישיבות מפלגתיות, לשמוע שוב ושוב את אותו נאום אחילי, הגדוש מליצות נבובות, נישא כפי כסיל בעל-אמביציות. העסקן מוצא אושר עילאי בעצם היותו נוכח בטכס חשוב, משעמם עד להחרדה, או בהלחיה ממלכתית של חבר שהצליח, זכרונו לברכה.

בשכילו, להיות חבר-כנסת פירושו סמל של מעמד, אות

דוד הכהן — האיש שהודח

של הצלחה. אפילו אם טרח לבוא לבניין הכנסת רק לעי-תים רחוקות, והתעניין בעבודתה המעשית אך מעט.

איש כזה — מה יעשה אחרי ההדחה?

ממרום מדומה זה — לאן הוא נופל?

לתוך האפס המוחלט. לתוך חיים ללא טעם, תכלית ומוקד.

האם פלא הוא שהם קוראים לתהליך ההדחה "שטיכת דם"?

האם פלא הוא שעסקן וחיק כמו בכור שיטריט נצטר, ששוטו כמשמעו, זמן קצר אחרי שטולק מן הממשלה? שהרי סיבולת השר המודח נוראים שבעתים מסיבולת חברי-הכנסת המפוטרים. השר היה נוכח בישיבות-ממשלה בהן הוחלטו (או נדמה שהוחלטו) החלטות היסטוריות. הוא ידע (או הישלה את עצמו) כי החלטותיו קובעות את גורל העם.

והנה, למחרת היום ממש, הוא יושב-קרנות בבית-יקפה, או זקן המחפש מבטיח-מלה בעיני יורשים שהתחנפו אליו עוד אתמול.

★ ★ ★

כאשר עמדתו באותו יום על דוכן-הנאומים והסי-תכליתי בפניהם של עסקנים נדונים אלה, לא יכולתי שלא להיזכר בנאום קודם מעל אותו דוכן.

זה היה, בסך הכל, בשנה שעברה. ניגזתתי אז את הצעת-החוק שלנו להקים בישראל בית שני.

אילו זה היה קורה באנגליה, זה היה נראה כך: המלכה היתה מפרסמת, ביום הרביעי שער, רשימה מיוחדת של תוארי-אצולה חדשים.

סר דויד כהן היה זוכה, לכל ימי חייו (אך ללא זכות הורשה) בתואר "לורד כרמל", והיה נכנס אוטומטית לבית-הלורדים.

מר מרדכי נמיר היה זוכר בתואר "ויקאונט יפו", ויכנס אף הוא לבית העליון.

ליידי דבורה היתה עולה לדרגת "דיים נצר", חברה לכל ימי חייה בבית הניל.

אפילו שולמית אלוני היתה זוכה בתואר "אבירת המיס-דר הבריטי", כאות הערכה על שרותיה לחבר-העמים, ולדודי גולומב היה מוענק התואר "סר" יחד עם אות הבירית. בבית-הלורדים היה לורד אבניאל מתכנת, בסיגנון רגוע וטבול בחושי-הומור, עם לורד אוניה, מהמפלגה שממול, על ענייני כלכלה. יחד היו מחליטים, אולי, לעכב לחצי שנה הצעת-חוק שנתקבלה בחיפזון נלהב על-ידי יורשיהם בבית-הנבחרים, כדי שאלה ישקלו אותה מחוש.

כולם היו מרוצים. איש לא היה נפגע יותר מדי. הכל היה נעשה בסיגנון של חדר.

★ ★ ★

אבל זה לא קרה באנגליה. ואצלנו הכל נעשה בצורה אחרת.

במשך שלושה-ארבעה ימים הם פירפרו. התי-מרמרו. התקוממו. הדליפו. קראו הדלפות נגי-דיות...

האמינו. קיוו. פיקפקו. שמעו ידיעה מעודדת. שמעו שמו-עה נוראה. ניסו לסלמן לסלוגי, לרמוז לאלמוני, להשמיע-איומים פאטטיים באוזני פלמוני, להתרסס ולהתפלש בעפר-במני שלמוני...

ביום הרביעי בבוקר עוד קיוו. אולי בכל זאת. אולי ברגע האחרון. הנה, הרמז! הנה, בעיתון. או שמא צודק הפרשן הארור, ימח שמו, בעיתון השני...

אחת קראה שהיא בין בעלי המקומות הראיילים, ואבן נגולה מליבה. אבל מה זה מקום ריאלי? במשך היום שמעה הבטחות, ואז, כשעלה המסך על הסצנה האחרונה, נסתבר כי רימו אותה. הרדימו אותה, וכי עפה למטה-למטה...

בסוף הגושלה הרשימה. נסתם הגולל. הם מצאו את עצמם כחוק.

עד אותו רגע ממש לא האמינו בזה. אך עכשיו זה היה סופי לגמרי.

בחוק. אחרי כמה שנים?

היכן? מה זה בחוק? מה עושים בחוק? המוח עוד לא תפס לגמרי את המצב החדש. ההלם מהמם. אבל צריכים להתהלך כאילו לא קרה כלום. לצחוק. אפילו אם החיוך הוא מעוות, וקול-הצחוק מצלצל כבכי. להוכיח שלא איכפת. מה יש? יש חיים גם מחוץ לכנסת, חה-חה-חה.

★ ★ ★

איתי אותם למחרת היום, בישיבה האחרונה של הכנסת השישית.

זה היה נורא. הישיבה האחרונה של הכנסת — אבל הראשונה מאז נחרץ הדין הסופי. הם כבר ידעו שלעולם לא יהיו עוד חברים בבית זה. שזה הסוף.

גם רבים מן האחרים אינם יכולים להיות בטוחים שיחזרו. מי יודע מה יקבע הבחור? אבל יש להם שאנס. ואילו הם — תקתקם נמוגה טופית.

הם התהלכו כצללים. אחדים התכדחו, וזה היה פאתטי. אחרים לא הסתירו את כאבם. אחדים לא העזו כלל לבוא, כי ידעו כי לא יוכלו להעמיד פנים.

כאב לי הלב לראותם. רבים מהם שנאו אותי, ולי אין כל סיבה לחבבם. אני מתעל את הדיעות של כמה מהם, ואחדים מהם החליפו עימה, מעל הדוכן, השמצות.

אך ביום חמישי זה יצא ליבי אליהם, אל כולם.

בנסול אויבך אל תשמח, וגם בהיכשל ידיך אל יגל ליבך.

★ ★ ★

יבז כאן הקורא הספקני לומר: מה כל האסון? וכי מישוהו חייב להם כסאות לכל ימי החיים? ובכלל, מהו ה"גליק" הגדול לשבת בכנסת?

השואל כך אינו מבין את הבעייה האנושית.

תמרורים

מנהלים רומן • הומרת-שחקנית מריה קאלאס והמפיק האיטלקי פרנצ'סקו רוסיני. פרנקו בן ה-33 הפיק את הסרט מדיאה, בו כיכבה מריה בת ה-46 ושם החל הרומן ביניהם.

נולד • לפצצת-המין של הקולנוע הבריטי, דיאנה דורס (37), ולבעלה אלדן לייק (28), בן: ג'ייסון. משקל הבן ביום הלידה: ארבעה קילו. לאחר הלידה הודיעה דיאנה כי "אני מתכוונת לספל בילד, אפילו על חשבון הקאריירה שלי".

נחוג • יום-הולדתו ה-54, באותו שבוע בו נבחר לעמוד בראש רשימת המערך בבחירות למועצת עיריית רמת-גן, של ממלא מקום ראש עיריית רמת-גן, אוריאל אברהם-מובין. יליד אוסטריה, עלה ב-1934, ממייסדי כפר רוסין, היה חבר הי' ועדה המרכזת של ההסתדרות וחבר הנהלת סולל-בונה.

נבחר • עלידי האסיפה הלאומית ב' האוני, לנשיא צפון ויאטנאם, במקום הו צ'י מין שנפטר — **טון דוק תאנג** בן ה-81. בשנים האחרונות שימש דוק תאנג כסגן הנשיא.

הוענק • בהוליווד, מטעם הממשלה הצרפתית, עיטור צרפתי גבוה, לבמאי הי' קולנוע אלפרד היצ'קוק, אשר סיים לי' אחרונה את סרטו ה-51, סופו. היצ'קוק הוא ההוליוודי השלישי שזכה עד כה בעיטור צרפתי. השניים האחרים: פריץ לאנג וג'והן פורד.

התפטר • מתפקיד מנכ"ל האוצר,

אחרי שכהן 13 שנים בתפקיד זה — **ד"ר יעקב ארי' נון**. סיבת ההתפטרות: לארנון הובסח מקומו של גדיד בנק ישראל דויד הורביץ, כשהו יתפטר, אך לאחרונה הוכרר כי ארנון אינו מועמד ריאלי לתפקיד גדיד הבנק.

ארנון

תבעה • שבו' עון במילנו בשם לגברים בלבד, על כי פירסם תמונה המראה אותה בעירום — שחקנית הקולנוע **סופיה לורן**. השחקנית טוענת כי התמונה היא פוטומונטי, וכי השבועון הצמיד פורטרט שלה לגוף עירום שאינו שלה.

עומדים להתגרש • הומר-

שחקן **אלביס פ' רפלי** ורעייתו **פרי' סידה**. אלביס אינו מכחיש את הידיעות שהופיעו בעיתונות האמריקאית, אך אי' מרגנו כינס מסיבת עיתונאים, בה הכ' חיש בתוקף את הי' גירושין באמרו כי "הרבה זמן לא נת' קלתי בוגג כל-כך מאושר!".

אלביס ופריסידה

פורש • מעיר' לם הבד, שחקן הי' קולנוע החתיק וידי' **יאם הולדן**. הול' דן חיסל את רכושו הרב בארצות-הברית והוא מתכוון להת' גורר באפריקה.

נפטר • בלונדון, בגיל 85, מי שהיה נציב עליון של בריטניה בארץ-ישראל — **הרודף מק'מייקל**. לארץ הגיע מק'מייקל ב-1938, בהיותו בן 50 ומאחריו 29 שנות שרות בסודאן, בה הגיע לתפקיד ממלא-מקום המושל הכללי, ושלוש שנות שרות כמושל כללי של טאנגאניקה. שרותו בארץ יזכר לדראון בגלל יחסו ליהודים ניצולי מחנות ההשמדה, אשר ניסו להגיע לישראל. סגר את הדרך בפני אוניית המע' פילים סטרומה, שטובעה עלידי צוללת נאצית, גרם לכך שאיירגוני המחתרת יכריזו עליו מלחמה וינסו להתנקש בחייו. נסיו' נות ההתנקשות לא הצליחו, אך הוא הוע' בר לשרות במלאיה, משם עבר להיות מושל מאלטה וב-1946 סיים את שרותו הי' קולוניאלי. מאז ישב באנגליה וכתב ספרים.

בעולם מודרני

אוסנת החוף המודרנית מתוצרת ישראל — עתה "שם דבר" גם ברחבי העולם.

סיגריה מודרנית

תערובת מודרנית • קופסא מודרנית • פילטר מודרני

הבטחת גולדה לניכסון: ויתור אמיתי או תמרון תעמולתי?

מהדורה חדשה של רודוס?

שוב — רודוס. גולדה סעדה עם הנשיא ניקסון והודיעה שהיא מרוצה מאד. גולדה שוחחה ארוכות עם שריהגנה מלחין ליירד על העתיד, ויצאה מחייכת. גולדה התקבלה בהתלהבות על ידי המוני ניו יורק. גולדה הניחה זר פרחים על קבר החייל האלמוני האמריקאי. גולדה שבתה את לב העתונאים בושינגטון. גולדה גרמה לדמעות התרגשות בבית-כנסת.

אבל המילה שהטביעה את חותמה על כל ביקורה בארצות-הברית הייתה "רודוס". שמו של האי היווני, מול חופי ישראל ומצרים, ליווה את הרפתקתיה של ראש-הממשלה כצל שאי אפשר להרחיקו. ומאחר רי הצל הגיאוגרפי, שאלה מוניית בוערת: האמנם הסכימה ראש-הממשלה לשיחות נוסח רודוס עם מצרים?

★ ★ ★

תחמושת פרק?

את השם רודוס הזכיר לראשונה, בסיבוב זה של התגוששות-הצללים הי דיפלומטית, דווקא שריהגון המצרי מחמד ריאד. הוא הודיע: ארצו אינה דורשת נסיר גה כתנאי מוקדם. היא מוכנה לשוחח עם ישראל על שלום — "בשיחות נוסח רודוס". הכתיר ידיעות אהרונות את הידיעה הזאת, בעמוד הראשון שלו: "תכסיס של שר החוץ המצרי".

ההנחה: מכיון שברור, כי גולדה מאיר תנגנן על נימת רצונה של ישראל לחיות בשלום, כדי להחזיר לישראל את אהדת ההמונים שקצת התרופפה בשנתיים האחרונות, חובה על המדיניות המצרית לשבש את התעמולה הישראלית, ולהראות שדווקא הערבים הם רודפיה-שלום.

אבל אם בתל-אביב נקראה הודעתו זו של שר החוץ המצרי תכסיס וחטל, אי אפשר היה לפטור אותה באותה קלות כי ניו יורק ובושינגטון, לנגד עיניהם של מיליוני צופי-טלוויזיה. גולדה נאלצה להשיב לעניין — ומהר. היא הודיעה: "אנו מוכנים לשיחות נוסח רודוס, ואיננו מעמידים שום תנאים מוקדמים".

אבל במדיניות מסוכן לשפוט דברים על פי הגילויים החיצוניים. על כן נתבקשה השאלה: מה הלך מאחורי הקלעים? האם חילופי-ההצהרות האלה היו רק דו-קרב תעמולתי בתחמושת-סרק? או שמא באו

כתוצאה של לחץ סמוי מצד שתי המעצמות הגדולות?

★ ★ ★

צער ראשון בכיוון הנכון

כאילו דגמרי במיקרה, התחדשו — ממש בימי ביקורה של גולדה בארצות-

הברית — שיחות ארצות-הברית-ברית המועצות על המצב במרחב. ושוב — איוה מיקריות! — נמצא בניו יורק גם שר החוץ המצרי.

שלא כמו במרבית המגעים הקודמים, התני הלו הפעם השיחות בדרך הנכונה ביותר של הדיפלומטיה: בין שרי החוץ של מוסקבה

ורושינגטון. ומכיון שבמגו זה של מגעים אין מחברים הודעות לעיתונות, אפשר היה להסתפק רק באותן הדלפות מכוונות ל-עתונות האמריקאית. הדלפות אלה רמזו: חלה התקדמות בשיחות השניים.

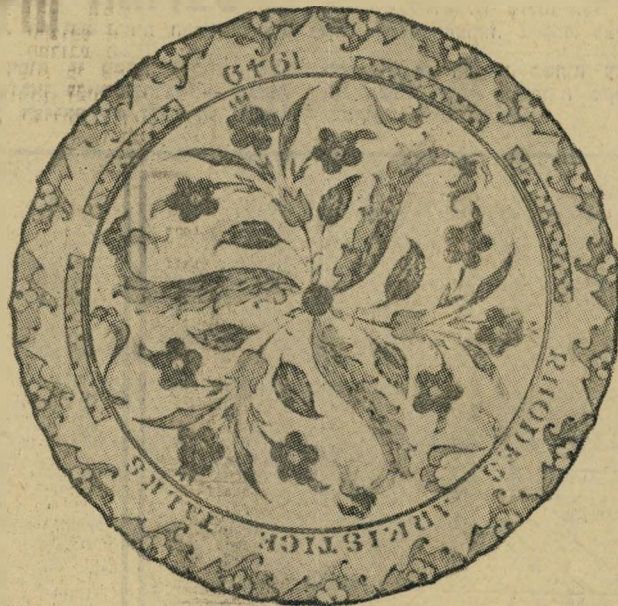
ברור, כי שתי המעצמות בעלות-החסות על ישראל והערבים אינן משלות את עצמן, כי ניתן להשיג הסדר של שלום רק על-ידי בקשות יפות וחיוכים. אלא יש להפעיל מידה רבה של לחץ — על שני הצדדים. נקודה זו — של הפעלת לחץ רציני — טרם הגיעה. היא תבוא רק כאשר יסכימו שני הגדולים עקרונית על נקודות כמו חתירה מת חזנה שלום, שירטוט גבולות חדשים, נסיגת צה"ל, פתרון בעיית הפליטים, פירוז שטחים והבטחת נתיבות ים.

ביתניים, כדי לעבור לפחות מיכשול פסי-כולוגי ראשון, ביקשו להשיג משני הצדדים הסכמה לעצם העיקרון של ניהול שיחות. ישראל אמרה שיחות ישירות, מצרים אמרה: הכל, רק לא שיחות ישירות. חכמי התיווך העלו את התקדים של רודוס, הי מסוגל לפתור בקלות את הבעיה הפורמלית הזאת: שכן שיחות רודוס היו ישירות (בעיני הישראלים, וגם למעשה) ובלתי-ישירות (בעיני המצרים, וגם להלכה).

הודעתו של ריאד היתה הצעד הראשון בכיוון הנכון. תשובת גולדה הבטיחה, כי לפחות ייתכן להביא את ישראל ומצרים לדי שולחן אחד, ואולי לחזור שנית על מה שנעשה לפני 20 שנה באי היווני (ראה מיסגרת).

★ ★ ★
תקווה לתכונה או תכופנות

באמריקה קלעה הודעתה של גולדה במטרה שאלה כחנה: ישראל הוצגה שוב כשוחרת שלום, הגם שאינה מוותרת על תביעותיה הביטחוניות. בישראל התקבלה אותה הודעה כרגשות מעורבים הרבה יותר:

הצלחת שכמעט ונשברה

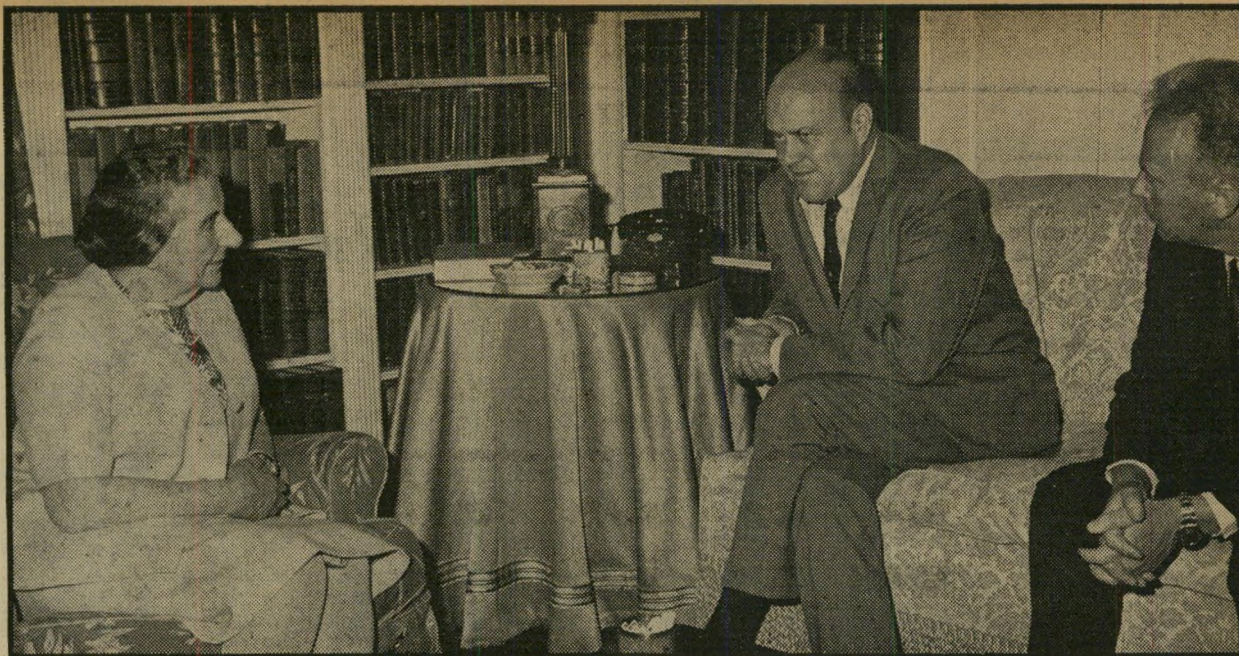
נמצאת עתה בביתו של ד"ר ואלטר איתן, שעמד בראש הי ממשלת הישראלית לשיחות עם מצרים ברודוס, ב-1949. היא אחת משתי סידרות זהות, שהוזמנו על-ידי ד"ר ראלף באנץ'. איים ראלף באנץ' על שתי הממשלות: "אם הממשלות יוסייט בהצלחה, יקבל כל אחד צלחת למזכרת. אם ייכשל, אשבור את הצלחות על ראשיכם!"

חכות לשובה של ראש הממשלה, כדי שזו תאמר להם מה בדיוק התחייבה, בהכרזתה הפומבית ובשיחותיה הסודיות עם הניא נכסון.

מיבשת ליבשת, או מחרד לחרד?

אבל עוד במרם שגולדה יכלה למי סור דו"ח או להצהיר שבעצם לא הורבנה כראוי בארצות-הברית, רמזו משקיפים מדיניים בירושלים מה יהיה הקו של ממשלת ישראל בעתיד הקרוב. העיקרון שלפיו ייקבע קו זה פשוט: להמתין. למה תהיה ישראל המדינה המירשעת שתפוצץ כל אפישרות של התקרבות, ותתנגד לכל צורה של משא ומתן? מדוע לא תשכב בשקט ותתן למצרים לפוצץ את העניין?

פרשנים אלה הצביעו על הצהרותיו הנוספות של שר החוץ ריאד, בעקבות הצהרה הדומאטית הראשונה. על רקע קרבות מסתייגים מקאהיר, הכין ריאד הצהרה חדשה, בה הסביר כיצד הוא רואה מהדוריה חזשה של שיחות סודיות בינינו לבין ישראל, נוסח רודוס. פשוט: גם ברודוס הורוצץ המתון של האו"ם בין שתי המישל-דשים האחרונים ד"ר גונאר יארינג, זה שקפץ מבירה לבירה, ומיבשת ליבשת, במי

המאזן הבטחוני היה אחד הנושאים המרכזיים בשיחתה של גולדה מאיר עם שר ההגנה האמריקאי מלוין לירד. השתתפותו של השגריר יצחק רבין, בלבד. מכיון שישראל קטורה באספקה אמריקאית חיונית — כגון מטוסי קרב — ברור כי עליה להתחשב גם בדיעותיה של אמריקה.

היו זמנים, שסוג זה של הצהרות היה מעורר מיד תגובות נרגזות של שותפי ה-קואליציה הגדולה. אימים היו מתעופפים, והיתה נוצרת אחירה של משבר. הדוגמה הבולטת היתה זו של ביקור דיין בארצות-הברית, סמוך לבחירות לנשיאות. על כן, כאשר הגיעו השבוע הדו"חות על הצהרת גולדה מאיר, לא פרצה שום שערוריה בירושלים. הממשלה התכנסה לישיבתה השבועית, בראשותו של יגאל אלון, והחליטה שיש צורך בקבלת הבהרות בינושאה זה. השרים הסכימו בשלחה שיש לי

(המשך מעמוד 11)
מי שסבר שבכל זאת יזוו משהו בי קיסאון העמוק, בלחץ המעצמות, הירשה לי עצמו לחשוב על פתיחת חריץ צר לשלום.
מי שמשוכנע כי גולדה היא לוחמת השלום מס' 1 של עם ישראל, ראה בהודעה זו הוכחה שאכן היא עושה הכל בכיוון זה. ואם הסכימה לשיחות מסוג זה או אחר — הרי היא יודעת מה טוב.
מי שאינו מאמין באפשרות של השיגת שלום, התייחס אל הודעת גולדה כאל תמרון תעמולתי מחוכם, מחייב המציאות.

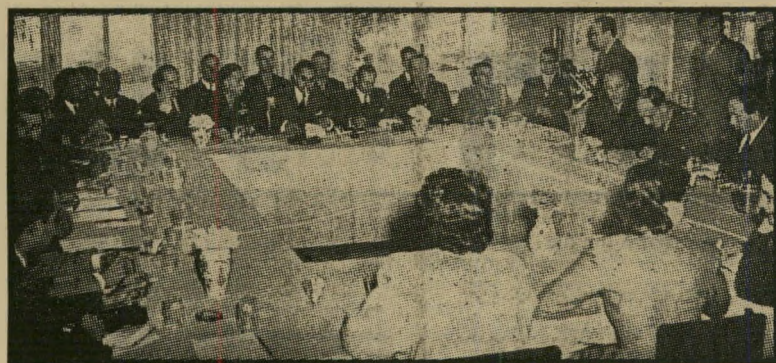
מי שמתנגד לשיחות שלום, בראותו בהן סכנה לסיפוח הנוחל והשקט — ראה אדום. גולדה הצטיירה בעיניו כמהדורה חדשה של צימברליין, תבוסנית המוכנה להיכנע לרצונו הראשון של לחץ אמריקאי.

הפעם: בלי שערוריה

בממשלת ישראל לא היתה מאורשרת במיוחד מן הדיווחים שהגיעו אליה. אבל ממשלת ישראל הספיקה כבר ללמוד כמה דברים בנידון, בשנתיים האחרונות.

מה, בעצם, קרה ברודוס?

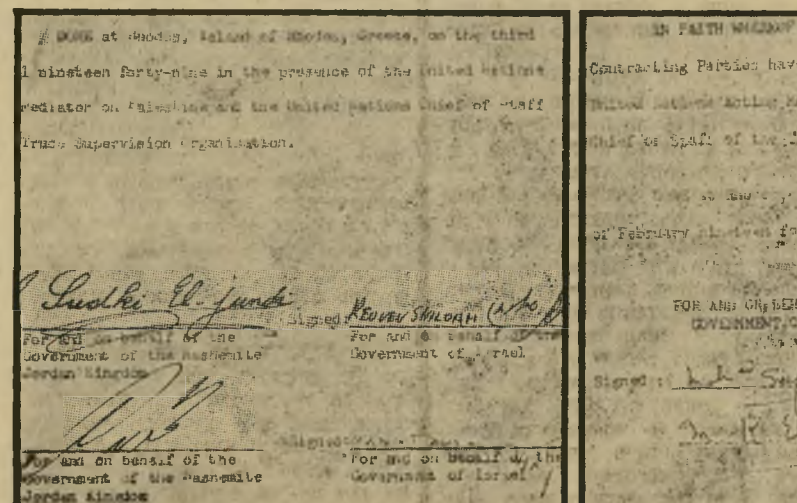
ב-12 בינואר 1949 נפתחו שיחות רודוס, בין ממשלות ישראל וצרפת. ד"ר וולטר איתן, שגריר ישראל בפאריס שעמד אז בראש הממשלה הישראלית, מתאר כיצד התנהלו השיחות בזמנו: ד"ר באנץ' ומטהו הקימו את מיפקתם באחד האגפים של מלון השווייט המרוח, ושנינו את האגף האחר למשלוחת הישראלי והמצרית. הישראליים תפסו אחת הקומות כמעט במלואה, והמצרים השתכנו בקומה מעליהם. כך שכנו כל הצדדים לדיון תחת קורת-גג אחת, ויחד עם זה נהנו כל אחד מבדידות מלאה.

מלכתחילה ראינו שהוצגים המצריים היו בהלך-רוח עויין. בהיתקלם במסדרון בנוציג ישראלי, היו מסכים ראשם ממנו בהפגנתיות. יחד עם זאת, לא הצלחנו להתגבר על סקרנותם. והיו תזזויות ומבישים אחריו כרגע שחלף על פניהם.

מאמציו הראשונים של ד"ר באנץ' להפגישנו נידחו על-ידי המצרים, עד שנאלץ לי

השולחן המרובע

פתרון פשוט ומעשי לבעייה טבוכה: המישלחת ישוב יחד — אבל לא ליד שולחן אחד. ליד הצלע הימנית של המרובע נראית המישלחת הישראלית. ממול: המצרית. במרכז: ראלף באנץ'. בהכיר בתקיפות כי מטרת נוכחותו שם היתה משאומת, ופירוש הדבר — פגישה ושיחה בין הצדדים. וכך, למחרת, נפגשו

מצרים וישראל

לוחצות ימים עם סיום טכס חתימת ההסכם ברודוס. בתחילה הקפידו המצרים להפנות כל הערה שלהם לד"ר באנץ' בלבד, כאילו לא היינו אנחנו נוכחים שם. אבל אי אפשר היה להמשיך לאורך זמן ביחס מלאכותי זה, והאחירה השתפרה במהרה. תוך זמן קצר כבר התווכחו ביניהם חברים שתי הממשלות באנגלית ובצרפתית, פנים אל פנים. במהלך ששת השבועות שבילינו במלון השווייט, הספקנו להתיידד עם המצרים. יחסם הראשוני העויין נבע מאי-בטחון, ביישנות, או הוראות מגבוה. אני משוכנע כי לא מחמת הרגשת-איבה. לא נפגשנו הרבה בחברה, אבל כאשר עבד-אלמונים מוסטפה, היועץ המדיני ה-ראשי למשלחת המצרית, נפל למיטתו, נא ספנו כולנו ליד מיטתו לביקור-חולום. כך כאשר נחתם לבסוף הסכם שביתת-הנשק, ערך לכבודו ד"ר באנץ' מסיבה עליוה. המצרים אף שלחו למסיבה זו מטוס מיוחד מקאהיר עם מתקים מהמדינה המפורסמת של גרופ. אני זוכר עדיין יפה כיצד ישבתי במסיבה זו לצידו של ראש המשלחת המצרית, והוא הראה לי תמונות משפחתיות שלו. ביחוד היה גא בוז של בנו, שוכה בדיוק אז לדרגת סגן-מישנה בצבא ה-מצרי. אכן, היתה זו אחירה שונה לחלוטין מזו של אותו יום ראשון במסדרון, עם הראשים המופנים לצד. אותו לילה חשנו — ואני בטוח כי גם המצרים — כי לא רק הבאנו קץ למצב ה-לוחמה, אלא גם הנחנו יסודות, אם לא של אהבה וחביבה — הרי לפחות של יחסים נורמליים בין ארצותינו.

שלוש החתימות בטור הימני הן של וולטר איתן, יגאל דיין ואלהיה ששון. משמאלן: חתימתיהם של מוחמד סייף אלדין, מ. ק. אלי-רחמאני. מימין הסכם דומה, שנחתם עם ירדן, אף הוא ברודוס.

חתימות על מיסמך משותף

הוא החלק התחתון של הסכם שביתת-הנשק, בין ישראל ומצרים.

העם

"מיראז"

? MADE IN ISRAEL

מה קרוב יותר לדמיונו ולדאגותיו של האזרח הישראלי מאשר כוחו של חיל-האוויר, ופרשיות-ריגול מוצלחות של שירות הביטחון?

על כן לא היה ספק, כי ידיעה על תפיסת המנדט שהיציץ שהעביר לסוכנים ישראלים את התוכנית הסודית של מועד מטוס "מיראז", מגיע המקום הראשון בדירוג חד-שות השבוע.

כרגיל בענייני ריגול, נעטפה הפרשה מייד במעטה סמך של סודיות. השווייצים סירבו להוסיף ולווא פרט קטן אחד לידיעה המקורית. זו אמרה: המנדט שעבד במפעל השווייצים הבונה מטוסי "מיראז" לפי חוזה עם מפעלי מארסל דאסו הצרפתיים, הבריח את התוכנית במכוניתו אל מעבר לגבול הגרמני. התוכנית הופקדו בידו על-מנת שיש רוף אותן, אחרי שהמפעל גמר להשתמש בהן. תחת זאת שרף גיריות פשוטים, העביר את התוכנית לסוכנים ישראלים ש"המתינו לו מעבר לגבול."

רק בתיאוריה. מסיבות מובנות, אי אפשר להעריך את משמעותה של ידיעה כזו ומה היא יכולה לתרום — אם בכלל — לתעשייה האווירית הישראלית.

אולם אין זה סוד, כי למיבנה היסודי של מטוסי "מיראז" הכניסו אצות רבות שיוניים, כדי להתאימם לצרכיהן הטופוגרפיים או המבצעיים.

מבחינה תיאורטית, אפשר לומר, כי כפי לת תוכנית מפורטת יכולה להציע ליישראל לקראת מצב, בו תהיה מסוגלת לייצר מטוס-קרב משלה. אך זוהי רק אפשרות תיאורטית. שכן דרושה רשת אדירה של תעשיות-לחצי מפותחות, כדי לאפשר למדינה כלשהי להגיע לשלב כה מתקדם.

על כן, אם עוררה ידיעה זו חלומות בלב המימים, כי בקרוב יסוּסו בשמי ישראליים מיראזים הנושאים את החותמת "MADE IN ISRAEL" מוטב שיהיו מודעים פעיל ומוכשר, ישראל תישאר ל"הרבה מאוד זמן תלויה בספקים זרים כי שטח חיוני זה.

עסקים

נשק-משק

אפשר היה לראותם במיסעות הקירות של תל-אביב: אנשי-עסקים מוצלחים, ככל יתר הסוּעֵדִים המשגשגים. בהבדל אחד: כו"לם קצנים בדימוס — או בשירות פעיל, הם כללו כמה מן השמות המפורסמים ביותר של פושטי ולובשיה-המדים: אלי"מ (מיל), בנימין גיבלי, מפקד חיל-המוֹדִיעִין בע"ב, מיכאל שחם (מיל), קצין המימשל הצבאי, ארבעה אלוף (מיל), אברהם יפה, המצביא המפורסם; אלי"מ (מיל) יוסף נבו, הפרשן הצבאי של הטלוויזיה; רב-אלוף (מיל) צבי צור; מפקד הח"ם סטלה לוי.

והעיקר: הם כולם שותפים באחד העסקים המצליחים והרווחיים ביותר במדינת-ישראל.

לא צריכת-יעין. לחברה ניתן שם מבשר-טובות: מש"ק (שמוחזרי צבא הקבע). העי"קרון היה פשוט: הקצנים הבכירים, היכרי לים להסתדר בעסקים מצויינים, מפסידים משהו בזה שהם נשארים בצבא. לכן מותר להם, כעס צדדי אצל גלוי ומבוקר, להקים גם חברה, שקצת תפצה אותם על שירותם הצבאי-דלה-הכנסות.

אנשי-עסקים רבים התרעמו על תופעה זו, טענו כי מש"ק מקבלת תנאים מועדפים במשרדי הממשלה. ועוד: הודות לקשרים של בעלי-המניות שלה עם הדרגים השונים במימשל הצבאי בשטחים, זכתה ברשיונות לבצע עסקות כדאיות מאוד — בלי מכרז, השבוע, אי אפשר היה להתעלם מתלונות אלה.

מזחמתו של איש-קומנדו. הגורם הישיר לכך היה גבר רחבי-כתפיים, בעל הר פעה נמרצת, הנוהג במכוניתו על אף היותו קטוע שתי רגליו. צבי סחט, תושב שכונת אפקה, הוא סצור הצבא הבריטי, מימי מלחמת העולם השנייה, כאשר שירת ביחידת קומנדו בחזית האיסלקית. אבל אם איבד את רגליו — לא איבד את כושר-הלחימה שלו. לפני זמן קצר, החל סחט במלחמה חד-שה. בעת שהיה בארצות-הברית, להתקנת פרוטיות (על חשבון הצבא הבריטי), הכיר בעלי-עסקים שבמרוצת הזמן הסכימו להש"ב בתיאוריה.

שחייב לתת חתימת-דעת בעניין זה הוא אלוף (מיל). אברהם יפה, ראש רשות מורות הסב, נחלקו בכל מיני התנגדויות — כולן בלתי סבירות, סיפר סחט.

כאשר התברר לו, שהכרת מש"ק מתכננת אף היא הקמת כפר נוסף באותו מקום — התפוצץ. הוא ושותפיו איימו בפנייה לבית המשפט העליון. הוכיחו נמסר, לבסוף, למשקיע שלישי.

גירויים יבואו. פרשת נחיה היתה רק התחלה. מול הביקורת שנמתחה עליו

הקרב על העיירות

אישית, התפטר יפה מחברת מש"ק. אבל חברים אחרים נשארו בה, והם מורמים רח" חים עצומים לחברה. השיטה: בהיותם בע" לי עמדות-הכרעה בכל מיני חברות-ענק וב" מוסדות ממלכתיים, העבירו נתח שמן מ" עסקי החברות והמוסדות האלה לחברות בת שהקמה מש"ק.

לכן היה ברור, כי הפרשה לא הסתיימה, אלא רק החלה. גילוי עסקי מש"ק עוד יע" סיק את אורחי ישראל, שמעולם לא חלמו כי יש קשר בין נשק ומשק.

ביכולתו להקים הנהלה קואליציונית חדשה תוך התחשבות בפרקי המצע של רשימתו, מבלי לקבוע מראש עם מי נלך.

העיקר: רווחת התושבים

שימת תנועת העולם הזה — כוח חדש לעירית תל-אביב-יפו ובוזאיי רצון את אותם פרקים שזוטטו מתנאיו של מועמד המערך בעיר השכנה הרצליה, דבר שמועמי גח"ל והמערך בתל-אביב אי" נם יכולים — ויש לשער שגם אינם ר" צים — להצטרף בפני הבחור התל-אביבי, דברים בעיריה אינו פרס על פעילות מפלגתית: כיסא בעיריה פנוי למי שיכול למלא תפקיד, אמר אלי"מ (מילואים) יוסף נבו בהרצליה. כך אמר גם אלישע גת, ה" מועמד הראשון ברשימת העולם הזה — כוח חדש לעירית תל-אביב-יפו. כמחצית השעה לפני תום מועד הגשת הרשימות לבחירות המוניציפליות, ביום ה'

תברואה בתל-אביב

שעבר, התייצבה משלחת התנועה בפני נציג משרד הפנים לבחירות המוניציפליות, הגי" שה לו את רשימת המועמדים: 11 ספסי ההתחמה כחוק.

מאותו רגע החלה הבנת מסע הבחירות לעירית תל-אביב של התנועה. הקו שהינתנה את התנועה בגישה לבחירות המוניציפליות בתל-אביב, רמת-גן ופתח-תקופה ברשימות עצמאיות, והן בחוליות משותפות עם מס' לגות אחרות בבגבעתיים ובדימונה, היה אחר: לא חישובים פוליטיים אחרים, כל" כליים ופרטים, אלא חישוב אחד — רוח" תם של התושבים במקום מגוריהם, ומה משרת סיסמה זו אם לא התנאי ה" שני שהציג אלי"מ נבו בהרצליה, עם רצו" לעיריה שם: הרכבת רשימת מועמדים בעלי כיסורים מיקצועיים והשכלתיים, אנשים ש" יכולים לעבוד כצוות."

הרשימה לעירית תל-אביב מורכבת מ' אנשי מיקצוע:

- אלישע גת, אדריכל ומתכנן ערים, אינו חבר בתנועת העולם הזה — כוח חדש. הוא היה חבר צוות בתוכנית האחד-לתל-אביב-יפו 1968-1969. אשר יחד עם חבר-ירי-לצוות התריע בפני הציבור ברגע ש" תוכנית זו עותה על-ידי פורנסי העיר ר' שוב אל נראות למתכנני כפיתרון תולם (העולם הזה 1605).

- עורך-הדין מיכאל פיגור, משפטן ש" התגב להגן על הדוברים השובותיים.
- מרדכי שלום, מכונאי, ואחרים: מחנ" כים, פועלים, פקידים, עיתונאים ואנשי-עסקים.

במדינה

דימונה

המורד

שלא מרד

לפני כחודשים היה גבי סבאג, ראש המועצה המקומית של דימונה, לא רק גיבור עיירתו בלבד, אלא גיבור כל עיירות הפריחה בנגב. הוא היה היחיד שהעז למרוד ולצאת בגלוי נגד שלטון הבוסים במפלגתו — מפלגת העבודה. בהצהרה רשמית הודיע אז סבאג כי לא ירוץ ברשימת מפלגתו לראשות מועצת דימונה, מפני שהמפלגה התחשבה להבטחתה לתמוך בבחירות אישיות לראשי ערים וראשי מועצות מקומיות. סבאג ותומכיו הודיעו אז כי יקימו רשימה עצמאית, שלא תהיה קשורה במערך. **ספיר הפעיל מכבש.** אלא שבינתיים התרחשו כמה דברים. פנחס ספיר, מזכיר מע"י, ראה בהחלטת הפרישה של סבאג תקדים מסוכן העשוי להצית גם ראשי ערים ומועצות אחרות. "ספיר הפעיל את המכש" עברה השמועה מפה לאוזן בדימונה. כתוצאה

כך נישבה הטייס גיורא רוס בידי פלאחים מצריים

פלאחים לעשות בו לינץ. הקריאה שציננה את התלהבות החזירה אותם לעולם המציאות. אחד מיהר להזעיק את הרופא, שני רץ לתחנת המשטרה. בינתיים הגיע למקום תרועת שחאטא, סטודנט לרפואה. הטייס מסר לו את התחבושת האישית שלו, ושחאטא

בוקר, שכנו של אלמג'ד, עוזר עבדה אל סיד, הבחין במשהו נוסף: נקודה בגוף וזי תפוח, בלב השמים הכחולים, שהלכה וגדלה עד שהפכה למיצנה. המיצנה, שהיה קרוע, נחבט בארץ במהירות. הטייס ניסה לעמוד על רגליו, אך חזר ונפל. עוזר שמעו קורא

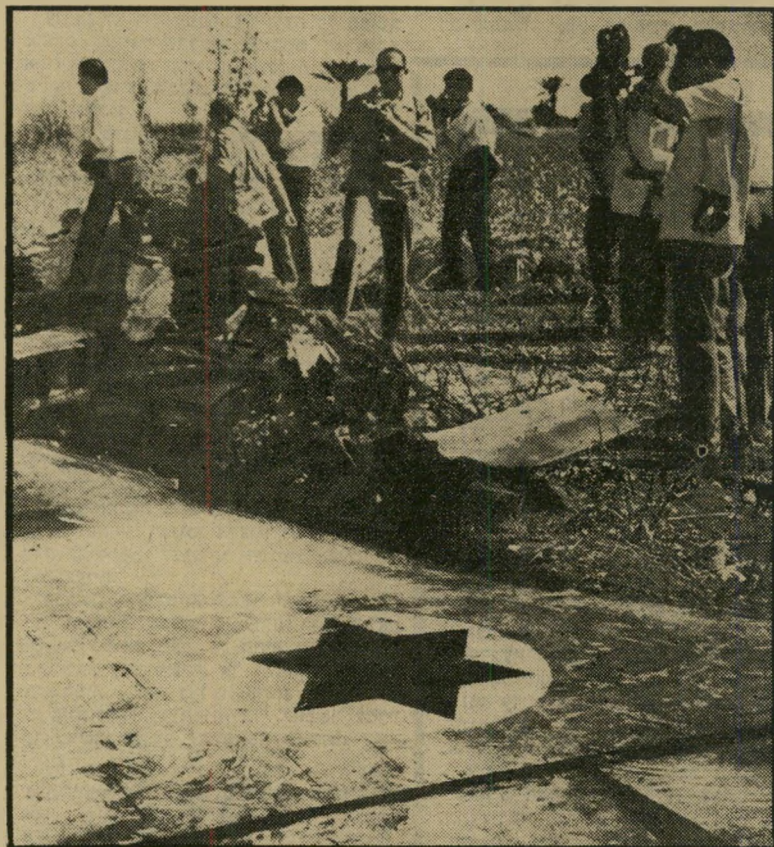
בניאדם — אל תיגעו בו! הוא פצוע, חסר-אונים. צריך לעזור לו. צריך לקחת אותו בשבי, אל תיגעו בו לרעה!"

אותו פלאח מצרי אלמוני, שזעק מילים אלו, הציל למעשה את חייו של הטייס הישראלי גיורא רוס, שצנח בשדה-כותנה מצרי לאחר שנפגע מטוסו. כי לרגע קט, נסו הפלאחים המכוערים והזועמים לעשות לינץ בטייס הפצוע. הקריאה הדראמטית החזירה אותם לשכל הישר.

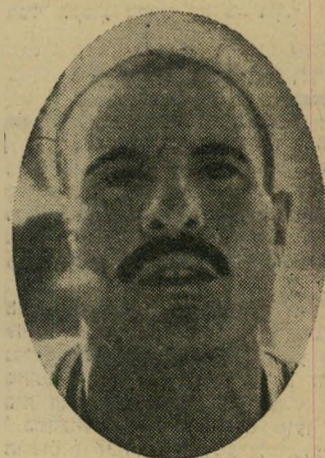
כך תיאר השבוע השבועון המצרי אחר-סאעה את סיפור נפילתו בשבי של טייס הישראלי גיורא רוס, אותו מסתירים המצרים עד היום מעיני נציגי הצלב האדום.

הטייס קרא: "מים"

ה"מיראז' הפצוע התרסק בשדה-כותנה. בעליו של שדה-הכותנה, מסר

התמונה שהתפוסמה ברחבי העולם — כדי להעלות את המורא לבית: שברי מטוס עם המגן-דוד על כנפיו, שהוצג לראווה על ידי המצרים כמטוס של הטייס הפצוע גיורא רוס, שנפל בשבי.

מים! פלאח עוזר אל-סייד נחפז להביא את רובהו — ליתר ביטחון — לפני שהגיש מים לטייס הפצוע.

ראש-מועצת דימונה
רורבה בפוטוציה

אה מכך הודיע גבי סבאג לפני שבועיים כי לא יציג את מועמדותו כלל בבחירות ה-מוניציפאליות.

"ספיר אמר לי שבמפלגת העבודה הוחלט, שמי שייצא ברשימה עצמאית, יודח משורות מפלגת העבודה", הסביר אז סבאג לכתב העולם הזה. "כתוצאה מכך ברור לחלוטין שסיימתי את הקריירה הפוליטית שלי. לא אהיה יותר מועמד לאף תפקיד ציבורי. אני נמצא בחופשה ללא תשלום ממפעלי ים-המלח, ואני יכול לחזור לשם לעבודה בכל רגע שארצה."

השמועות אמרו כי סבאג לא יחזור ל-מפעלי ים-המלח, אלא יתמנה, כתמורה עבור ויתורו לרוץ בראש רשימה עצמאית, לתפקיד מנהל כללי של שלושה מפעלי מתכת של כור הנכבים בדימונה.

השבוע הופתעו גם מעריציו הגדולים של סבאג. היה זה כאשר הוגשה רשימת המועצת למועצת דימונה, העומדת להפוך בקרוב לעיר. במקום הראשון ברשימה הוצב זאק אמיר, איש אחדות-העבודה ויריבו הוותיק של סבאג. במקום השני הוצב עמרם לוורו, איש רפ"י לשעבר, שאחרי שהסתבך בחורבות כספיים, סברו רבים כי סיים את הקריירה הפוליטית שלו. במקום השלישי ברשימה הופיע גבי סבאג.

"ישמור על השמנת." כל דימונה סערה בעקבות הגילוי. "סבאג הוא בוגד", אמרו תושבי העיר, "הוא רק דיבר ודיבר, וכשגיע הזמן — ויתר על כל עקרונותיו". לסבאג עצמו היה הסבר משלו על כניעתו. "הייתי צריך להישמע לדרישותיו של פנחס ספיר", אמר. "אמרתי שאני רץ לראשות המועצה ואמנע איני רץ לתפקיד זה. אני רק מועמד להיות חבר מועצה, וזאת כדי לשמור על השמנת מפני החתולים. הסכמתי להופיע במקום השלישי מפני שזה יותר מכובד מהמקום השני."

כשנשאל לתגובתו על סערת הרוחות בקרב התושבים נגדו אחרי שהפך את כל הבטחתיו תלו להם, השיב סבאג: "אין דבר, אני אוציא כרוז ואסביר להם הכל."

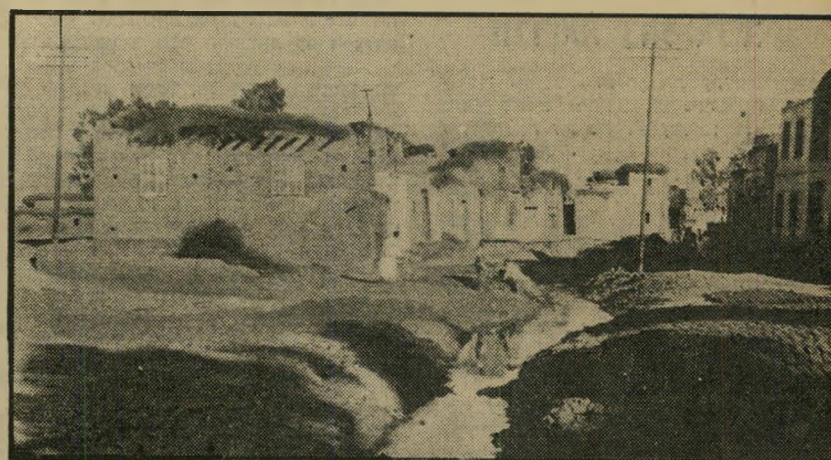
חידאז' בשדה כותנה

חסם בעזרתה את העורק מעל הפצע שותת הדם.

עתה הגיעו גם השוטרים. הם לקחו את הטייס אל תחנת-המשטרה, ואילו תושבי הי כפר התארגנו למיצע סבלות, הציבו את כנף הטוס, עם סמל המגן-דוד, בכניסה לכפרם. עד כדי כך התפארו הם בסמל הי גבורה הזה, מסיים אחרי-סאעה, שבעל השדה שנשרף סירב לקבל את צ'ק הפיצויים שנש"ל לו.

סטודנט
תרועת שחאטא, קי-
תחבושת!
בל מהטייס את תחבושתו האישית וחבשו.

"כתר האושר" זהו הכפר המצרי תאג' אלעזי — "כתר האושר". שמו הקודם היה אום ד'אב — "אם הזאבים". למרות שמו תיו המפוצצים, זהו כפר נידח ועלוב, בדומה למאות כמותו הפזורים ברחבי ארץ-יהודה-לום.

Water, water. הוא לא הבין את דבריי. עוזר נחפז לביתו, הביא משם את רובהו. רק אז ניגש אל תעלת ההשקיה העוברת בשדה, הביא משם מים לטייס הפצוע.

גאווה קודמת לכסף

עתה כבר התאספו רבים סביב הטייס הישראלי. הרוחות סערו, לרגע רצו הי

וולי אבו אלמג'ד, עמד באותו יום חמישי אחר הצהריים בפאת-שדה, שמח וטוב-לב למראה היכול הנאה, כשלפתע שמע מעליי רעמי התפוצצויות. הוא ראה מטוסים חולפים מעליו בכרך, כשמאחר מהם שובל עשן סמך.

לפני שהספיק הפלאח להתאושש, החל הי מטוס צונח — והתרסק בשדהו שלו, ברעם התפוצצות אדיר. השדה החל בוער, איש קל כילתה האש את כל יכול הכותנה, אותה תיכנן אלמג'ד להתחיל לקטוף למחרת ב-

מנהלי הקואופרטיב הציבורי „דן”

רבים על השלל - ואולי תוכל

סוף סוף לדעת מה

הם עושים

בכסף!

שחיתות

על גלגלים

כמה פעמים הגשת לנהג דן את כסף? כמה פעמים שמעת את הגערה להידחק פנימה, או לא לעלות יותר? כמה פעמים קיללת את הצפיפות והיחס הגרוע? כמה פעמים רתחת בשומעך סיפורים על רמת-חיים של חברי הקואופרטיב, או בקוראן עוד ידיעה שדן דורש העלאה נוספת בתעריפי הנסיעה? כמה פעמים הלכת לאיבוד בסבך המספרים הסותרים של ועדות למיניהן, שניסו לקבוע כמה מגיע לדן עבור הסעתך? כמה פעמים אמרת לעצמך: „מדוע אי אפשר לדעת מה הם עושים בכסף?”

אם אתה אורח רגיל, הטרור בענייניו, והנוסע באוטובוס של דן מכיוון שאין לו ברירה, בודאי נואשת מן האפשרות שאי-פעם תקבל תשובה.

השובע, במפתיע, צצה אפשרות זו. לא כתוצאה מחקירתו של משרד-התחבורה, או עבודת-גמלים של ועדת-חקירה ממלכתית. כי אם בדרך היחידה בה מתגלים סודות מסוג זה: כאשר פרצה מריבה פנימית בדן על חלוקת השלל.

★ ★ ★

ביזבוז ושוחד

מנהלי „דן”, הנאבקים מזה שנים על השלטון בקואופרטיב ובכספיו, החלו מאשימים זה את זה במעשים חמורים.

המשותף לכל המעשים הללו: הם ניצלו את כסף, בידו בזה, או אתה, או הפכו אותו לחלק ממעשי-שחיתות. הרמו הראשון, כי הנה עומדים הסודות לצאת החוצה, ניתן כאשר פנה לאחרונה חבר הנהלת הקואופרטיב, דוד אסא, לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב וביקש למנוע משפט חברים בדן. עילת המשפט, בו עמד אסא להיות ניתבע: האשמה כי הוא אחראי לביזבוז ולמתן שוחד.

בשבוע שעבר פסק בית-המשפט את המילים המדהדות: „דן זה לא עיראק!” וגלגלי האשמות ההדדיות החלו מסתובבים. כל צד איים בפתיחת תיקים ובהשחתת יריבו. התיק הראשון שנפתח, פלט מתוכו כתב-אשמה חמור, המתפרסם בואת לראשונה: פרטוקול משיבת משפט-חברים, שנערך בדן ב-6.5.69.

הנתבע במשפט זה הוא לא אחר מאשר חבר הנהלת דן מנחם חביבי, המשמש גם בתפקיד הבכיר של מוכיר טכני של האגודה. ואלו פרטי האשמה נגד חביבי: להיות חברת הנהלת האגודה והמוכיר הטכני שלה, ניצל את האמון הבלתי-מיווג שניתן לו בתפקידים אלו, דאג לאינטרסים של אנדן, חברת פיתוח להשקעות בע"מ. החבר חביבי פעל שלא בהתאם להוראות וההנחיות שניתנו לו בדן והכין לחתימה שטרות בסכום של 50 אלף ל"י בחתימת האגודה ובערבות אנדן — במקום שאנדן תחתום ודן רק תערוך.

החבר חביבי לא מסר את השטרות האלו לרישום כספרי האגודה בהתאם לנוהגים המקובלים. החבר חביבי מסר הוראות-שלום בסכום של 4200

המנהלים

שלושה מחברי הנהלת דן: ירדני (מזוקן) עירוני והורביץ, שהוא יו"ר הנהלתה, מסתודדים לאחר אחת ישיבות הנהלה. חברי הנהלת דן נמצאים עתה בקלחת בחירות למוסדות הקואופרטיב, ועלולים כל רגע לעמוד במרכז משפט-שוחד ושחיתות.

ל"י לפקודת בנק קופת-עם בע"מ וסכום זה היה נוקף ל" חובתה של האגודה במקום לחובת חשבונה של אנדן, אילו לא עירנותה של הגיבורות.

החבר חביבי העלים מהאגודה את מצבה הכספי הרעוע של אנדן. שעה שדן החליטה להיחלץ לעזרת אנדן במגמה לסייע לחברים בה. החבר חביבי לא ציית להוראת הנהלת האגודה וה-

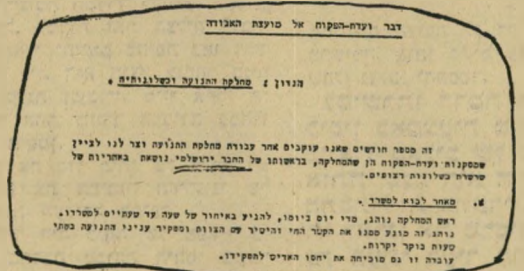
חבר דוד אסא, ולא דאג לכך כי צקים על סך 27,000 ל"י לא יוצאו עלי-יד האגודה. הסוף היה, שהחבר חביבי נקנס בעשר — כן, עשר — ל"י. הנהלת דן עירערה — והקנס הועלה ל-150 ל"י.

★ ★ ★

כשזונות רצופים

יפמך אחר שיצא זה עתה לאחזר העולם, ממנו יוכל האורח הפשוט ללמוד על המתרחש באגודה, לה הוא משלם ממיטב כספו, נושא את התאריך 7.6.65. זהו דו"ח של ועדת-הפיקוח של דן. האדם בו מספל הדו"ח הוא יהודה ירושלמי, המשמש כיום כיו"ר אגף המשק בדן — אגף אשר דרכו ועבודת מיליוני לירות. וכך נאמר בדו"ח: הנידון: מחלקת התנועה וכשלונוניה.

זה מספר חודשים שאנו עוקבים אחרי עבודת מחלקת התנועה, וצר לנו לציין שמסכותנו הן שהמחלקה, ברא-

זהו קטע של דו"ח ועדת-הפיקוח של הוועדה שיצאה בהאשמות חמורות נגד יו"ר אגף התנועה — אך למרות זאת המשיך הוא למלא תפקידים בכירים גם לאחר שפורסמו מעשיו.

כשזונות

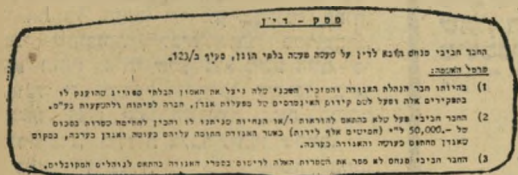
שותו של החבר ירושלמי, נושאת באחריות לשרשרת כש- לונות רצופים.

ראש המחלקה נוהג, מדי יום ביומו, להגיע באיחור של שעה עד שעתים למשרדו. נוהג זה מונע ממנו את הקשר החי והישיר עם הצוות, ומפקיר ענייני התנועה בשתי שעות-בוקר יקרות. עובדה המוכיחה יחס אדיש לתפקידו. עמדנו על העובדה המעציבה שבתקופת כהונתו של יו"ר המחלקה פרצו סיכסוכים ושביתות בקווי התנועה בי- ממדים כאלה שטרם נשמעו עליהם עד כה בתולדות דן מתוך שיחות שניהלנו עם רבים מחברי הקוים עמדנו על נקודה מאוד מצערת הקשורה ליו"ר האגף. והיא: חוסר- גמישות או העדר כישרון ליחסי-אנוש תקינים עם החברים. אולם, אם שתי הנקודות הראשונות שמנינו לעיל נוגעות למישור הפנימי באגודה, הנה הנושא השלישי שעליו אנו עומדים לדבר נוגע לכישלון במישור היחסים שבין יו"ר האגף לבין ציבור הנוסעים, וכן בינו לבין באי-יחוס המוס- דות הרשמיים במדינה.

האשמות בהן האשימו אנשי ועדת-הפיקוח את יהודה ירושלמי: בתקופת כהונתו עירער את היחסים עם מרבית ה-

חברים באגודה; עם המפקח על התעבורה באיזור תל-אביב; עם מהנדס התנועה בעיריית תל-אביב; עם ראשי משטרת התנועה.

● קיצור אחד הקוים על דעת עצמו, מבלי לקבל אישור מראש של ההנהלה. ביוזנות אלו לא גרמו לזעזוע גדול מדי בדן. מועצת ה- אגודה החליטה אז, ברוב של 18 נגד 17, באסיפה שלושה-

פסק-ד"ן קטע מתוך פרטוקול של משפט-חברים בדן, בו תבעה האגודה את חבר הנהלתה מנחם חביבי למשפט, על ששעה מעשה בלתי הוגן. גם לאחר המשפט, בו זוכה מחלק מהאשמות, המשיך להיות בהנהלה.

בקטטה אלימה, לא להשעות את ירושלמי. ואכן, כיום מש- מש ירושלמי בתפקיד הבכיר של יו"ר אגף המשק, ולפני מספר חודשים אף שהה באירופה כמה שבועות על חשבון דן, לצורכי חתימת הסכם — שנחתם לבסוף בישראל. בחודש אוקטובר יערכו הבחירות בקואופרטיב דן. כבר עתה מתכוננות הסיעות המתמודדות למערכת הבחירות במלוא המרץ. מתוך הארכיון מוציאים את ה- כרוזים הישנים, שטרם נס ליחס. הכרוזים האלה מחולקים מסובך רק לחברי האגודה, בהם מספרים חברי הנהלה מסייעת הקואליציה על השחיתות של חברי הנהלה מסייעת האופוזיציה ולהיפך.

כותבי הכרוזים יודעים היטב שהאשמות נכונות. ביזבוז, שחיתות, מוסר חברתי ירוד — אלו הם סימן ההיכר ב- קואופרטיב דן, שגרענותיו הגיעו השנה לסכום שיא של 54 מיליון לירות.

★ ★ ★

כדור השלג התחיל להתגלגל

דחתו של יו"ר ההנהלה דוד אסא, בחודש מאי ה- 69, הביאה עימה שורה של משפטים נגד אסא. בחלל נזרקו האשמות כבדות על שוחד ומעילה באמון. אסא סוץ כי דרש בידור מלא על כל הפרשיות בהן מעורבים חברי הנהלה והמוכירות, אך עד כה לא העז איש מחברי ה- הנהלה להוציא את הקלפים החשובים מן השרול. אולם לאט לאט מסתננות יותר ויותר ידיעות על המתרחש בין חברי המוסדות הנבחרים בדן. וכדור השלג מתחיל להתגלגל. אסא הבטיח כבר שיפתח את פיו במשפט השוחד אנדן — שיום אותו, לדבריו, חבר הנהלה יוסף הורביץ, גנש הורביץ טענים בתשובה, שלאסא היו עיסקות מהצד בעת היותו יו"ר ההנהלה.

כך או כך, לקראת הבחירות לאגודה מובטח שהרבה כביסה מלוכלכת תישפך החוצה.

במדינה

עולים

דיוקן:

היהודיה הנוודת

„איזה מן אנשים יש כאן בישראל? מה זה, אתם לא רוצים עולים?”

האשה המבוגרת, בעלת השיער הלבן וההופעה האצילית, שישבה נוכח כתב העור לם הזה בדירתה שבמרכז הקליטה בדימונה, היתה מלאת זעם: „מאו שהגעתי לארץ ספרה לכתב, „אני

מחכה לאחותי שתבוא גם היא משם — והנה היא כותבת לי, שאחתי ממכירות, ותתקפה בארץ, כתבה והזהירה אותה שלא לבוא לישראל בשום פנים, כי אף כאן מקום לאנשים הסובלים מאסתמה.”

ערומות במגרש המיסורים. סוֹ גיה לורוביץ היא עולה חדשה, היא עוד לא התרגלה לישראלים. האשה המבוגרת (62), השבורה בגופה ורוחה, היתה בשעתו מורה לשפות זרות באחת האוניברסיטאות המפורסמות במזרח אירופה.

אולם במלחמת העולם השנייה עברה כי כובסת עבור הצבא הנאצי בגיטו

„באחד מימיו בספטמבר 1943, היא מספרת „הועמדנו ערומות, כל הנשים, על מגרש המיסורים של הגיטו, במשך שעות אין סוף. היתה זו סלקציה. אלה מבינינו שלא היוו היתר לעבודה לא הועמדו חולות נשלחו למות. אלו שהיה להן כושר סיווי כל־

שהו, נשלחו לעבודה ליד דנציג. שם הועסקו בחפירת תעלות נגד טנקים. עבדנו וגסטו, גסטו ועבדנו. עד הרגע האחרון.

„או התלבשו רוב שומרינו בכגדים אור־חיים, שהיו במתנה בשפע — בגדי חורב־נות היהודים. — וברחו. השומרים שנשארו הובילו אותנו ברגל „לברומברג.”

מעיל מלא זזה. „כשיצאנו לדרךנו „ממשכה סוניה, „קיבלתי מעיל חורף ארוך ושני גופים שמאליות של גבר, מספר 40. המעיל היה בלתי נסבל. לא יכולתי ללכת עימו כי הוא היה כבד. ביקשתי טובה מהשומר, שיקצר לי את ה־מעיל עד לברכיים, והוא הסכים.”

„אראשור לתאר את תדהמתי — ואת שמ־חתו של השומר — כשהתברר שמשקל ה־מעיל נגדם בגלל גושי הלב. הוא לקח לעצ־מו את כל הזהב, ולי נתן במקומו תפוח. לפני שהוכנסנו לבית־הסוהר בברומברג, הוא הזהיר אותי שלא נצא משם חיים, כי האוכל שם מורעל בחיידקי טיפוס.”

לינואר 1945 יצאו השבויות מבית הסוהר בברומברג. בודדות בלבד נותרו בחיים. כאשר התבררה פרשת חייה,

שוחררה סוניה לביתה. אך ימים ספורים לאחר מכן — נעצרה ונשלחה ישר ל־מאסר. היא הואשמה בפעילות

עוינת חבר שאחת הנשים, שעמה עברה את סיב־לות הגיטו ובמתנה המות ואשר יחד עברו את המסע עד לבית־הסוהר בברומברג, — מסרה אותה לביולשת ה־פוליסית

שסוניה תדרוש ממנה בחזרה את מעט ה־תכשיטים שהיא מכרה לה בגיטו. „ושלחתי ל־חמש שנים במאסר.”

„ושלחתי ל־חמש שנים במאסר.” מספרת סוניה, „אין לי כוח לדבר על כל הדברים שעברו עלי שם. העיקר שלאחר חמש שנים שוחררתי ושוחרתי מהאשמות שיוחסו לי. אפילו סוניה, לי עבודה באחת האוניברסיטות, בשכר השעה ל־200 דולר לחודש. אחר־כך, בהתחשב בגורלי ובמצב בריאותי המעורער, אפישור לי

לעלות לישראל. „וכך אני עכשיו כאן, בדימונה. אני חולה ובודדה. אין לי עם מי לדבר. כולם במרכז הקליטה מדברים עברית, אנגלית וצרפתית, לא גרמנית או שפה אחרת. כמעט שאיני א־כלת כלום, כי את הכל אני מקיאה חזרה. אני סובלת מכאבי־ראש. אבל אני בישראל.

„חבל רק שכל מה שמציעים לי כאן, זה סידור בבית־זקנים. איני רוצה להיות ב־בית־זקנים. אני מסוגלת עוד לעבוד.”

על שתמצא עבודה, ממשיכה סוניה ב־כתיבת סיפורה, אותו התחילה עוד — ספר תלאתיו של היהודי הנווד שערב את מוראות הפאשיזם וגן־העדן עלי א־מות כאחה, וזכה להגיע לחוף מבטחים.

כל השמות מוסוים

אלה הם המיסמים המעידים כי משה שחל. האומעמד מספר 2 של חיפה ברשימת המערך לכנסת ניסה לבנות את עצמו בעזרת זיופים

שאר תכונותיו הוא גם אקדמאי וגם בן עדות המזרח. הוא עצמו מתפאר בהשכ־לתו האקדמאית, טוען כי למד בלכלה באמי צעות שלוחת האוניברסיטה הירושלמית ב־חיפה וכי כיום הוא תלמיד השנה השלישית באוניברסיטת תל־אביב.

אבל כתם אחר רובץ על עברו של משה שחל. זהו כתם שבכל מדינה דמוקרטית אחרת ובכל חברה חופשית היה פוסל את נושי־או מלכה במישרה ציבורית. אבל כלל זה אינו חל כשהדברים אמורים בכתבני בחירות של חושי־טאן כמו משה שחל.

הדבר אירע לפני 15 שנה, בקיץ של שנת 1954. משה שחל נקרא אז בשם מוריץ פיאטל. כעולה חדש מעיראק לא חלם אז מוריץ כלל על קאריירה של עסקן מ־לגתי. הוא רצה להיות רופא ולשם כך נישג לבחינות הקונקורס בפקולטה לרפוי־אה באוניברסיטה העברית בירושלים. היתה בידו תעודה פטורסטאטית של גמר בית־ספר תיכון בעיראק. לפי תעודה זו סיים

חיפה הוא איש המפתח במנגנון המפלגתי בעיר. הוא קבלן הקולות הראשי של חושי־טאן. בעבר מילא את התפקיד בהצלחה איש אמונו של אבא חושי, משה ורטמן. דרך תפקיד זה הוא הגיע לכנסת. כשנטש ורטמן את התפקיד והפך למוזכיר סניף מחוז חיפה של העבודה, התמנה ידימינו ואיש־אמונו לתפקיד זה. היה זה משה שחל, צעיר בלתי מוכר בחוגי הפועלים הוותיקים בעיר, שירש את מקומו של ורטמן כקבלן הקולות מספר 1 בחיפה.

הכנס של המשתכנים

משה שחל הוא ראש מחלקת־השכונות במועצת פועלי חיפה. בד בבד עם תפ־קידו זה הוא ממלא את התפקיד המקביל גם במפלגת העבודה — הוא האחראי על הסניפים במפלגת העבודה. בתוקף תפקידיו אלה היה שחל כבר לפני ארבע שנים איש־אמונו של חושי ורטמן. הוא נבחר למוע־צת עיריית חיפה בבחירות של שנת 1965. כבר אז, בהיותו בן 30, היה מועמד סניף חיפה לרשימת המערך לכנסת. אבל ועדת

ע רב הגשת רשימת־המועמדים של ה־מערך לכנסת השביעית, יצא ח־כ ה־עבודה הישש דוד הכהן בהאשמה חסרת־תקדים כלפי אחד המועמדים, שמפלגתו איש־רה את הצבתו ברשימה. „צריך להוציא את האיש הזה מהרשימה,” קרא הכהן, ש־הודח מהכנסת השביעית, בקול נרגש, „הוא עשה בזמנו מעשה שלא יאה לאיש ציבור. מפלגות ינצלו את זה והוא עושה שגיאה שהוא מוכן להיות ברשימה ולהיות חשוף בציבור. אינני מכיר אותו פרט לזה שהוא תושב עירי חיפה.”

ההאשמה הגלויה, שהוטחה בכנס נציגי מפא״י במרכז מפלגת העבודה, עוררה הדים וסערת רוחות. אנשי סניף חיפה של מפא״י הטיחו בהכהן האשמות נגדיות, טענו כי נאומו היה בבחינת „סוגרם”. ואילו מוזכיר המפלגה, פינחס ספיר, יצא בצליל להגנת האיש אותו האשים הכהן. „זה מיקרה ש־קרה לפני 15 שנה,” אמר ספיר, „אינני ר־צה להיכנס לזכרונות עכשיו. אני שולל ו־פוסל סיננו זה.”

כלומר, אפילו פינחס ספיר לא הבחיש שאותו מועמד מפא״י עשה מעשה שלא יאה לאיש ציבור. הוא רק טען כי על מעשה זה חל חוק ההתיישנות כיוון ש־אירע לפני 15 שנה.

מעטים מבין חברי מפא״י ידעו כי המדובר הוא בנשה שחל, חבר מועצת עיריית חיפה והמומלץ מספר 2 ברשימת „מומלצי סניף חיפה לכנסת. מעטים עוד יו־תר ידעו במה בדיוק מואשם משה שחל. אבל משה מפא״י אישר את מועמדותו של שחל. הוא הוצב במקום ה־57 ברשימת ה־מערך לכנסת. כיוון שלמרות אזהרת דוד הכהן חשף שחל את עצמו לציבור, וכאי הציבור לדעת מי הוא המועמד מספר 57 ברשימת המערך, ומה עברו של האיש ש־מפלגת השלטון רוצה להפכו לחבר־כנסת.

„העולם הזה” הושף בזאת לרא־שונה בחקירה מיוחדת את כל ה־פרטים הנוגעים לשערוריית משה שחל, האיש שהואשם בזמנו בזיוף מיסמכים והמוצע עתה מטעם ה־מערך לשמש כנבחר־העם בכנסת.

קבץ קולות מספר אחד

משה שחל הוא המועמד הצעיר ב־יותר ברשימת המערך לכנסת. הוא בן 34 בלבד. למרות זאת הצליח לגבור על עסקני מפא״י ותיקים בחיפה כמו דוד הכהן ומומנו לין. הוא הוצע כנבחר סניף חיפה של מפלגת העבודה מיד אחרי כי מומלץ מספר אחד, מוזכיר העבודה במחוז חיפה משה ורטמן.

כדי להבין את סוד כוחו של שחל, יש להבין תחילה את המיכנה האירגוני של מפא״י ומפלגת העבודה בחיפה.

מאו ומתמיד היה כוחה של מפא״י ב־חיפה גדול בהרבה מכוחה היחסי בשאר חלקי הארץ. הסיבה לכך נעוצה במנגנון שייסד אבא חושי, שאין דומה לו במדינה. בחיפה קיימים 24 סניפים שכונתיים של ההסתדרות הנצמדים בתחום השיפוט המו־ניציפאלי של חיפה מסתירה־הכרמל בדרום ועד קריית־טבעון בצפון. בסניפים שכונ־תיים אלה הקימה ההסתדרות 58 מועדונים. בניגוד למקומות אחרים בארץ, מוזכרים כמעט כל חיי התרבות והחברה של תושבי שכונות חיפה במועדונים אלה. באותן שכונות מוזקה ההסתדרות 20 מוזכרים בשכר מלא ועוד 100 מוזכרים במישרה חלקית. רובם ככולם של מוזכרים אלה הם אנשי מפא״י.

במקביל לסניפי ההסתדרות בש־כונות קיימים באותן שכונות גם סניפים של העבודה. רוב פעולת־תיהם של סניפים אלה נערכות ב־מועדוני ההסתדרות. רוב מוזכירי העבודה בסניפים הם גם מוזכירי ההסתדרות באותם סניפים. כתו־צאה מכך מזהים באותם תושבי השכונות את ההסתדרות עם מפלגת הע־בירה. האיש השולט על מוזכירי השכונות ב־

בסלב סמורח יוחד הגיש פר מיה על הסדר מהחזיריטטיס העברית כי עמד סם בהצלחה בבחינות. קונקורס במחטיקה ופיזיקה בחור מועמד לפקולטה לרפוייה. על יסוד אשור זה הוא שוחרר מהבחינות, ונשלחה לו חודשה כי הוא מתקבל לסכניון.

עם ראשית שנת הלימודים קבלנו חודשה מהחזיריטטיס (מהסדרו של טרופ) דריפוס מתקולמס לרפוייה כי הסדר הוא מוזיק (למפשה הוא נכס סם לבחינות ונכסל קשה).

בברור טקסט זה המזכירות האקדמית הוכח הדבר וקבלתו לסכניון כוסלת.

בסלב סמורח יוחד הגיש פר מיה על הסדר מהחזיריטטיס כי עמד סם בהצלחה בבחינות. קונקורס במחטיקה ופיזיקה בחור מועמד לפקולטה לרפוייה. על יסוד אשור זה הוא שוחרר מהבחינות, ונשלחה לו חודשה כי הוא מתקבל לסכניון.

עם ראשית שנת הלימודים קבלנו חודשה מהחזיריטטיס (מהסדרו של טרופ) דריפוס מתקולמס לרפוייה כי הסדר הוא מוזיק (למפשה הוא נכס סם לבחינות ונכסל קשה).

בברור טקסט זה המזכירות האקדמית הוכח הדבר וקבלתו לסכניון כוסלת.

המיסמך המרשיע

זכו קטע מתוך מכתבו של יהודה אדן, המוזכיר האקדמי של הסכניון בחיפה אל מוזכיר המכון האוניברסיטאי החיפאי, בו הוא מגולל את הזיופים של חבר מועצת העירייה, משה שחל.

לימודים תיכוניים והוא רשאי לגשת לבחי־נות G.C.E. (ראשי־תיבות של General Certificate of Education — תעודת בגרות).

היתה זו תעודה מזוהה. שכן מוריץ פיאטל עלה לארץ מעיראק בשנת 1950, בהיותו בן 15 בלבד. כיצד הצליח לסיים שם בית־ספר תיכון?

בבדיקת התעודות במזכירות ה־אוניברסיטה התברר כי הן מזויז־פות. ברור שלא ניתנה אפשרות למוריץ פיאטל לגשת לבחינות ה־קונקורס. אבל מוריץ לא התייאש. אם לא רופא, החליט, יהיה לפחות מהנדס. אם באוניברסיטה גילו שי תעודותיו הן מזויזפות, קיווה מוז־ריץ פיאטל כי בטכניון בחיפה ישי־חק לו מזלזל יותר. הוא נרשם ללימודים בטכניון, הציג גם שם את התעודה העירא־קית שלו וגם אישור לפיו עמד בהצלחה ב־בחינות הקונקורס בפקולטה לרפואה במי־צעות מתמטיקה ופיזיקה.

יתכן ובטכניון לא היו מרגישים ביוף לולא התקבל במוזכירות האקדמאית מכתב מהפקולטה לרפואה של אוניברסיטת ירוש־לים. בירושלים נודע כי מוריץ פיאטל הת־קבל בטכניון והאוניברסיטה מצאה לנכון להזהיר את המוסד האקדמאי החיפאי מפני תעודותיו המזויזפות של פיאטל־שחל. במכ־תב שהוגדר כ„סודי” נאמר בפירוש כי מוריץ פיאטל הגיש לאוניברסיטה תעודת־בגרות מזויזפת.

האיש שריכז את קבלת הסטודנטים ל־טכניון בשנת 1956, גרשון שניידר, לא הת־

המינויים הציעה לו רק את המקום ה־57 ברשימה, אותו מקום עצמו שקיבל הפעם. שחל נעלב והתפטר. למישרתו הרמה הגיע שחל בע־קיסין באמצעות מרד המאורקאים בוואדי סאליב של שנת 1959. כי אותה שנה הוא היה מוזכיר סניף ההסתדרות בוואדי סאליב. הצליח־תו לארגן את מרבית תושבי שכונת העוני בעיר התחתית ולמנוע מהם להיסתף בזרם המרד של דוד בן־הרוש היא שהעלתה את חיננו בעיני אבא חושי וקידמה את ה־קאריירה שלו. נוסף לתפקידיו ה־ייצוגיים מכחן שחל גם כיושב־ראש ברית הפיקוח לאגודות השירי כון ההסתדרותיות וכחבר הנהלת „שיכון עובדים”. בתפקיד זה הוא הפך לבוס של 120 אלה משתכנים בשכונות ההסתדרות.

וזהו עמדת־כוח אדירה שאיש מבחון אינו יכול לשער את עוצמתה. רק בתחילת שנה זו יכול היה שחל לצאת למלחמה בגובר ההסתדרות ירושע לוי, ולהגיש נגדו תל־נות על איסורים בפני מוזכיר ההסתדרות, אהרון בקר. הוא ידע כי הוא נמצא כבר בעמדת־כוח שאיש לא יוציאנו ממנה. כיום הוא נמצא בעמדת־כוח חזקה עוד יותר: הוא מרכז מטה הבחירות של המערך בחיפה.

התעודות היו מזויזפות

ב עיני מנהיגי העבודה, משה שחל הוא דוגמא של הצלחה — נוסף לכל

המערכ שולח -

תה של עיריית חיפה שמשה שחל
הוא חבר מועצתה.

☆☆☆
חוגי השתיק את הפרשה

אור עובדות אלה ברור מעל לכל ספק שהשימוש במיסמכים מזויפים לא היה מישגה נקורים של משה שחל, שנועיה רק לפני 15 שנים. הוא חזר על אותו נסיון עצמו בשנת 1958 ובשנת 1964 — שנה לפני שנבחר למעוצת עיריית חיפה — חמש שנים בלבד לפני שהוכלל במקום 57 בברשימת המערך לגנסת השביעית.

בחיפה נפוצו כבר מזמן שמועות על מעשי הזיוף שמששה שחל היה מעורב בהם. כאשר הורכבה רשימת המועמדים של המערך למינועצת עירונית-חיפה בשנת 1965, זרק אמןון לין, חתנו של אבא חושי, בפניו של שחל את האזיז, הרה כי מובט לו להסיר את מועימדותו, בגלל ענייני הזיופים. אבל שחל סירב להתפטר. הוא נהנה מחסותו של אבא חושי וידע שיאין לו מה לדאוג. אבא חושי ידע להשתיק את חתנו.

יתכן ועברו המפוקפק של שחל לא היה נודע לעולם בציבור לולא פורסם בתחילת החודש כי נבחר כמומלץ סטיף העבודה ב' חיפה כמועמד לכנסת במקום רא"ל. השם משה שחל לא אמר דבר לרבים, אבל איש אחד הוא אמר הרבה. היה זה יהודה ארן, המוכר האקדמי של הטכניון בחיפה.

אדן שימש לפני 19 שנים כמוכיר הועד המבקר שליד מועצת פועלי חיפה. 18 השנים האחרונות הוא עובד בסניכיו ומוה 12 שנים הוא המוכיר האקדמי של מוסד זה. כל אותן שנים היה אדן חבר מפא"י ו- חבר מפלגת העבודה. כאשר קודם על הצבעתו של שחל כמועמד למשרת הרמה של חבר בנסת, לא יכול היה עוד לשתוק. הוא כתב מכתב, אותו שלח לניחנס ספיר, מזכיר מע"י, ליוסף אלמגור, שר-העבודה, ול- הברה-בנסת ישראל קרגמן.

במכתב זה סירט אדן את כל הידוע לו על שחל. כתב אדן במכתבו: "זהו העניין. כאמור הוא נוגע כולו לעברו של

עצל ונסע לירושלים. הוא לא הביין: אם תעזרת הבגרות של פיאטל מזוייפת, מדוע הירשו לו להיבחר בבחינות הקונקורס ואף נתנו לו אישור כי עמד בהן בהצלחה?

במזל למזכירות האוניברסיטה
נדהם שניידר: הסתבר לו כי גם
אישור האוניברסיטה העברית בִּי
ירושלים היה מזוויף, והוצא דבר־
כים לא כשרות ע"י אחד העובדים
במזכירות האוניברסיטה.

★ ★ ★

שחל א"י בתאבדות

ה נהלת הטכניון רצתה להגיש תלונה פלילית נגד מוריץ פיאטל—משה שחל, על הצגת תעודות מזויפות וזיוף מיסמכים. אולם מוריץ הצעיר איים בהתאבדות אם תוגש תלונה כזאת נגדו. זאת לא רצתה הנהלת הטכניון לקחת על אחריותה. אנשי הטכניון הסיכמו להימנע מלהגיש תלונה פלילית במשטרה נגד מוריץ פיאטל, אבל הזהירו אותו ואמרו לו כי "יותר אין לו מה לחפש אף פעם בטכניון".

אבל למוריצ פיאטל יש עוד עבה. למרות שנתפס במימרה ולמרות שהזוהר, עשה מאמצים במשך כמה שנים להתקבל שוב ושוב בסכניון, ואף הגיש בקשות לחנינה. אולם הנהלת הסכניון לא נעתרה לבקשותיו.

ב־1958 עשה העסקן הצעיר נס־
יון גואש אחרון להתקבל לטכניון.
הוא החליף את שמו ממוריץ פיא-
טל למשה שחל, הערים על המז-
כירות וניגש לבחינות המיון. הוא
במשל בכל הבחינות ואז גם הת-
בלה כי משה שחל אינו אלא מוריץ
פיאטל.

בשלב זה נראה שמשה שחל ויתר על
שאיפתו להפוך לנושא תואר אקדמאי והפך
לעסקן מפלגתי של מפא"י בחיפה — דרך

הייבן לביסט!

האיש וייתכן כי אלה היו חטאי נעורים בלבד ומאז היטיב את דרכו. וכל זאת מעורר חשבוני, לדעתי, מפיכות בדבר שכירותו של אדם מסוג זה לשמש מועמד לגות הציבורי הנעלה במדינה, כנסת ישראל. ייתכן כי זוהי תמימות מצידו, אולם הנני סבור כי נבכרי האומה — וכאלה הם חברי הכנסת — צריכים להיות בני רכב בלשהו בערכו האישי הפרטי."

יהודה ארץ קיבל כעבור ימים מספר את
ההוכחה כי הוא אמנם תמים. הספיקות ש-
התעוררו בו לגבי כשירותו של משה שחל
לכהן כחבר-כנסת לא הטרדו לרגע לא את
פינחס ספיר ולא את שאר מנהיגי המערך.

★ ★ ★

„עניין שמות“

כ **שנתבקש** המועד מס' 57 ברשימת המערך להגיב על ההאשמות שהעולר נגדו, אמר משה שחל לכתב העולם הזה: „הכל עניין שטותי. זה עניין ישר. כל העסק הוא סערה בכוס מים. עובדה שכיום אני תלמיד השנה השלישית במשפטים”.

אם עבור משה שחל ומהיגי המערך זה
עניין שטותי, ספק אם כך יראו זאת גם
בוחרי המערך, שיצטרכו להצביע בעד רשי-
מה הכוללת את גולדה מאיר, אבא אבן, דיין
ואת בעל המיסמכים המזוייפים משה שחל.

בבואו להירשם במוסדכם, האם נתקבל ובי-
אילו תנאים.

המזכיר האקדמי של הסכניון, יהודה אדן,
השיב לרפאלי במכתב, עליו נכתב „אישׁ/
סורי“:

”מר מוריץ פיאטל ביקש בזמנו, לפני כ־ 10 שנים, להתקבל לסניין על־ידי אישור גמר בית־ספר תיכון בעיראק, אשר לפיו צילם רשמי נגשת לבחיות G.C.E. (הוגש היתוס של האישור). הוחלט אז לחייבו ב־ בחיות מילואים בהתמטיקה ובפיזיקה. ב־ שלב מאוחר יותר הגיש מר פיאטל אישור מן האוניברסיטה העברית כי עמד עם ב־ הצלחה בבחיות הקונקורס בהתמטיקה וב־ פיזיקה בתור מועמד לפקוטה לרפואה. על יסוד זה הוא שוחרר מהבחיות ונשלחה לו הודעה כי התקבל לסניין.

**”עם ראשית שנת הלימודים קי-
 בלנו הודעה מהאוניברסיטה (מי-
 משרדו של פרופ’ דריפוס מהפקול-
 טה לרפואה) כי האישור הוא
 מזויית (למעשה הוא ניוש שם לי-
 בחינות ונכשל קשה). בכירור שי-
 קימה אז המזכירות האקדמית
 הוכח הדבר וקבלתו לסטנדרן בוט-
 לה.”**

למרות מכתב זה הצליח משה
שחל, בדרך הירועה רק לו, להתי-
קבל ללימודים למכון האוניברסי-
טאי בחיפה, מוסד הנמצא בחסר-

המנהל האדמיניסטרטיבי של המכון, א. רפ-אלי, כתב אז מכתב למזכיר האקדמי של הטכניון בחיפה בזה הלשון:

האונברסיטאי לגבי תעודות מח"ל שהגיש
התלמיד משה שזול, שסתבר כי הוא הגיש
את מועדויות, לפני שנים מספר, לטכניון
אודה לך מאוד אם תוכל לבדוק את תיקו
של הנ"ל ולהודיעני מה התעודות שהגיש

בה ראה הצלחה גדולה בהרבה מזה שב-
מסלול האקדמאי.

אולם למרות הצלחתו המסאורית במגנן
המפלגתי בחושיסטאן, לא נואש שחל. הוא
החליט להפוך לאקדמאי בכל מחיר. לפני
חמש שנים ניסה שוב להתקבל בעזרת
עזרותיו המזוייפות, הפעם למכון האוני'
ברסיטאי של חיפה, לחוג לכלכלה.

משום מה עוררו תעודותיו גם שם חשד.

[illegible]

זהו צילום קטע מתוך התיק האישי של מוריץ פיאטל, הוא משה שחל, במזכירות הטכניון. פרשת זיופי התעודות והמיסמכים שנעשו.

מתוך תיק המכניון

בדו"ח זה שבתוך התיק, מגוללת כל פרשת זיופי התעודות והמיסמכים שנעשו.

אופנה

תצוגת אופנה שקופה ראשונה בארץ במועדון

„סקאלה“ • פולקלור בהזמנה • מועדון אכסקלוסיבי בחיפה

ידישקייט ב"14.5 ל"

פעם היו ממצאים בשבילנו פולקלור ישראלי מהסוג הידוע כיום בשם שירי הו' הו' אבל מאז התבגרנו, הרב גורן תקע בשופר והיהדות נכנסה לאופנה.

הזוג רפאל: אחרי הבחירות

לילדים שנולדים בימים אלה קוראים כ"י, והצגות כאישיותיה הן להיטים. ישב הגניוס היהודי וחשב איך להמשיך ולרכב על הסוס הזה. איך לרוות את צמאנו נו של העם לקצת ידישקייט ובאותה הזדמנות להרויח לירה או שתיים תמורת עמלנו.

רחל אטאס לא שרה את חיימקה שלי אלא וגר זאב עם כבש. וגם השלושרים שרו משהו, אבל אי אפשר היה לשמוע בגלל הרעש שעשתה התזמורת. בהפסקה בחר הקהל, ששילם 14.50 ל"י לכרטיס את השירים והסתכל על ח"כ יצחק רפאל ואשתו גאולה, ואחרי ההפסקה שר בציבור עם אפי נצר. זה היה ערב חינוכי מאד, ומתאים גם לנוער מתחת לגיל שש עשרה, מפני ששיר השירים לא הוזכר אפילו במילה אחת, והמנחה מני פאר סיפר רק בדיחות לא גסות. אם המחברים לא היו מוגבלים למילים מתוך המקורות (לא צריך לשלם לאיש זכויות תמורת השימוש בהן) בחודאי היו ישר ממצאים את שיר החובש.

השבוע מצא סוף את הדרך, והמצאי את פסטיבל הזמר החסידי, שנערך במוצאי שבת בהיכל התרבות בתל-אביב, וממשיך משם לירושלים ולחיפה. הפסטיבל עוסק בפולקלור תפוז לפי הזמנת המארגנים של הפסטיבל. הפולקלור התפוז עוסק בכל מיני נושאים אקטואליים כמו: על חומותיי ירושלים הפקדתי שומרים, תקע בשופר גדול להירד תנו, וקדיש. קדיש מפי יגאל בשן זכה במקום השני, אחרי השיר צמאה נפשי אותו שרו נירה וגליה רבינוביץ.

נירה וגליה רבינוביץ: קדיש במקום שני

סמדר דרור

בפעם הבאה, כשהחברה שלכם או האשתכם איתה לתצוגת אופנה, אל תעקמו את האף ותגיד לא כדאי לכם. אם אתם לא מאמינים לנו, תשאלו את החברים שישי האחרון במועדון „סקאלה“, ואם עדיין נות — פשוט תסתכלו בתמונות. מה שאתם רואים זו המילה האחרונה בשטח אומנם דקיקים, אבל עמידים בכביסה. הקרסים צורך בניהוץ. מה שאתם רואים חוץ מאופנה, זו סמדר דרור התצוגה החלה בשלוש אחר הצות, שעה מתא טימנים לכל הדיעות. המועדון הקטן והאינטימי מוספירה, והאורות עמומים מלבד האור הנווד לכל אשר הלכה.

הרבה שנים, אתה וכל המשפחה שלך, ב" 100 לירות לחודש כמוני. ביציאה פגשנו את בעלי הבית יעקב צבי אן ומריאל סימון, שאמרו לנו: „... שלנו“, ושכניסה כלילות שישי עולה שתיים עשרה וחצי לירות. רוצים להיות בחברה טובה? תשלמו.

רחל: היסטוריה ועוד מעלות

ג'ידי: „... שלנו“

וחברים של יעקב צבאן ומריאל סימון. המועדון היה דחוס באנשים, במיוחד מה סוג האחרון, ומקושט בגידי שלי הבלונדית ובמורה חיפאית להיסטוריה שקוראים לה רחל גליקה. כולם שמחו ורקדו והרגישו מצוין. ולמרות החום היו מוכנים לרקוד הלאה, אבל יעקב צבאן ומריאל סימון הפסיקו את המוזיקה כדי לומר לתוך המיקרופון: „מעכשיו הכניסה מסוגלת רק לקצינים, אמ" נים, סטודנטים וחברים שלנו“.

בתוך כל החברה הטובה הזאת ישב סמל צנחנים צעיר ונחמד וחייב את ידידותו.

סמל וידידתו: לאן ילך עכשיו?

הקהל המשיך לרקוד בנושלוטיות ובאיכפתיות, אבל אנחנו הרהרנו בסמל. מה יהיה עליו עכשיו? חשבנו בעצב. לאן יילך? אחר כך שרה איזו זמרת, ופפה מלהקת פיקוד צפון סיפר בדיחות על התורכים ועל איך שאיש אחד צעק לספיר באסיפת בחירות: שתחיה הרבה שנים, וכשפיר שאל אותו למה הוא צועק ככה, ענה: שתחיה

עבור התענוג, „אבל עכשיו חלאס. ניגמר“ מסבירים הבעלבתים, „עכשיו הכניסה מסו"י גת. רק לקצינים, אומנים, סטודנטים וחברים שלנו.“ בנאתה וברירת כבוד פסענו לתוך כל האכסקלוסיביות הזאת, והסתכלנו בהתרג" שות לכל הכיוונים. אל תספרו לאף אחד, אבל אנחנו אכסקלוסיביים מאד בליבנו, ופשוט תמים על קצינים, אמנים, סטודנטים

סמדר דרור

תלוש ארבעה עמודים אלה - קרא אותם ומסור הלאה

העולם הזה - כוח חדש * מסוף לבחירות * העולט הזה - כוח חדש * מסוף

המרכזי" בן 63. הרשימה כוללת 5 מועמדים ערביים, 3 מרצים באוניברסיטה, 4 עורכי-דין, 7 מהנדסים, 6 מחנכים ומורים, 7 אנשי כלכלה, 4 עתונאים, 2 קציני-ים, 3 חקלאים, 3 פקידים ו-2 סטודנטים.

רשימת תנועת העולם הזה - כוח חדש לכנסת השביעית כוללת 61 שמות, מהם 21 מתחת לגיל 30, ו-42 מתחת לגיל 40. הצעיר ביותר הוא משה גלילי, צלם-סרטים בן 21, והמבוגר ביותר אברהם וקסלר, פקיד ב, משביר

מסיעת יחיד לסיעת רבים

רשימת המועמדים של - כוח חדש בבחירות לכנסת השביעית

סופר נודע: ראובן קריץ

מנהל חברה: פרץ עופר

הצעיר ביותר: משה גלילי

מנהל חברה: דוד דונוב

מרצה בכיר: ד"ר משה כספי

מפיק סרטים: אלכס מסיס

עתונאי ערבי: חביב עיסא

1. אורי אבנרי, 46, עתונאי, תל-אביב
2. שלום כהן, 43, עתונאי, פתח-תקוה
3. אמנון זכרונ, 34, עורך-דין, גבעתיים
4. ראובן קריץ, 41, סופר ומרצה באוניברסיטה, קרית מוצקין
5. אלכס מסיס, 35, מפיק סרטים, תל-אביב
6. פרץ עופר, 32, מנהל חברה, רמת-גן
7. קוסיני חסן, 25, חרט, חיפה
8. ד"ר משה כספי, 40, מרצה בכיר באוניברסיטה, ירושלים
9. ד"ר בנימין וולף, 35, מרצה בכיר באוניברסיטה, רמת-גן
10. חיים ליטוונסקי, 44, עורך דין, תל-אביב
11. חביב עיסא, 30, עתונאי, חיפה
12. חיים צוקר, 44, קצין בצי הסוחר, חיפה
13. אורי פרנק, 33, מנהל עבודה, ערד
14. מיכאל ברנד, 31, מהנדס טכסטיל, דימונה
15. מחמוד מנאע, 23, מסגר, מגיד-אל-כרום
16. אליהו מתיוביץ, 41, מהנדס, חיפה
17. דניס יורדן, 35, קצין בצי הסוחר, עין-הוד
18. רחל אבנרי, 38, מחנכת, תל-אביב
19. מוחמד נימר ג'אנס, 25, חקלאי, כפר-איבתאן
20. יוסף אתגר, 26, מהנדס אלקטרוניקה, חיפה
21. נעים גלעדי, 43, עתונאי, הרצליה
22. דב גופר, 25, סטודנט, ירושלים
23. אהוד חוצן, 26, חשמלאי, תל-אביב
24. יצחק ישנו, 33, טכנאי, בני-ברק
25. קורט לוי, 54, כלכלן, גבעתיים
26. דן לחמן, 33, מהנדס, חולון
27. אליעזר עמיר, 40, רואה חשבון, חיפה
28. אריה עירן, 26, הנדסאי מכונות, בית-שמש
29. בלה שרון, 24, מזכירה, חיפה
30. מוחמד סעיד חסן, 25, פועל, חיפה
31. יהודה אחימרים, 30, מורה דרך, דימונה
32. משה אתגר, 47, חקלאי, בית-לחם הגלילית
33. אלפרד רולף, 46, מנהל עבודה, נהריה
34. שמשון בן-גל, 30, טכנאי בנין, חולון
35. צבי בן דב, 49, מחנך, קרית חיים
36. עזרא בן דורי, 30, מורה דרך, טבריה
37. דב ברנשטיין, 22, מורה, תל-אביב
38. זאב גוטסמן, 27, טכנאי רדיו וטלוויזיה, חיפה
39. בנימין גלוסמן, 27, טכנאי מכונות, חיפה
40. משה גלילי, 21, צלם סרטים, פתח-תקוה
41. אליעזר דומקה, 31, מורה, חיפה
42. אהוד דייגי, 24, מנופאי, דימונה
43. דוד דיוויס, 42, פועל, אשקלון
44. איתן הולנד, 29, סוכן ביטוח, חיפה
45. חנה הורביץ, 26, קוסמטיקאית, רמת-גן
46. רון וייס, 22, סטודנט, ירושלים
47. אברהם וקסלר, 63, פקיד, גבעתיים
48. זין דוד וריה, 23, פקיד, תל-אביב
49. שלום זמיר, 47, חקלאי, כפר-אמירים
50. מרדכי טישלר, 22, מסגר טכני, תל-אביב
51. יוסף טמיר, 38, מורה, חולון
52. רם סער, 33, פקח אזורי שמורות טבע, אילת
53. אברהם פילוסוף, 24, מנהל חשבונות, רמת-גן
54. אברהם קמחי, 30, מנהל מכירות, באר-שבע
55. אלישבע שטייניץ, 55, מרפאה בעיסוק, ירושלים
56. אמנון שטרנברג, 32, עורך-דין, חיפה
57. צבי שלו, 29, נהג, תל-אביב
58. נפתלי שלומי, 45, מכונאי, תל-אביב
59. דניאל שמעוני, 31, מהנדס אלקטרוניקה, חיפה
60. משה שנק, 29, פקיד, נתניה

אל תשאל אותנו: „מה תעשו בכנסת ה-
באה?“ שאל אותנו: „מה עשיתם בכנסת האחרו-
נה!“

מעשינו בכנסת השישית הם המצע האמיתי
שלנו בבחירות לכנסת השביעית.

לא עסקנו רק בעניינים הגדולים של מלחמה
ושלום. עסקנו בעניינים הנוגעים לחיי היום-יום.
להלן אל"ף-ב"ת של פעולות — מיבחר
מיקרי של 22 נושאים של פעולתנו.

א"ב של קרבות

אסירים

„האנושות של מחר תסתכל על בתי-הסוהר של ימינו
כפי שאנחנו מסתכלים על מרתפי-העיניים של ימי-הבי-
ניים. הרעיון, שאפשר לתקן אדם על-ידי כך שסוגרים אותו
— יוב כמו חית-טרף, דומה לאמונה ששררה בימי-הביניים,
שאפשר לרפא חולה-נפש על-ידי הצלפה בשוטים!“ —
במילים אלה פתח אורי אבנרי, לפני שנה וחצי, את מערכ-
תו לתיקון מוסדות-הענישה בישראל.

בין השאר הגישה הסיעה עשרות שאילתות שנגעו למצב
בבתי-הסוהר, למותם של אסירים, לתלונות על הכאה ול-
תביעות לחנינה.

„בכנסת השביעית ננהל מסע-צלב לשינוי מוחלט של
המצב בבתי-הסוהר“, הכריז אבנרי לקראת סיום כהונת
הכנסת השישית. „יהיה זה אחד מעיקרי פעולתנו“.

דוורים

פירסמנו, באמצעות שאילתות, חומר שנגזר
על-ידי הצנזורה.

„באנו לכנסת בלי שום איזם — לא קומוניזם, לא סו-
ציאליזם ולא קאפיטליזם. איננו משתייכים לא לשמאל, לא
לימין ולא למרכז. נתייחס לכל בעייה לפי מיטב מצפוננו
והבנתנו, לגופו של העניין!“ — כך פתח אורי אבנרי את
נאומו על שביתת הדוורים. הוא ניתח את העובדות היבשות
בנוגע לשכר הדוורים ולתנאי עבודתם, הגיע למסקנה כי
הדוורים צודקים.

באותו יום עצמו הצביעה סיעתנו בעד הצעת-חוק ממ-
שלחית לעידוד השקעות-הון בישראל.
בנושא הראשון הצביעה סיעתנו יחד עם השמאל. בנושא
השני הצביעה עם הימין. היה זה רגיל לגמרי לגבינו.

הומוסכסואלים

סיעתנו לא חששה לנקוט עמדות בלתי-פופולריות, לפי
מצפונה, גם בנושאים עדינים ביותר, שכל חברי-הכנסת נר-
תעים מהם.

כך, למשל, בראשית הכנסת השישית, בעת הדיון על
שינוי החוק הפלילי, תבע אבנרי לבטל את הסעיפים המג-
דירים כפשע יחסיים הומוסכסואליים בין מבוגרים מסכמים
(להבדיל מיחסיים עם קטינים, או תוך שימוש בכוח או
באימים). רפורמה כזו נתקבלה בבית-הלורדים הבריטי.

שר-המשפטים דאג, הדיר דוב יוסף, הצדיק אישית את
עמדתו של אבנרי, אך רמז כי אין הדבר אפשרי בגלל לחץ
המפלגות הדתיות.

באותו דיון מילא אבנרי תפקיד חשוב בהשגת רוב למען
תיקון הדינים המיושנים בנוגע להפלות מלאכותיות.

ועדות הכנסת

בנסיונה לחולל רפורמה בכנסת, ולאפשר
לה למלא את תפקידה בפיקוח על הממש-
לה, תבעה סיעתנו עשרות פעמים לשנות את
דמות ועדות-הכנסת.

כיום מורכבות הוועדות מחברי-כנסת,
שאינן להם כל אמצעים להשגת אינפורמציה
עצמאית. ממילא אין הוועדות מסוגלות ל-
התמודד עם הפקידים הממשלתיים המופי-
עים בפניהן, והמצויינים בכל המידע הדרוש
להם.

בפרשת סומרפין, למשל, נסתבר כי וע-
דת-הכספים אישרה ערבויות של עשרות
מיליונים, מבלי לדעת דבר על מצב ענף ה-
נוסעים בים.

סיעתנו דרשה לקבל את השיטה האמרי-
קאית. שם מעסיקות ועדות הסינאט סגל
עצמאי גדול של חוקרים ומומחים. הפרק-
ליט של הוועדה חוקר את הפקידים המופי-
עים בפניה, לפי מיטב שיטות החקירה.

בהעדר רפורמה זו, תמשיך הכנסת לה-
יות חותמת-גומי, הנותנת לביורוקרטיה ה-
ממשלתית אוטומטית את כל מבוקשה.

אכויות האדם

מאות שאילתות, הצעות לסדר-היום, הצעות-חוקים ונאו-
מים של סיעתנו היו מוקדשות לנושא זה — ההגנה על זכו-

חתולים

כן, אפילו בייצורים קטנים ונחמדים אלה טיפלנו. בשורה
של שאילתות נגד רצח חתולים בערים הגדולות, על-ידי
המחלקות הסניטריות של העיריות. ב„שאלות נוספות“,
שאיפשרו לנו לחקור את טג'השר האחראי, הוכחנו שאין
לרצח זה שום סיבה הגיונית. הצבענו על כך שזוהי פגיעה
בזכותו של האזרח לגדל חיות-בית כאוות נפשו.

טרמפ לחייל

במידה מסוימת הפכה פעולתנו למען
הסעת-חיילים לסימן-היכר של סיעתנו.
הרעיון נולד כאשר אסף אורי אבנרי, ב-
דרכו לכנסת, קצין-צנחנים צעיר. אותו קצין

ביקש אותו להירתם למאבק למניעת סבל
מחיילים הקופצים לחופשה קצרה הביתה,
והמבזזים שעות על גבי שעות בכבישים.

עוד באותו יום הגיש אבנרי הצעה לסדר-
היום, בה תבע כי המדינה תדאג להסעת-חי-
נם של כל חייל במדים, בכל הרכבות והאו-
טובוסים, תמורת תשלום גלובאלי מצד ה-
מדינה. על פי הצעת סגן שר-הבטחון, צבי
דינשטיין, הורדה ההצעה, ברוב גדול!

אולם לא הרפינו. הקמנו ועד ציבורי, ש-
שיכנע אלפי נהגים להדביק על שמשת מכו-
ניתם תווית של „תן טרמפ לחייל“, ולהת-
חייב לאסוף כל חייל בדרך. ובאותה עת
הגשנו שוב ושוב שאילתות על נושא זה.
לקראת סוף הכנסת השביעית

איש שהיה מועמד מס' 1 של „רשימת השלום” קורא:

יטובת עניין השלום על רשימת

השלום להפסיק את המירוץ לכנסת!

מר מפי גדי עצמו, ויעצתי לו לגנוז אותו. הסברתי לו כי הדבר עשוי להיות פטאלי. אך, כפי שהסתבר, הוא לא שעה לעצתי. יד המיקרה היא שהמאמר פורסם ביום בו עמד המו"מ להסתיים, אך מה היה קור' רה אם היה המאמר מתפרסם זמן קצר אח' רי חתימת ההסכם? „המערך” היה צריך אז רק לצטט שמצוות מן המאמר ולכתוב למטה: אלה הם דברי המועמד השלישי על המועמד מס' 1 „בחזית השלום”...

● מה דעתך על המאמר?
● יש נקודה אחת המטרידה אותי ב' קשר למאמר זה. גדי יציב „גומר” שם את אורי אבנרי בנימוקים ציוניים טובים, אבל נדמה לי שכל אותן טענות יכולות להיות מופנות גם אל המס' 2 „רשימת השלום”, נתן ילין-מור, שניסה יחד עם אורי אבנרי את „המנשר העברי”. שבו הופיעו כל ה' דיעות שיציב פוסל אותן מכל וכל.

שרות לאנשי הסיפוח

● שאלה אחרונה יש לנו אליך: מה דעתך על „רשימת השלום”, על אישיה, על מצעה ועל עצם הופעתה?

● על מועמדי הרשימה אינני חפץ ל' דבר, כי אני רוצה להימנע, עד כמה שאפי' שר, מלטפל בצד האישי. מצע הרשימה הוא טוב מאוד. זהו מצע אנטיסיפוחיסטי.

אבל עכשיו אני רוצה לומר משהו נור' סף: ראשי „רשימת השלום”, צריכים, חייבים, לבטל את רשימתם, ובכך יוכיחו בגרות פוליטית גבוהה. לטובת הענין חיי' טיק את המירוץ לכנסת.

ראשי רשימה זו יודעים היטב, כמוני, כי סכיניהם לעבור את אחוז החסימה הם אפסיים. הם יוכלו לאסוף כמה אלפי קולות, וככל שיהיה נצחונם גדול יותר (8000 קול' לות, למשל) כן יהיה האסון גדול יותר, ש' כן המדובר בקולות אנטיסיפוחיסטיים ש' יילכו לאיבוד, מפני שלא יגיעו לאחוז ה' חסימה — ושייגרעו מרשימות שוחרות' שלום אחרות. אם יקבלו מנדאטים של שוח' ריי-שלום, עשויים קולות אלה ללכת בע' קיפין לרשימות סיפוחיסטיות, ולהוסיף ל' הן מנדאטים.

הרי הקולות האנטיסיפוחיסטיים אינם מתגוללים ברחוב אצלנו!

● על מה אתה בונה את הערכתך ש„רשימת השלום” לא תעבור את אחוז החסימה?

● על סמך כוחה של הרשימה. בשום פנים ואופן היא לא תוכל לאסוף 14.000 קול' ולעבור את אחוז החסימה.

כוחה של רשימה נבנה מכמה מרכי' בים: מיספר הפעילים, הסכומים העומ' דים לרשותה ואישיות הגורפת קולות. לרשימה הממלכתית, למשל, לא היו פעילים רבים, ואף לא סכומים ניכרים, ו' הנה היא זכתה להצלחה יחסית בזכות ה' אישיות שעמדה בראשה — דוד בן-גוריון.

לרשימת השלום אין לא אישיות גור' פת קולות, לא מספר מינימאלי של פעילים ולא סכומים הדרושים לניהול מערכת בחי' רות. אין לי צל של ספק שרשימה זו תיכ' של בבחירות, והייתי רוצה למנוע את ה' הופעה הזו של פסילת אלפי קולות אנטי' סיפוחיסטיים, שם פשוט יתנו לרשימה ש' לא עברה את אחוז החסימה.

על הייתי רוצה לראות את פניו של גדי יציב עם כמה אלפי קולות הפחולית ושל

איזה פרצוף היה לחזית זו, כשהוא אי' נה יכולה להחזיק מעמד מאוחדת נוכח שני הענקים האלימים גחל' והמערך, היכולים לקיים שותפות ולהתגבר על המכשולים? לא, אינני מאשים את אבנרי, אם להא' שים, אז בראש וראשונה אני מאשים את אותם החוגים שוללי הסיפוח, והדוגלים ב' מדיניות גמישה, שלא באו אל „החזית” ולא ניסו להטביע בה את חותמם, יחסי ה' כוחות היו אז אחרים והפיצוץ היה נמנע. אני אומר שוב ובמלוא האחריות: לא אורי הוא שפוצץ את „החזית”.

איי-הקמת „חזית שלום” בבחירות ל' כנסת השביעית עוררה תגובות רבות. כמה מן המהלכים שקדמו להכרעה שנפלה ב' מוצאי יום-הכיפור בדבר אי-קיום „חזית” עודם בלתי-ידועים ושאלות רבות לא הוב' הרו.

כדי להבהיר כמה מן הנקודות הללו פנה „העולם הזה” אל אדם שמילא תפקיד מרכזי בכל הפרשה: המזרחן והעתונאי ד"ר אמנון קפליוק, שעקב מקרוב אחרי המו"מ להקמת החזית, אך הסיר בעוד מועד את מועמדותו ממקום ריאלי ברשי' מת „החזית” ואף לא הצטרף לאף גוף מאלה ה"רצים" לכנסת. קפליוק הוצע כ' מועמד ראשון מטעם רשימת השלום, וכ' מועמד שלישי ברשימת „החזית”, אחרי אורי אבנרי וד"ר סנה. להלן הראיון ש' נערך איתו.

ד"ר אמנון קפליוק

● אם כן, מדוע עמוס קינן תוקף את אורי אבנרי ב"דיעות אחרונות" מיום ו' האחרון ומ' טיל עליו את האחריות?

● עמוס קינן עשה ימים כלילות למען „החזית”, אולי יותר מכל אחד אחר (ו' למען ההיסטוריה הקלעים" ואין פתח האופר' ויצויר השמאלי הנמרץ ממק"י תרם ללא הרף מאונו לכך).

אינני רוצה להיכנס להערכת סיגנון ה' פליטון של קינן, אבל אני חולק על הע' רכותיו הפוליטיות, כי אבנרי „עשה מעשה מטופש” בזה שסירב לעמוד בראש קוא' ליציה של תנועת העולם-הזה, מק"י וחבר' רת צעירים ירושלמים, אותה מכנה קינן בשם „חזית שלום המאגדת בתוכה את כל כוחות השלום במדינה” (דיעות אחרונות 26.9.69, עמ' 19, טור 3).

מי יודע, אולי גם אני הייתי מתפוצץ אם הייתי עומד בפני שוקת שבורה, אחרי מאמצים רצופים של שלושה חדשים בנושא מסיים. אבל עמוס קינן יודע לא מעט דברים „שמאחורי הקלעים” ואין הוא יכול לפסול כלאחר-יד את חששו של אבנרי ש' מא כל עניין השלום היה מתבזה על-ידי סכסוכים ב„חזית” שהיו מפוצצים אותה ב' מוקדם או במאוחר.

אל מאמרו של גדי יציב אני מתייחס כאל התפרצות אדם שכואב לו.

יציב משמיץ את אבנרי

● ומדוע לדעתך פירסם גדי יציב את המאמר המשמיץ ב' „למרחב” דווקא ביום בו עמד המו"מ להיחתם?

● מאמרו של גדי נכתב כאשר המו"מ

העולם הזה, „רשימת השלום” היתה מוכ' נה להיענות לה.

הצלע השלישית

ביחס לתנועת העולם הזה, הרושם שלי הוא שאתם היססתם בתחילה בעיקר בשל התנגדותכם למק"י, לקומוניזם. יותר חשב' תם על מק"י מאשר על „השותף השלישי”. אך כאשר נכנס המו"מ ל„הילוך גבוה”, הסיר אבנרי את הסתייגותו ונרתם ל„עסק” ברצינות. זה אינו רושם שטחי שלי. אני

● על מי לדעתך נופלת האח' ית לכשלון המאמצים להקמת ית-השלום?

● גינת לומר שיש שתי סיבות לכך. אחת, שהייתי קורא לה „היסטורית”, וה' תה, הנוגעת למו"מ, לקשים אקטואליים.

● כשאתה אומר „היסטורית” האם כוונתך שלא הוכשרו צנאים להקמת ה„חזית”?

● בערך כן, אם כי מוטב אולי לנסח ב' בצורה זו: לא היו קיימים תנאים יקטיביים להקמת חזית-שלום נרחבת, ו' תה הוכחות לכך היא ההרכב שהוצג ווף, אחרי חיפושים ומגעים נמרצים. בו „העולם הזה”, מק"י וגוף אמורפי, ב' בסים צר, הקרוי „רשימת השלום”.

● מדוע, בעצם, לא היו גור' נוספים מועמדים ל„חזית”?

● אותה סיבה שהוכרתי אותה למעלה, ינייתי אותה „היסטורית”. „מלחמת ששת יום” ו„המלחמה שאחרי המלחמה” לא י' בעם זרם חזק מנוגד לקו הרישמי. מלוכד סביב „ממשלת הליכוד הלאר' של מאיר-דיין-בגין, מעטות בעולם הוז' לאמון שכזה מעמיהן.

● כאשר עמדות הממשלה נעשו גוק' ת יותר בשאלות המרכזיות של חינו', שאלת הסיפוח וה„התנחלות”, לא קם א אופוזיציוני חזק המורה על דרך אחרת. ועובדה שמכל האופוזיציונרים הקיימים י' או שפרשו ממנה, לא התלכד גוף ממשקל, שהיה עשוי להיות שותף חשוב יות", אומרת דרשני.

● העובדה שאף אחד מאנשי-הרוח ה' טים שלנו שהופיעו בעמדות אופוזיציו' ת בולטות, כמו פרופ' יעקב טלמון, ש' ע' את דעת-הקהל החושבת בארצנו ב' מרו הדיוע במערב בעניין נכירות ה' תתינאים, לא הסכים להופיע ברשימת יות", אפילו לא במקום בלתי-ריאלי, ודרת מחשבות וזה הטיל צל על הרשימה. לל הנסיונות לגייס תמיכה ציבורית ל' יות" מחוץ להעולם הזה ומק", שהם שני יות" מצומצמים ומוגדרים, עלו בתוהו. והיו אמת מרה. מה שנחוסף על שני יות" אלה — זוהי הצלע השלישית.

רשימה בלי פרופסורים

● מה שנוהגים לקרוא בצי' „רשימת הפרופסורים”...

● כן, אך ללא הפרופסורים הבולטים, גדי מאד מעריך את פרופ' שאול פוגל, י' ובן-גליל, אך ספק אם הוא יסכים להופעתו ברשימת המועמדים של „ר' מת-השלום” תוכה אותה בכינוי היומריני שימת הפרופסורים”. מרגע שהפרופסורים מון, אריאלי, לבונטין, ברגמן, סימון ור' ש' אחרים סירבו להופיע ברשימה, הם לו ממנה את התואר שנלווה אליה ב' ילה, גם אם נשארו בה פרופסור או שניים. גחל' של פרופסורים ואקדמאים, אך אחז על העלה על דעתו לכנותה בשם ימת אקדמאים. גדי יציב הוא אמנם אק' יא צעיר ומצליח, אך רוב אלה הבאים י' יא, כמו נתן ילין-מור, דויד ארנפלד, ל לבוי והנינוא אמוץ, אינם אקדמאים.

● שכחת לדבר על הסיבה שנייה לכשלונו.

● ובכן, היה, כידוע, שלושה פרטנרים מו"מ. לבני מק"י אפשר לומר שהיא היתה ר' גמור. היא רצתה ב„חזית” מן הרגע שון, ולא העמידה מכשולים ותביעות, כדרישתה שבשישיה הראשונה לא יר' נתן ילין-מור, שעל השקפותיו היא

סמדר מדגימה: עברו ימי הסבתא...

...הגיעו לילות המחר: להתפשט באור

שעות הקטנות

המוצגים השקופים: חתיכה עם חתיכת אומץ

כשניעמם לה ללכת רקדה סמדר קצת שייק, עשתה חיינדאלע או שניים, ולא שמה... על מבטי ההערצה, הקינאה וכו' שכיסו כל סנטימטר של גופה החטוב.

רק שתדעו שסמדר היא חלוצה בשטח זה בארץ, זאת אומרת בשטח תצוגות-האופנה החשופות לקהל הרחב. עד עכשיו זכו בכבוד רק אנשים שיש להם עניין חיקצוני בבראנז'ה. ובכלל, ענף הלבנים בארץ הוא די חדש, מפני שלדברים שהנשים לבשו מתחת לבגדיהן עד לפני כמה שנים אי אפשר בשום אופן לקרוא אפילו ענף.

אחראית לשיפור היא צעירה שקוראים לה מרים גוטליב, אשר החלה לתכנן לבני נשים מקסימים, שקוראים להם יצירות, "יהודית", לא פחות יפים מאלה הנתפרים באירופה, ואשר בזכותם יכולות הישראליות להתפשט לא רק בחושך.

היא מתכננת גם פיזמות — אבל את מי זה מעניין?

ס תבקש שתלכו
שר: לא!!!!

לכם שהיו בליל
ספקות בליבכם

הנשים. הבדים
מחלידים, ואין

ה לגילויים איני
מלא עשן ואט-
יווה את סמדר

ר והמעריצים: והנשים העיפו מבטי קינאה

סיפורה של הפשיטה המשוונה ביותר במלחמה

הבריחה האחרונה מספרת על שר-החץ המצרי, מחמוד ריאד, שבכואו לעצרת האויים הכריז כי מצרים עומדת לשלם גר אדם בטיל אל השמש, כדי להוכיח שלא רק האמריקאים מסוגלים לשלוח אדם לחלל. אבל איך יתקרב הטיל אל השמש? שאלו אותו, "הרי הוא ישרף וייתך". "יש לנו טכסיס", השיב על כך ריאד. "אנחנו נתקרב אל השמש בלילה". כאשר הודיעה מצרים ביום הראשון השבוע כי יחידות קומנדו שלה, מוטסות במסוקים, ערכו פשיטה על כוחות צה"ל בסיני, תקפו ריכוז גדול של צה"ל והציתו כלירכב רבים, אי אפשר היה להשתחרר מהרושם כי הכוחות אודות הטיל אל השמש אינה כל כך דמיונית. בפשיטה השבוע מימ"ש אותה המצרים במציאות. היתה זו הפשיטה המנוצחת ביותר בתולדות המלחמה. מקורות מצריים טענו כי שני מסוקים מצריים הצליחו לחזור במוצאי שבת אל שטח סיני, למרחק 95 קילומטר מהתעלה. הם הגיעו עד לצומת מצפק, כמה בניגים וחורשת דקלים שהיו פעם

פצצות תבערה, נעשו ממכילים ממולאים בגומי וקרפ ואסומים בנייר עיתונים ישן. אפילו אם היו פצצות אלה מתפוצצות, ספק אם היו גורמות לנזק כלשהו, כי סביבן היה רק חול המידבר.

שצה"ל יצטרך עתה למצוא לגביה תשובה נגדית. יותר חמורה מעצם החזירה היתה התגובה הישראלית. היו אלה בעיקר עתוני הערב שהגיבו כפי שמגיבים המצרים בעקבות פשיטות צה"ל. בעוד שדובר צה"ל הודיע כי שום יחידה של צה"ל לא הותקפה,

מיהרו עיתוני הערב והסיקו כי כל הפשיטה לא היתה אלא בדיה מצרית לצרכי תעמולה. הגדיל לעשות מעריב שי צא בכותרת גדולה: "מצרים בודה סיפור על פשיטה של כוח מוטס בסיני. המצרים יכלו להיאחז בכותרת זו ולהצביע על נסיון ישראלי לשטש את תוצאות הפשיטה.

האמת היא שלא היה כל צורך להסתיר את הפשיטה. תוצאותיה יכלו להעיד יותר מכל עובדה אחרת על רמת הצבא המצרי ואיכותו.

הישראלים, שהתייחסו באדישות מובנת אל הפשיטה ולא התרגשו בגללה, יכלו ללמוד ממנה לקח נוסף: כיצד מגיבים המצרים כשמספרים להם שכוח צה"ל פשט באיזור מדברי בלב מצרים ופוצץ שם גשר או עמודיחשמל.

בפשיטתם הנלעגת הזכירו המצרים את שולית הקוסם המנסה לחקות את אמצעי הקוסם — במקרה זה צה"ל, מבלי שיהיו לו הידע והאמצעים לכך. אלא שאגדת שולית הקוסם לימדה כבר שאסור לזלול בשוליות. הם יכולים גם לגרום לצרות.

חיילי צה"ל מציגים את הפצצות הפרימיטיביות שהטילו המסוקים המצריים, שאף אחת מהן לא התפוצצה. הפצצות, שנועדו להיות

עבודה עצמית

ר"ל המייכרים

לזהות כליל ירח את המקום. לוא רצו, יכ"ל להטיל את מטענם. , התעלומה נשארה בעינה: מדוע לא עשו זאת? ההסבר היחיד לכך הוא המצריים חששו להטיל את הפצצות במקום שיתגלו, דבר שהיה מסכן אותם באש ארטילריה. הם העדיפו לזרוק את הפצצות במקום שמם, שם לא היתה כל סכנה של התגלות.

★★★
שולית הקוסם
צחק, צחק, אבל...
כמה אספקטים של הפשיטה לא היו מגוחכים כל כך. קודם כל עצם ההצלחה בחדירה האוירית הלילית, שנועדה לחקות את פשיטות צה"ל לעמק הגילוס — הצלחה

תחנת רכבת במסילת אל-עריש קנטרה שאינה קיימת יותר. שם הם ערכו התקפה על החולות. המסוקים הוריקו את כוחות הרקטות שלהם אל תוך החול וחילי הקומנדו המצריים שבתוך המסוקים, השליכו מתוכם אל החול מיכלים שנועדו להיות פצצות נאפלים. כשהתברר, בעקבות ההודעה המצרית, כי אמנם היתה חדירה כזו, וחילי צה"ל הצליחו

מסוק רוסי
בשירות חיל-האוויר המצרי. לפי הודעת המצרים נעשתה הפשיטה בליל-שבת האחרון במסוקים מסוג זה, שהם בגודל זומה למסוק הגדול סופר-פרלון הצרפתי המצוי בשימוש של חיל-האוויר הישראלי.

חו במאמצים מרובים לאתר את המקום ל שם זרקו המצרים את פצצותיהם, הם לא ידעו אם לצחוק או לבכות. קשה היה למצוא הסבר הגיוני למה שעשו המצרים.

★★★
קודם כל הסתבר כי מיכלי הנפאלים שהשליכו המצרים
לא יכלו לגרום כל נזק ריחון שסביבן היה רק חול. "עכשיו נצטרך ללכת כל הזמן עם קס" דות פלדה", התלוצצו חיילי צה"ל בסיני, "עוד יכולה ליפול לנו חבית על הראש". "אף פעם לא הבנתי מה זאת הגנה מרחבית", אמר חייל אחר, "עכשיו אני יודע: זאת הגנה מחבית". מה שהיה מוזר מכל הוא חדרו לא הרחק סבחת הברדיל. לא היתה להם כל בעיה

צליפה לחולות
חייל צה"ל מזהה בחול את עקבות פגיעתה של רקטה שנורתה מתוך כוורת ממסוק מצרי. כל פגיעות הרקטות היו בחולות בשטח שומם ובלתי מיושב. זמן רב נדרש לאתר את מקום הפשיטה.

אנשים

"היזהרי, שוש, הוא מציץ לך"

עתידי, אחרי הבחירות, של מוכ"ל העבודה והשר בלי תיק פנחס ספיר, כבר הוכיח רע. ייתכן שהוא עצמו עדיין אינו יודע על כך, אולם עם ישראל כבר החליט: ספיר יחזור להיות שריהאוצר. בפגישה בי מועדון התאחדות סוכני הביטוח בישראל, פנו המארחים כמה וכמה פעמים לספיר בתואר, אדוני שר האוצר. לאחר שספיר העמידם על טעותם, השיבו אלו בהיגף יד: "לא חשוב, הרי ידוע, אדוני, כי בקרוב תהיה שריהאוצר." נבואה שונה השמיע ח"כ הליברלים העצמאיים יצחק גולן, כאשר תקף את ח"כ גח"ל יוסף תמיר, על שזה הביע את הדיעה כי מלבד המערך וגח"ל, כל שאר המפלגות במדינה הן "שב" רי מפלגות." הגיב גולן: "זה מזכיר את

כזה." • ביטחון עצמי לא פחות גילתה ישראלית אלמונית בשם שוש, בעיצומה של אסיפת אל-פנח בלונדון. היא היתה שקועה ראשה ורובה בויכוח לוהט עם קבוצת אנשי מצפן ואל-פנח, כאשר לפתע הצביעה חברתה על צעיר מוזקן שעמד לידן וקראה בקול אזהרה: "היזהרי, שוש, הוא מציץ לך." "שיהיה לו לבריאות, לגוי הזה," השיבה שוש בחפז, והמשיכה במלחמתה בהתלהבות. רק באניה לישראל, כשנתקלה שוש מחדש בגוי המציץ, גילתה כי היה זה ישראלי, אורי פי, מורחן וסופר ספרי מלחמה. • בשבוע הבא יגיעו ארצה אר"ת ורובינשטיין וארתור רובינשטיין שטיין. הם יבואו בנפרד, איש בלי ידיעת רעהו. ארתור רובינשטיין הבטיח כבר מזמן לבוא ארצה לסידרת קונצרטים — ועתה הגיע המועד. ואילו ארתור רובינשטיין יגיע ארצה בדיוק באותו מועד, בתוך סרט על עצמו, שיוקרן בהצגת-בכורה ארצית בי

נסיכה דורית רידר ונסיך דניאל ירון במפעל הסוכריות בכל זאת נשאר בחוץ יותר מאשר נשאר בפנים

ההוא

תל-אביב. שני הארתור רובינשטיינים יפגשו כאן בארץ, והאחד יסביר את השני בהקרנת הבכורה שתיערך בשבוע הבא. • להגשמת חלומי של כל ילד, זכו השבוע דורית רידר ודניאל ירון, הנסיך והנסיכה של ישראל לשנת 1969. בביקור שנערך עבורם בבית החרושת עלית ברמת-גן, סיירו השני יים בשטח המפעל, צפו בשלושה בסירי השקולד והררי המסטיקים — עד שהגיעו

ההוא שניסה לתקוע שכרים רבים בשופר, אך מרוב מאמץ יצא לו שבר אחד ויחיד. • נמשל אחר העלה לאחרונה, באסיפת הסברה, אברהם חסון, מראשי הצעירים של ל"ע: "חלי-האחיר המצרי דומה למד יוקרה-מחיה, התבדח. "מיד כשהוא מתחיל לעלות — מורידים אותו." • רציני יותר היה ראש עיריית חברון, שייך מוחמד עזי אל-עבדי, במסיבת העיתונאים ש" כינס כדי להסביר את ההתפתחויות האחרונות בעירו. כאשר נשאל על ידי אחד העיתונאים אם בכוונתו להתפטר, השיב בתקיפות: "רק מוגילב יכרח מהחיות, ואני אינני

טוריסט ושמו צ'ה

זהו סלים כאמל עיסאווי, איש "חזית השיחרור הפלסטינית" שפיקר על חטיפת מטוס, "מ.ו.א." והיפנה אותו לדמשק. כאשר עלה למטוס ברומא היה מגולח. אולם בתמונה זו, בה הוא לבוש מדי פידאין, הוא נראה מגודל-זקן — דבר המסביר מדוע כונה "צ'ה גווארה" באירגונו — ומדוע נמסר בהודעה הרשמית של "חזית" כי הפעולה בוצעה בידי "יחידת צ'ה גווארה". כפי הנראה, הוא עדיין עצור בכלא סורי.

מפל החלומי, נטש לבסוף את המקום בלב כבד, על כי השאירו יותר סוכריות במפל ממה שיכלו לשאת בכיסיהם. • פחות עליו היה השבוע אלוף העולם באגרוף במשקל כבד, קסיוס קליי, הלא הוא מוחמד עלי. לאחר דחיות משפטיות אין קץ, שעלו לו 300 אלף דולר, יהיה עליו להיכנס עתה למאסר בעוון אי התייצבות לשירות פעיל בצבא ארה"ב בויאטנאם. • האמרגן מרקו תורג'מן אינו יכול לחיות בלי לנרם משהו לצה"ל. תהרגו אותו, אבל זה אצלו בדם. אפילו כשערך השבוע ערב בידור מיסחרי בהיכל התרבות בתל-אביב, שכל הצופים בו היו צריכים לשלם כסף כדי לחזות בו, לא יכול היה מרקו, שהיה בעצמו בעבר רס"ר בשריון, לשכוח את החיילים. למרות שהלחץ על הכרטיסים היה גדול, הוציא מהקופות 300 כרטיסים והזמין חינם למופע שתי יחידות של שריון וצנחנים. כשפתחה המנחה רבקה מי"כאלי את הערב, היא ציינה כי הערב נערך בחסותם של חיילי השריון והצנחנים. כל הקהל הריע להם, ומרגע זה הפך המופע לערב בידור משותף של חיילים ואזרחים.

פסוקי השבוע

• ח"כ שודמית אדוני, בתגובה על הצבתה במקום ה-64 ברשימת המערך: "הם נהגו בחזירות ובעורמה... כל הונם ללחוש לאדם שגולדה רוצה שתהיי, וספיר רוצה שתהיי, ולעשות טריק של אחיות עיניים לציבור — וברגע האחרון, בלי שום הודעה מוקדמת, לעשות את הקונץ הזה — זו חזירות!"

• הסופר יורם מטמור על החלטתו של מנהל תיאטרון בימות יעקב אגמון, להוריד את הצגת כוח הכוח בעיקבות הבי"קורת השלילית עליה: "איזה מול שיעקב אגמון אינו מנהל המדינה — בגלל הביקורת עליה הוא היה מחליט בטח להוריד גם אותה."

למיכל שבקצה הסרט הנע של קו הסוכר יות. פה איבד הזוג המלכותי את שלוות נפשו, זינק במלוא הוד-מלכותו אל מתחת הורם הסוכריות הבלתי-פוסק, התשכשך בי

פאלי ג'ייסון ונורמן ויסדום "שתתפשוט"

דוד ואמר להן שמי שלא מוכנה להתפשוט תצעד צעד אחד אחורה ותלך הביתה. אף אחת לא צעדה, ואף אחת לא הלכה, וגולן, לא נותרה לו ברירה אלא לבחור בסאלי ג'ייסון, שחקנית אנגליה צעירה. לפי מה הוא בחר דוקא בה? לפי העיניים.

בדיחות מבוססות על המשחק של ההתפשוט, אין לי מה לראות מאתיים בחזרות. תראה לי אהת שמוכנה להתפשוט וזה מספיק לי." אז המפיק אמר לו: "בסדר, מה הוא רוצה?" והוא אמר שהוא רוצה בחורה שתתפשוט, והמפיק פנה אל מאתיים המועמ

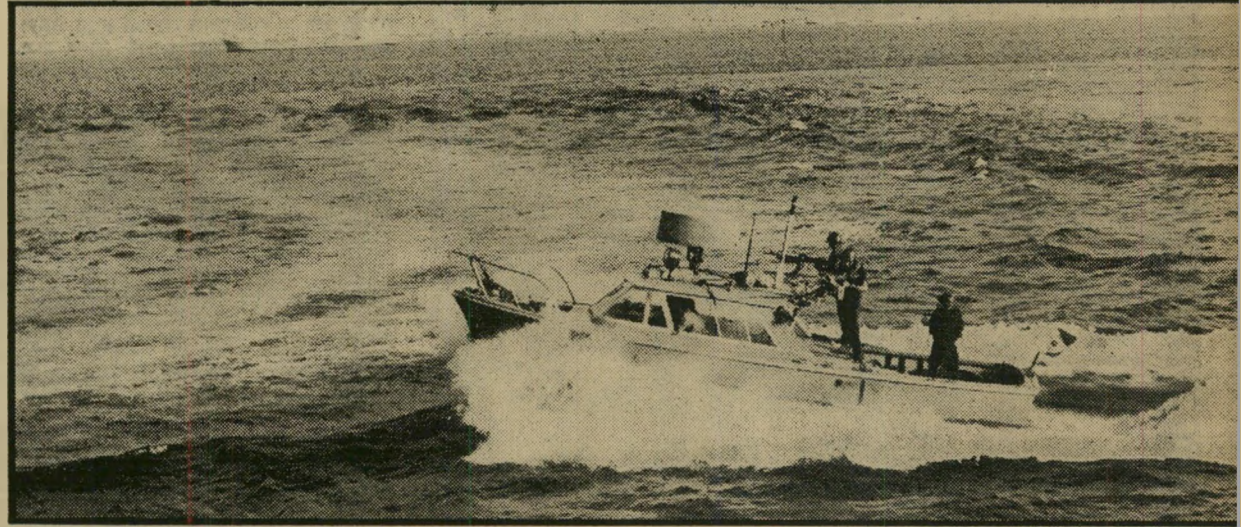
העיקר - העיניים

מי שמסתכל בימים אלה על טרסו של של מנחם גולן, מה שטוב לאוהו, לא יודע ממה להתפעל קודם: מהעירוס שלו או מהעירוס שלה. בליט בריה הוא מתפ-על משניהם.

כששואלים את גולן איך עשה זאת, מס-תבר שזה היה קל מאוד. עם עירוס אנגלי אין שום בעיות.

הוא בא למפיק והתחיל להסביר לו: "תראה, הסרט מבוסס על התפשוטיות, כל הבדיחות עומדות על זה, אני מוכרח בחורה שתהייה מוכנה להתפשוט. אני לא מוכן לוותר על זה. חשוב לסרט, זה לא ילך אחרת... המפיק לא נתן לו להסביר ואמר לו: "בסדר". למחרת הגיעו למבחני-הבד מאתיים בחור רות. גולן ניסה להסביר למפיק: "תראה, אני צריך אחת שמוכנה להתפשוט, לא איכפת לי אם העיניים שלה יפות, או כל דבר אחר. אמרתי לך שזה חיוני לסרט, כל הי

היאכטור הלוחמת

אחת מספינות המש"מ
מר המהירות שמפ"ע
במקורה היתה זו ספינת-תענוגות
מרי יעל, בעל תכונות אידיאליות ללוחמה בזירה ספציפית זו.

מרי יעל, בעל תכונות אידיאליות ללוחמה בזירה ספציפית זו.

ספינות המשמר השומרות על
החוף הישראלי במפרץ סואץ.
מיעדות בעיקר למלחמה במסתנים ובחבלנים המגיעים דרך המים.

ספינות המשמר השומרות על החוף הישראלי במפרץ סואץ.

מה, חייב היום חיל-הים הישראלי לאב"ט כ-360 ק"מ של חוף בדרום בלבד — במפרצי אילת וסואץ. אבטחה מעין זו אין מירושה חגירת חגורת ביטחון עבה של כלי שיט מלחמתיים שימנעו פלישה או התקפה, אלא סיורים קבועים שימנעו חדירות מברחים ומסתנים לצרכי חבלה ויהפכו לעובדה את הנוכחות הימית של ישראל ב"זירה זו.

מקינאה כשהם מזדמנים בזמן האחרון ל"חופיה הדרומיים של ישראל. במפרץ אילת, במפרץ שלמה ובמפרץ סואץ, הם עשויים להיתקל בספינות קטנות המעוררות את קנאתו של כל חובב ספורט-מים. הן חותכות את המים במהירות העולה על כל מה שעושה סירת-מירוץ רגילה, ומותירות אחריהן באלגנטיות רבה, שובלים גדולים של קצף וגלים.

זירה חדשה — שיטה חדשה

מסירות-תענוגות לסירות-מלחמה

מקום צי של ספינות מלחמה, הוטל התפקיד על צי של ספינות תענוגות. הן ברטרמס — היאכטות הועברו והמהירות, צוידו במקלעים ובמכשירים שונים והפכו לכלי-מלחמה וסויר בדומה לגייסים המשמשים את הסיירות של כוחות הקרקע.

סירה כזו גדולה אמנם מסירת-המירוץ המקובלת בחופי ישראל, הספידי בואוס, אך למ היא קטנה בהשוואה לטרפדות ולספינות המשמר הקטנות של משמר החופים. לעור מת זאת יש לה יתרון של מהירות ואפ"ש

במדינה

ירושלים

„אל-אקצה“:

יש אמת — ויש אמת

נוצרים ומוסלמים כאחד בעיר העתיקה בירושלים משוכנעים כיום יותר מתמיד כי לממשלת ישראל לא היתה יד בהצתת אל-אקצה. הם גם מוכנים להודות בכך — כל עוד השיחה איננה לפירסום. ברור להם כי לממשלת ישראל לא עלתה כל טובת הנאה מההצתה: לישראל לא היה כל עניין להעלות כרגע את נושא ירושלים באו"ם, ובזאת לחקוף מחדש את שאלת איחודה של העיר.

הסברה המקובלת בין המנהיגים הערבים המוסלמים והנוצרים: החוגים הדתיים הקנאים היהודים — הם האחראים לשריפה, והם ששכרו את המצית. הסיבה: מאחר שחוגים אלו עוינים גם למדינת-ישראל וגם לכל אתר לא יהודי בעיר העתיקה, ראו בכך הזדמנות לפגוע בשתי ציפורים באבן אחת. גם כומר הוא אדם. יחד עם זאת, אין המנהיגים הערביים בעיר המזרחית מוכנים להצהיר על דעתם זו בפומבי. המנהיגים הנוצרים אינם יכולים לבגוד באחיהם בירדן, שם הכריזו הכנסיות, מסיבות פוליטיות, על אשמתה של ממשלת ישראל בהצתה. „עליך להבין“, הסביר לכתב העולם הזה הכומר אחרט הוברד, מהכנסייה „ישו, כנסיית קשורות באופן רשמי ביניהן. הן אינן יכולות להתבטא כאוות נפשן. כמו כן, מאי מן לעצמו לרוב כל כומר את השקפותיהם של בני הקהילה שלו, דבר המתבטא בכך, לדאבוננו שהוא הופך למונהג במקום למונהיג.

„יהיה זה מאוד מסוכן לכומר בירושלים“, המשיך האב הוברד, „שמנהיגו הרוחני יושב בעמאן, לנהל מדיניות שונה מזו של מנהיג. אל תשכח כי כמרים, כמו אנשים פשוטים, הם קצת נפחדים, לא תמיד אמיצים, וגם להם קל הרבה יותר להיות קונפורמיסטים, מאשר לחפש את האמת הצרופה במחיר קורבנות אישיים. אם הכנסייה בעמאן פסקה שישראל אשמה בהצתה — קשה לצפות מכומר בירושלים שיאמר ההיפך מזה.“

ישראלים בחו"ל

בזיון

בקופנהאגן

שמו של יהודי בולגארי, בעל אזרחות ישראלית, החי כיום בשווייץ אך עיקר עסוקיו בדניה, הפך בחודשים האחרונים לשימי צה. בדניה.

ג'ק (יעקוב) באסאן הגיע לדניה לפני 14 שנה כשהוא מחזיק באזרחות ישראלית. הוא החל עוסק בתוך דירות, החל קונה גם בעצמו בתים נוספים במשכנות עוני, ולאט הפך ממחנך דירות לבעל בתים. טיבן, הם קצת נפחדים, לא תמיד אמיצים, וגם להם קל הרבה יותר להיות קונפורמיסטים, מאשר לחפש את האמת הצרופה במחיר קורבנות אישיים. אם הכנסייה בעמאן פסקה שישראל אשמה בהצתה — קשה לצפות מכומר בירושלים שיאמר ההיפך מזה.

מדיניות — רק בפיסקחות. השיטה בה רכש באסאן בתים, והפך תוך פחות מעשר שנים למליונר, היתה פשוטה עד להדהים. אכן, דרוש היה ראש יהודי כדי לפתחה ולשכללה בדרך שעשה זאת באסאן. מצוקת הדיוור מחד, ואשראי זול לרכישת נכסי דלא נידי מאידך, נוצלו על ידו בצורה מזהירה — למרות שלא היו ברשותו מזומנים.

לצורך רכישת נכסי דלא נידי בדניה, חייב אדם להפקיד רק 12%—15% מסך הקניה במזומן, כאשר יתרת החוב הופכת למשכנתא. את דמיהריבית על משכנתא זאת מותר לנכות מן הרווחים — שעליהם חייב אדם לשלם מס-הכנסה. אולם בדיעבד, לצורך קניה גדולה של נכסי דלא נידי, די לאדם ללוות כסף בנקאי לתשלום דמי הקדימה, שהם כאמור עד 15% מערך הקניה, ומיד עם קבלת נכוחת הבעלות על הנכס, (המשך בעמוד 26)

קריאה זו מכוונת אליך!

אתה — שהנך, אוהד תנועתנו, שאמרת לעצמך עשרות פעמים בארבע השנים האחרונות: „טוב שיש איש כזה בכנסת — חבל שהוא נמצא שם לבדו!“

אתה — שהבטחת לעצמך: בפעם הבאה אעזור להם לבצע את המיבצע הכלתי-אפשרי — לנצח בעזרת מתנדבים בלבד את המנגנון העצום של המפלגות הגדולות.

ובכן — הגיעה השעה!

כדי לעמוד בתפקידים העצומים המוטלים עלינו ביום הבחירות, עלינו לדעת כבר עתה על קיומך, לדעת היכן תפעל, היכן לשכך אותך במערכה הארצית.

עלינו לדעת אם יש לך רכב, העומד לרשות המיבצע — כי ביום הבחירות לא תעמוד לרשותנו אף מכונית שכורה אחת, לעומת הצי העצום של מוניות, מכוניות ואוטובוסים של המפלגות.

בבחירות בהסתדרות איבדנו אלפי קולות מפני שלא יכולנו „לכפות“ את כל הקלפיות. במאות קלפיות לא נמצאו בכלל פתקים של „ש. כעשרות — ואולי במאות — קלפיות נעלמו פתקי „ש. בעת הספירה — מפני שלא נבחר משקיף משלנו.

(בכל זאת קיבלנו במכה הראשונה, במערכת-בחירות שבו לא עמדו לרשותנו שום אמצעים — 1.33% של הקולות!)

בבחירות לכנסת כל קול קובע. כמה עשרות קולות יכולים להנחיל לנו מנדט נוסף, שיכול להיות לו ערך היסטורי בשעת הכרעה לאומית.

לכן — עלינו להיות נוכחים בספירת הקולות בכל קלפי בארץ. בכל עיר, עיירה, מושב וקיבוץ! עלינו לאיש מאות תפקידים של יושב-ראש קלפיות וחברי ועדות-קלפי, המגיעים לנו לפי החוק! עלינו לפקח על כל קלפי בשעות היום. עלינו להבטיח נידות לכוח-האדם המצומצם שיפעל.

כל זה ייעשה עלי ידי אנשים כמוך. האם אתה רשאי לעמוד מנגד?

אנא: פנה מייד אל מטה-הבחירות המקומי שלנו, הקרוב ביותר לביתך, או למטה הארצי. הודע לנו אישית, או בטלפון, או בכתב, שאתה עומד לרשותנו. (אם כבר הודעת זאת, אך לא קיבלת עדיין הודעה ששובצת — אל תחכה! הודע שנית! אין לנו מנגנון ביורוקרטי, ויש ליקויים בעבודתנו.)

אם יש לך רכב — הודע על כך. נהיה זקוקים לו מאוד ביום הבחירות. במיוחד אנו זקוקים למתנדבים באזור אשקלון, באזור חדרה, נתניה והסביבה — וכן בקיבוצים.

אם אתה יכול — ואם את יכולה — להתנדב לעבודה במטה הארצי בתל-אביב — גם זה חשוב במיוחד. העבודה עצומה ומיספרנו קטן. אנא, התקשר עימנו מייד!

אם אתה חייל — עזרתך דרושה שבעתים! הודע לנו באופן דחוף על נכונותך לכהן כחבר בוועדת קלפי צבאית מטעם תנועתנו. ציין בהודעה את מיספרך האישי, שם משפחה, שם פרטי, שם האב, דואר צבאי ודרגה. זה דחוף ביותר!!!

אם אתה צעיר, ואין לך עדיין זכות-בחירה — אתה יכול לעזור לנו בכל זאת. התנדב לפעולה!

ואחרון-אחרון: כסף! אין לנו אף הסכומים שמותר לנו להוציאם לפי החוק, נוסף על ההקצבה הממלכתית הקטנה. אם אתה יכול — עשה מאמץ. כל אגורה מוסיפה לנו כוח להגשים במציאות את סיסמתנו —

תן שאנס לשלום!

תן כוח לאופוזיציה!

פגישות פעילים ואוהדים:

● רמת-גן:

כל הפעילים והמתנדבים שטרם נרתמו לפעולה ברמת-גן, בגבעתיים ובבני-ברק, מתבקשים להיפגש בקפה עצמאות (מאחורי קולנוע (אורדע), ביום ה', 2.10.69, בשעה 8.30. טלפון המטה: 741073.

● נתניה:

פגישת פעילים ואוהדים בקפה גילדה, רחוב הרצל, ביום ה', 2.10.69, בשעה 8.30 בערב.

מטות-הבחירות שלנו ברחבי הארץ

פנה אליהם!

- **תל-אביב:** במשרד המטה הארצי, רחוב גליקסון 8 (ליד קולנוע תל-אביב). טלפון 222145, 222146, ת.ד. 136.
- **ירושלים:** אצל דנה זוהר, רחוב הגדר העברי 20, טלביה, טלפון 61324. בשעות 10-7 בערב.
- **חיפה:** רחוב הנביאים 28, חדר 305.
- **אילת:** אצל רם סער, רחוב לינדי 31, טלפון 2061.
- **רמונה:** אצל ראובן מיימון, 44/9, טלפון 91393, ואצל יהודה אחימרים, 52/9.
- **באר שבע:** אצל קמחי, המעפלים 3.
- **אשקדון:** אבל דוד דייחיס, טלפון 3788, בין 8 בבוקר עד 3 אחר-הצ, ובערב ברחוב השיקמה 66, שכונת אפריר.
- **רחובות:** פסג' חרל"ם, רחוב הרצל, טלפון 951176, 951246, בין השעות 9 בבוקר עד 1 בצהריים, 4-7 אחר-הצ.
- **ראשון לציון:** אצל יהודה כהן, רחוב אחד העם 23, טלפון 941943.
- **חולון:** אצל סמיר, רחוב מיבצע סיני 24, טלפון 848565.
- **רמת-גן:** אצל פילוסוף, הירדן 40, טלפון 741073.
- **פתח-תקווה:** אצל אורה ישרון, רחוב כצנלסון 32, טלפון 915572, וכן אצל שלמה מורד, קפה הנשיא, רחוב שטמפר 13, טלפון 911421, בכל יום בין 7.30-9.30 בערב.
- **הרצליה:** אצל שמואל ציון, טלפון 938575, נוף ים, רחוב הפועל 10.
- **נתניה:** אצל משה שנק, קפה אנט-חרפיה, הרצל 27, טלפון 3569, בימים א, ב, ג, ה, בשעות 7-6 בערב.
- **חדרה:** טלפון 4485.
- **הקריות ואזור הצפון:** אצל ראובן קריץ, קרית מוצקין, סימטת אורן 4, טלפון 715404.
- **טבעון:** אצל בנימין תמיר, טלפון 931194.
- **נהריה:** אצל אלפרד רילף, טלפון 921167.
- **טבריה:** אצל בן-דורי, טלפון 20330, 20550.

ארץ-ישראל החושבת

כך קראו, לפני ארבע שנים, לציבור שהתלכד סביב הגרעין שהקים את תנועת העולם הזה — כוח חדש.

ארץ-ישראל החושבת — ציבור הרוצה שיפנו אליו בדברי הגיון, הבן לדמוגיה ולשילוחוב יצרים, המבקש להתעמק בבעיות רציניות ולשמוע הצעות רציניות לפתרונן.

לכן משתמשת תנועתנו באמצעי-הסב-רה ששום מפלגה בארץ אינה מעזה להשתמש בהם: ספרים.

במרכז מערכת-הבחירות שלנו עומדים שני ספרים —

מלחמת היום השביעי

מאת אורי אבנרי

ספר המנתח את מלחמת ישראל-ערב והמגבש גישה שונה לחלוטין לפתרון בעיית-הקיום של מדינת-ישראל — ספר שחשובי העיתונות בעולם גמרו עליו את ההלל, שעורר תגובות ממוסכבה ועד קאהיר.

1 מול 119 — אורי אבנרי בכנסת

מאת אמנון זכרונ

ספר המתאר בצורה מרתקת את פעולת סיעתנו בכנסת, והכולל מאות חילופי-דברים, התנגשויות, ויכוחים, נאומים, הצעות ושאליות של סיעתנו, מסודרים על פי הנושאים העיקריים.

לכן — רכוש את שני הספרים. מחירם — לכיסוי ההוצאות בלבד — 7 ל"י לספרו של אבנרי, 10 ל"י לספרו של זכרונ. אפשר להשיגם בדואר או באופן אישי — בת.ד. 136, רחוב גליקסון 8, תל-אביב.

שידורינו ברדיו ובטלוויזיה

בטלוויזיה:

- **ביום שני הקרוב, 6.10.69, בשעה 8.06 בערב „כמאבק נגד הכשיה הדתית!“**

ברדיו:

- **ביום הראשון הקרוב, 5.10.69, בשעה 9.15 בערב.**
- **במוצאי שבת בשבוע הבא, 11.10.69, בשעה 9.20.**
- **ביום הראשון שלאחר מכן 12.10.69, בשעה 9.22.**

ישראל

לב

אל לב

ישראלים שגראו עד היום, היו כל מיני ערבים. היו ערבים מתים, והיו ערבים בוגרים, והיו ערבים פחדנים, וערבים לוחים, וערבים אכזרים, וערבים מסוכנים. אבל ערבים, סתם ערבים, עדיין לא היו.

במותו של יהודי אפשר יהיה לראות בפעם הראשונה ערבי. ממש. בן אדם. נחמד. אוהב חיים. אנושי. דומה לכל מיני אנשים, יהודים ואחרים שרואים פה ושם, ברחוב, בחנות, במשרד.

אמנם הערבי הזה יהיה רק אקס סמרי רוף, והוא יגלם תפקיד של מפקח בולשת ערבי המנסה לשכנע חייל ישראלי (אסי דיין) לגלות סודות בטחוניים ישראלים, על-ידי כך שהוא מראה לו את החיים, ומוכיח לו שכדאי לעשות הכל למענם. אבל הידידות הנוצרת בין השניים, והיחסים המיוחדים שהם מפתחים ביניהם, יכולים לקרב הרבה לבבות יהודים ללבבות ערביים, ואולי גם ההיפך.

סרטים

לא מעיף

בדחיה

אני רואה עירום (אוריון, תל-אביב; איטליה) מה שטוב בסרט של אפינודות זה שיש בו אפשרות בחירה. אפינודה אחת לא מוצלחת באה אחריה השנייה, ואם גם זו לא הצליחה יש עוד שלישית, וכן הלאה. הדבר אמור ביחוד בסרט אפינודות של הבמאי האיטלקי דינו ריזי, שהוא מטבעו מומחה להארכת בדיחות ולעיופן, ולשטיפתן בהמון המון מים.

בסרט של אפינודות יש לו פחות הזדמנות לעיף את הבדיחות שלו.

אפינודה קצרה, נמשכת חמש דקות: איכר פוול ושוטה מובא לדיון על-ידי שני זקנים. "הוא הרס את התרנגולות שלי", מאשימה אותו הזקנה. "היא לא אוכלת, לא שותה, היא מזלזלת בתרנגול — ובכל התרנגולות האחרות."

השופט שואל את האיכר מה יש לו להגיד להגנתו, והוא מסביר איך הוא שוכן לו בשקט בשדה, ואיך באה לה התרנגולת ועשתה לו קו קו במין קול כזה, והוא לא שם לב, או היא התקרבה עוד יותר, וליש פה אותו בכנף, ועשתה לו עוד קו קו, וכמובן שהוא לא מברול, אז מה הוא יכול היה לעשות.

זה הכל. זה קצר, זה תמציתי. זה מצחיק. בניגוד, למשל, לסקס' על שחקנית מפורסמת (סילבה קושינה) המביאה פצוץ לבית החולים, וכל בית החולים, כולל הרופאים והאחיות והחולים מסתובב סביבה, עד שה סוף הצפוי מראש מגיע, באיחור של חצי שעה.

מה שמחזיק גם את האפינודות הפחות מוצלחות הוא משחקו העדין והנפלא של נינו מנפרדי, ואם לא מסיבה אחרת, כדאי רק בשבילו לראות את הסרט.

רמה

שכלית

שכזו

אחרי אחרי לפאריז (בקרוב, ירוק, תל-אביב; ארצות-הברית) משהו מיוחד במינו. סרט כל כך טיפשי וחסר טעם לא יוצא לראות כל יום.

קודם כל טיפשי כל הסיטואציה: ראש משלחת רוסית וראש משלחת אמריקאית בחגיגה בינלאומית ביוון מתחילים לריב, ומחליטים להתחרות ביניהם מי יגיע ראשון לפאריז ברגל.

אחר כך טיפשיים הדיאלוגים: האמריקאי אומר לרוסי שאבותיו הלכו ברגל מאות קילומטרים, והרוסי אומר לאמריקאי ש הוא ברגני מנוון, ויהודי ממור המתווך ביניהם אומר להם שהעיקר זה השלום, וי קשה לזכור את כל שאר ההברקות בהן מלווה אותה שיחה חסרת עניין.

אחר כך טיפשי כל מה שקורה להם בדרך: הם מנסים לחלוב פרה והפרה בורח. חת. חת. חת. הם מנסים לגנוב תרנגולות והשומר תופס אותם. מצחיק מאוד. הם מסרבים לשתף ביניהם פעולה, כי האחד אמריקאי והאחר רוסי. מלא משמעות. ועם כל הענינה הראויה, קשה לרדת לרמה של אותו סרט כדי לתאר אותו.

מה תראה מחר

בטלביזיה?

חיור, בלאזה לזבוב — השלושרים. "בארץ יש בהפקת תוכנית כזאת כמה ו כמה בעיות שלא קיימות בארצות אחרות, הסביר ראלי עינבר, שהפיק את התוכנית. "קודם כל: הרבה פיזמונים במיצעד מבוצעים על-ידי להקות צבאיות, או סולנים הנמצאים בצבא. לא תמיד אפשר להשיג אבי תם להקלטה, כי הצבא קודם לכל. את אבי טולידאנו, למשל, לא יכולתי בשום אופן להשיג, ולא היתה לי ברירה אלא להשמיע בתוכנית את הפזמון עם רדת יום מתוך התקליט, על רקע של סרט גופים."

הבעיה השנייה היא בעיית כוח האדם. בארץ על הבמאי להתעסק בכל כך הרבה תפקידים, שאף במאי בארץ אחרת לא נוגע בהם."

לשבחם של הזמרים הישראליים אפשר לומר, שרובם התרגלו במהירות לבעיות הכרוכות בהופעה במדיום החדש. הם למדו לציית להוראות הבמאי, להביט למצלמות הנכונות — ולהניע את שפתיים בהתאמה מלאה לפזמון המנוגן ברקע.

ניצה, חברת להקת פיקוד המרכז, תלויה בריתמות של מצנח במרומי האולפן, והיא מורדת לאיטה כשחבריה מבצעים את הלהיט שירו של צנחן. היא באה בחצאית והשאילה את מכנסי אחד החיילים.

זנגוף; יפות יפות — הגשש החיוור; הקיים היפיט — להקת הנחל; לא, לא, לא — רן אלירן; תלחץ על הבננה — הגשש ה

הופ!

יש כבר

פופ!

מכניקה מעולה לצורך תמונה זו הופעלו שתי מצלמות, שיצרו מונטאז' של להקת פיקוד דינגוף עם כדור העולם, כשהם מש' מיני את הפזמון העולם כולו נגדנו. בסוף הפזמון הם דורכים על הכדור — והוא נעלם.

הבמאי ראלי עינבר (שני מימין), שעסק שנים אחדות בביצוע תוכניות של מיצעדי פזמונים בחו"ל, מדרוך את השלושרים כיצד לנוע על הבמה כשהם שרים את הבלאדה לזבוב. הפקת התוכנית עלתה כ-20 אלף ל"י.

מי שיפתח את מקלט הטלוויזיה ביום חמישי זה, יוכל לחזות במיצעד הראשון של פיזמונים עבריים של הטל-ויזיה הישראלית, שצולמה באולפני הסרטה ישראל-קנדה הרצליה. לפי שניתן לראות בעת הקלטת התוכנית, בתחילת ה שבוע, הרי שמבחינה טכנית לא יפול ה מיצעד הישראלי מרמת תוכניות דומות בארצות מפותחות, בעלות מסורת טלוויזיה ותיקה.

בעולם המוס המערבי נחשבת תוכנית ה טלוויזיה הבריטית להיט הצמרת (Top of the Pops) לתוכנית הטובה ביותר. חוכ גית זו משודרת מדי שבוע, והיא נערכת בסני קהל נוער.

בתחילת התוכנית מופיעים על המסך שמות הלהיטים הנמצאים באותו שבוע ב מיצעד 20 הפזמונים הנבחרים, כשהם מוק' רנים בסדר ההפוך המקובל: מן התחתית לצמרת. עורך התוכנית דואג להשיג כעשרה מתוך הלהקות או הזמרים המבצעים את ה להיטים להופעה חיה באולפן, ואת אלה שאי אפשר להשיגם באותו שבוע הוא מש' מיץ מעל גבי תקליט, כשהקהל באולם רוקד לצלילים.

אבי לא השתחרר

מי יצעד הפזמונים הטלוויזיוני הישראלי נערך על-פי הממוצע של ארבעת מיצעדי הפזמונים העבריים ששודרו ב שידורי ישראל בחודש האחרון. ואלה שמות הפזמונים והזמרים שישתתפו בו: אורי'אנה — רבקה זוהר; שירו של צנחן — להקת פיקוד מרכז; מרטל — להקת פיקוד דרום; עם רדת יום — אבי טולידאי; העולם כולו נגדנו — להקת פיקוד די

כמו בחו"ל

מכל המחזות המגוחכים שהתרחשו

במרכזי המפלגות סביב

הרכבת רשימות המועמדים שלהן, לא

היה מגוחך מזה שהתחולל ברפ"י

לוא היה הסיפור מתרחש על הבמה, היה זוכה למחאות-כף סוערות. בתור סרודיה מוצלחת על ערב בחירות בישראל, הוא היה סנסציה. הצרה היא רק שפרודיה זו לא התרחשה על הבמה — אלא במציאות. משום כך, לא היתה זו קומדיה, אלא טרגדיה. שים קץ למחזה המביש, ועקו השבוע מודעות-ענק בעיתונים. היתה זו זעקתם של ממשיכי רפ"י, והיא הופנתה נגד „המחזה המביש של ועדות-מינויים“.

כיצד יש, אם כן, לבחור מועמדים לרשימה מפלגתית? לדברי המודעות — בבחירות חשאיות ואישיות. אולם מה קורה כאשר נבחר אדם בניגוד לרצון המרכז? והו הסיפור מאחורי הקלעים על הצורה הפנטסטית שבה מנהלים ממשיכי רפ"י את עסקי מפלגתם.

★ ★ ★

מייק (מיכאל) גולדשטיין בן 28 הוא אורח מוכר בתל-אביב — בייחוד בתל-אביב הלילית. הנכס המפורסם ביותר שלו הוא קרחתו הבהוקת, אלה יול רינגר, שבעטיה אף זכה לתפקידים בסרטים ישראליים כגון מרגו שלי, טוביה ושבט בנותיו, וכו'. בנעוריו היה שותיים בקיבוץ יטבתה, בנח"ל מוצנח, אחר עבד לפרנסתו כטרקטוריסט. במלחמת ששת-הימים נפצע בגבו בקרב על ירושלים, זכה לקבל את הפנסיה-הכחול של נכי-צה"ל.

כשקמה רשימת ממשיכי רפ"י, החליט מייק שזהו המקום המתאים לקידום הקריירה הפוליטית שלו. הוא הוציא פנקס חבר, החל מגלה פעילות בגוף עול-הימים. האידיליה הקצרה הגיעה לסיומה הדראסטי לפני כשבועיים, באסיפה סוערת, בה, לדברי מייק, נבחר הוא כמועמד מיספר אחד למועצת עיריית תל-אביב. לדברי הצד שכנגד, לא היתה הבחירה חוקית.

★ ★ ★

הצד שכנגד היה לא אחר מאשר ראש השב. לשעבר הוראש ממשיכי רפ"י כיום, איסר הראל. לדברי מייק, איסר הוציק אותו מייד אליו לאחר שנודעו תוצאות הבחירות, הודיע לו בשפה שאינה משתמעת לשתי-פנים, כי „רשימת ממשיכי רפ"י איננה חנות שבה עושה כל אחד כרצונו. אני קובע מי ייבחר מה ולמה“.

מייק הגדול לא נבהל מאיסר הקטן: „זה שנתת כמה מודעות בעיתונים לא נותן לך זכויות מיוחדות“, החזיר לו מנה אחת אפיים. „וזהי רשימה ממלכתית, לא רשימה

המועמד (משאל. לא מיוון) שנבחר באסיפת ממשיכי רפ"י לרוץ לעיריית ת"

מפלגה או קירקס?

כשנכנסתי לאולם, פתח גולדשטיין ונשא נאום נלהב על הצורך „בהשלכת הווקנים“, ועל החיוניות — לדבריו — שבהורמת כוחות של בחורים צעירים לעיריית ת"א. לאחר מכן הציע כי באותו ערב יבחרו את מועמד הרשימה. לקחתי את רשות הדיבור והבהרתי כי האנשים לא זומנו כדי לקיים בחירות, אם רוצים לקיים בחירות, יש לזמן לאסיפה כזאת את כל אותם חברים רבים שהתפקדו לרשימה, ואין לעשות זאת אגב אורחא.

דברי הופסקו מדי פעם בצעקות, וחרף הדברים שאמרתי העמיד גולדשטיין להצעה את הצעתו, כי הבחירות יקיימו באותו ערב. הצעתו זכתה לרוב קולות, כשכל החבורה החדשה שהגיעה למקום, ואשר מעולם לא נראתה בפעילות התנועה או ברפ"י (והתנועה היא במידה רבה המשך לרפ"י), מצביעה בעד קיום הבחירות באותו ערב. גם אחרים ניסו לשכנע את הנוכחים, אך דבריהם שוסעו ע"י התפרצויות צעקניות, ונתקבל הרושם הברור, כי לאותו ערב זימן גולדשטיין קבוצה של ידידים שלו, במגמה בולטת וברורה לקבוע מסמרות ולבחור בו כמועמד.

לאחר מכן ניגשו הנוכחים להצבעה, שלא היתה אלא בזיון גדול. באולם היו נוכחים כימעט רק אנשי הקבוצה של גולדשטיין. התברר לי לתדהמתי, כי באותו רגע ממש, בשעת ההצבעה, החתימו אנשים על כרטיסי התפקדות, למען אפשר להם זכות הצבעה.

ליתר שיכנוע, גילה חבר המרכז מאיר אבינוהר לבית המשפט פרט נוסף על חבר המפלגה והספק-מועמד מטעמה לראשות עיריית ת"א: „למר מיכאל גולדשטיין עבר פלילי“.

★ ★ ★

בכך, למעשה, נסתם הגולל על תקחתו של מייק ליהפך לראש העירייה. לפי החוק, בעל עבר פלילי אינו יכול להיבחר לתפקיד זה אפילו שעברו מסתכם במתן סטירה.

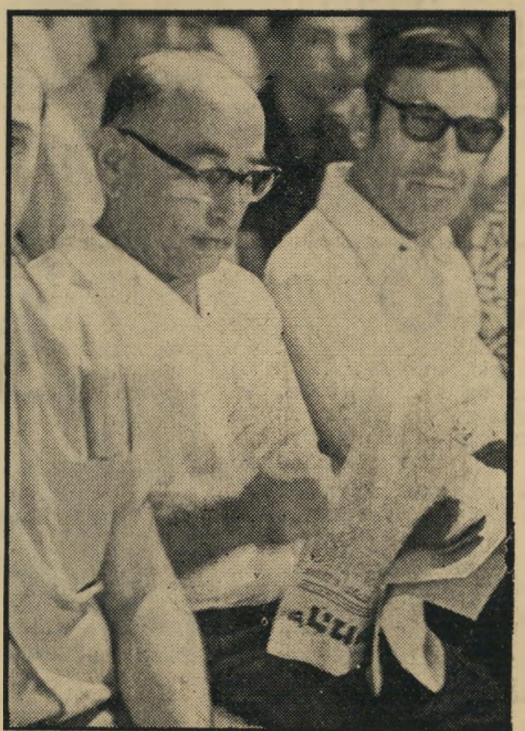
אולם זוהי בעיית הפרטית של גולדשטיין. הרבה יותר מעניינת היא צורת בחירתם של איסר הראל וחבריו לתפקידם, כפי שתוארה עליידי גולדשטיין, ודרך הניהול הדמוקרטי של המפלגה על ידם.

השופט המחוזי, שלמה אשר, שדחה את בקשת מייק בהתבסס על פקודת העיריות, לפיה מותר לכל 200 תושבים להגיש רשימה כראות עיניהם — לא התייחס לבעייתו זו, שלא עמדה לדיון במשפט. ואולי באמת, אחרי הכל, רשימת ממשיכי רפ"י היא חנות פרטית של מייסדיה.

השאלה היא רק, מה יינעו בעדם לנהוג כך גם מחוץ למפלגתם, אם יגיעו אי-פעם לעמדת-כוח ממלכתית.

פעילים, ביניהם גם מר מיכאל גולדשטיין, וקיימתי פגישה, בה חילקתי תפקידים ראשוניים. קבעתי פגישה נוספת, אשר אליה הוזמנתי עוד מיספר פעילים.

פגישה זו זומנה לתאריך 10.9.69, והיא בשום פנים ואופן לא זומנה לעריכת בחירות כלשהן, אלא לדיון בהטלת תפקיד אירגון שונים. כשבאתי למקום המיפגש, נוכחתי לראות הפתעת כי למקום זומנו עוד כ-40 איש.

איסר הראל: „הרשימה חנות פרטית“

פרטית של איסר. זו לא חנות שלו. איסר נשאר תקיף בדעתו: „אנחנו הקובעים ואנחנו ה"מחליטים", השיב למייק. „חץ מזה, אני נגד צעירים“.

„אין דבר, עוד נתראה“, השיב מייק בחימה. „אני אומנם עוד צעיר בפוליטיקה, אבל לך יש עבר“.

★ ★ ★

אכן, שני הצדדים התראו. בבית-המשפט, כמובן, כפי שניתן לצפות לאחר שיחת-רעים כזו. מייק נחפו אל עורך-הדיון חיים ליטווינסקי, הגיש באמצעותו בקשה שבית-המשפט יקבע כי למרכז-המפלגה אין זכות להחליט מי יהיו המועמדים למועצת עיריית תל-אביב, וכי המועמד מיספר אחד היחיד הוא מייק גולדשטיין, ואין אחר בלעדיו.

סיפר מייק:

„לקראת ראשית אוגוסט 1969 פורסמה בעיתונות היומית מודעה מטעם ממשיכי רפ"י, בה מוזמנים כל חברי רפ"י ואוהדיה להצטרף לתנועה המוקמת.“

בסביבות 10 לספטמבר נערך בבית-הרופא בתל-אביב, כנס יסוד של התנועה. קשה לומר כי בחירת המרכז באותו כנס, נעשתה כדיון. אני טוען כי הדבר נעשה באופן שרירותי, בלתי-חוקי, ובניגוד לעקרונות הצדק הטבעי והשתדלון. היו"ר הציע — מבלי לאפשר ויכוח ומבלי לאפשר להציע מועמדים אחרים, כי למרכז ייבחרו החברים הבאים: יגאל הורוביץ, מאיר אבינוהר ואיסר הראל.

כאשר חלק מן הנוכחים מחאו כפיים להצעתו, הכריזו כי השלושה הג"ל נבחרו להיות המרכז.

לאחר מכן ניגש הכנס לבחירות „מטה הבחירות“, שנבחר כך: היו"ר קרא, מתוך רשימה מוכנה שהיתה בידו, 21 שמות, אשר בחלקם אף לא נכחו בכנס וברובם לא היו ידועים למשתתפים — וזאת במהירות גדולה, כך שאיש לא יכול היה לרשום לפניו את שמות המועמדים.

גם כאן לא נתן היו"ר כל אפשרות של ויכוח או של הצעת מועמדים אחרים, ודרש כי ה-21 הג"ל ייבחרו מייד על ידי הכנס להיות מטה הבחירות.

★ ★ ★

כאשר קמו נציגי מרכז ממשיכי רפ"י להתגונן בפני התקפתו של גולדשטיין, ציירו, מבלי שהתכוונו לכך, את הצד השני של הקירקס. היה זה כאשר גילו בפירות כיצד התנהלה אותה אסיפה גורלית, שבה נבחר גולדשטיין למועדות. לאחר שניסו להצדיק את צורת הקמת הרשימה ובחירת המרכז, סיפר איש המרכז פסח בלקין:

„הוטל עלי, מטעם מטה הבחירות המרכזי של הרשימה הממלכתית ע"מ, לרכז וזמנית את הפעילות האירגונית לקראת הבחירות באיזור המרכז הכולל את תל-אביב. ריכזתי קבוצת

במדינה

(המשך מעמוד 22)

להעביר לבנק את הבעלות כבטחון נגד ההלוואה. במלים אחרות, אם שרכש אמוך בנקאי, יכול, ללא פרוטה משלו, לרכוש נכסי דלא ניידי בערך של מליונים.

תשלום עבור כדב בדירה. מזה כמה שנים ששמו של באסאן אינו יורד מעל דפי העיתונות. כל פרשה של ניצול

יורד באסאן
הישראלי המכוער

מצוקת דיור, בעיה בה מתחבטת העיר קופני האגן, הפכה להיות קשורה במשרין או בעקפין עם שמו של באסאן. מאחר והחוק מגביל את גובה שכר הדירה, מצא באסאן דרכים ופרצות בחוק לפיהן יוכל לתבוע שכר דירה גבוה מן המותר, כגון: זכות שימוש במיתקן לחימום גז בדירה, רשות לבנות מקלחת ארעית במטבח (המטבח עצמו שיטחו פחות מ-5 מ"ר), הגדרת הקרקע מחוץ לדירה כ"גן", ותביעה לתשלום זכות השימוש הפרטית בגן, ואחרון — מעשה בו הגדוש את הסאה — תשלום עבור זכות להחזיק כלב בבית.

בעקבות פרשה אחרונה זו, ביקש הוועד הארצי של שוכרי דירות במכתב מופנה לשר המשפטים הדני, לאסור על באסאן את הכניסה לדניה, מאחר "ובאסאן, מיום שבא לדניה, ניצל בצורה מחפירה את מצוקת הדיור של קופנהאגן כדי להתעשר בדרך מהירה, וכל מעשיו היו עלבון לחוק, מעשים העומדים בסתירה להתנהגות בה חייב זר הבא לדניה".

בתשובתו של שר המשפטים, קנווד ססטי רופ, נאמר כי משרדו ער לפרשת באסאן, אולם מכיון שתלויים ועומדים נגדו משפט טים, יהא בכך משום התערבות בהליכים אלו, באם ייאסר עליו להכנס לדניה.

קנינים דירות שיהיה רשום. בראשית 1968, כאשר הרגיש באסאן כי הקרקע בוערת תחת רגליו, העביר את משפחתו לשווייץ, כשהוא ממשיך לנהל את עסקיו בדניה, בסיסות קבועות בין שווייץ לדנמרק. בכך, אגב, פטר עצמו מתשלום מס הכנסה בדניה, מאחר והצהיר על כחובת מגורים קבועה בשווייץ.

משכנות העוני של שיוון העגלונים, בהם דרו, ועדיין דרים, בין השאר גם מאות ישראלים, עתידים, בהתאם לחוק, להיהרס בשנת 1978. פרשת שיוון זה אינה מסתיימת בניצולם של מהגרים הנוקדים לקורת גג, ומוכנים לשלם מחיר כל מחיר אשר ידרוש מהם. כיון שידוע היה כי הבתים ייהרסו בעוד פחות מתשע שנים, החל באסאן "מור" כר" את הדירות לדרים בהם, למעשה, כי תנאי לכניסה לדירה, חייב הדייר ל"קנות" את הדירה בה הוא מבקש לדור. במחיר של 15,000 ל"י מקבל כל קונה זכות לגור בדירת עוני, אשר תיהרס בשנת 1978, וקר" נה הדירה חותם ל"מכור", הוא ג'ק באסאן, כי ידוע לו שדירתו תיהרס ב-1978.

ז'נסף קורבם לכבד. לשאלותיו של כתב העולם הזה בקופנהאגן, ענה באסאן, ללא בושה: "בעוד שלוש שנים ישכחו ממני, עד אז אמכור את כל הדירות בשיוון העגלונים, המכנים לי כיום מיליון כתר בשנה. לא אחתר על סכום זה בשביל שם טוב".

טענה שלבנות אין זכות לחלק לחמניות בלי רשות.

טלי ועפרה ביקשו שיתוויר להן לפחות את הלחמניות. רק לאחר שבעלת הבית לתור" כו ברחו הסבירה לשוטר שהדבר כרוך בי סכנת נפשות, הסכים נציג החוק להצטרף לבנות ולהחזיר את הלחמניות לבעליהן ה" חוקיים.

האשה שלביתה נמלטו הבנות ביקשה ל" הישאר בעילום-שם, כי היא פוחדת מתגור" בתו של זוה אם ייודע לו שדיברה עם עיתונאים.

שתי נשים

נפחדות

למחרת נישאה אמה של טלי, רבקה יונגרמן, לראש המועצה המקומית ברמת-השרון.

"הוא התייחס אלי יפה מאוד", סיפרה לכתבת העולם הזה, "ואמר שזה אבסורד שדורשים אישור עבור חלוקת לחמניות, אבל אם דורשים — הוא מוכן לתת אישור כזה, בכתב אפילו, לפיו מותר לבנות לחלק

האם הנפחדות רבקה יונגרמן, אם אחת משתי הבנות שהעזו לחלק לחמניות ב" איזור שלטית זוה, נאלצה להימלט מזעמה.

לחמניות במשך שבועיים, עד שהעניין יתברר.

"אלא שלמחרת טילפנו מהמועצה, הודיע עו שהאישור מבוסס. התירוצ המגוחך: הבנות חייבות לעבור בדיקות רפואיות, ועליהן לקבל אישור משרד הבריאות".

התברר כמובן שרפאל זה ביקר אף הוא במועצה המקומית, וכששמע על ההסדר, ניתקף בהתקפת מחלת-הנפילה, נפל על ה" ריצפה כשהריר והקצף מבצבצים משפתיו. "אני עוברת ברחוב כמו גנבת, כשאני חוזרת עם מיצרכי-מוזון מתלאביב", מספרת שכנותה של רבקה, "והמשרטה חוששת לני" קוט בצעדים נגד זוה — בגלל אותה סיבה שראש המועצה מפחד. כי אם יקרה דבר מה לזוה בגלל התרגזות או מחלה, הם יהיו אחי ראים לכך".

שני אימים

שלא היו

לרפאל זוה, לעומת זאת, הכל ברור: "משרד הסעד נתן לי את המכולת מסני שאני נכה ב-80%. מתוך 400 המשפחות קר" נות אצלי אולי 80 — הכל בגלל שאני ספרדי והם אשכנזים.

"לבעל המכולת מנוה-מגן דיברתי יפה ובשקט, והוא שמע בקולי."

"גם לילדות אמרתי שזה אסור, כי אין להן רשיון. הלכתי למועצה וסיפרתי להם שמאז שהילדות מחלקות לחמניות, נשא" רות הלחמניות שלי בחנות, ולכן ביטלו להן את הרשיון."

האומנם לא איים אף פעם — לא על בעל-המכולת מנוה-מגן, ולא על תלמידות התיכון?

זוה פוקח זוג עיניים חמימות:

"אני? אני אף פעם לא איימתי".

טור בגלל לחמניה

בשיכון וילות עשיר

חיות 400 משפחות

בצל של סירור

משונה: סירור של

בעל חנות מכולת

שיכון נוה רסקו ברמת-השרון הוא אחת השכונות היפות בסביבות תל-אביב. בתים דו-משפחתיים קטנים, קוטנים עשירי גינות, כבישים נקיים ורחבים ומוסך ליד הבית. בקיצור: אידיליה.

כמצופה, גרים בשכונה זו אורחים נכב" דום: עורכדין, אנשי עסקים ואחרים, בי ניהם השחקנית זרמן אוניקובסקי וקצין החי ובדור ראשי בצה"ל, סנ"לאוף שאול ביבר.

המכנה המשותף לכולם — רצונם לגור באזור הכפרי הצח בשלחה ובשקט.

אבל מתברר שאפילו בנחה-רסקו, הרחק מתלאביב ומרדינו, לא תמיד אפשר לחיות בשלחה ובשקט. האידיליה בנחה-רסקו היא כלפי חוץ בלבד.

בזאת, לדעת עקרות-הבית הממורמרות בשכונה, אשם רפאל זוה, בעל חנות-המכו" לת היחידה בסביבה, המשרתת את 400 המשפחות בשכונה.

שכן זוה, נכה-סעד וחולה במחלת-הגמ"י לה, אינו מרשה לתושבי השכונה להיעזר בשירותי מכולת של מישהו אחר, מאלצם לקנות רק אצלו.

לפני זמן-מה ניסו חלק מנחיו של זוה להגיע להסכם עם בעל מכולת בשכונת נוה- מגן הסמוכה, שהתחייב להביא את המצי" רכים לבתי-הקונים, לחסוך להם את ההלי" כה הארוכה והמייגעת למכולת של זוה.

שהיום בו החלה להופיע מכונתו של המתחרה מנוה-מגן, החלו הצרות. בהתחלה הסביר רפאל זוה לפולש את המצב, הודיע לו בפסקנות שאין לו מה לחפש בטרטוריה לא לו.

אך כשנכח שהשפה העדינה לא הועילה, לקח, לדבריו השכנים, את בנו לביקור נוסף אצל המתחרה, איים עליו באליוטא. זה עזר, משלוחי המכולת מנוה-מגן נפסקו.

שתי נערות

אמיצות

דיירייה-שכונה הממורמרים נזעקו אל המועצה המקומית. באיכות רסקו חזר והבי טיה להם, כבשמים רבות בעבר, שהנה עומדים לבנות מרכז מסחרי משובלל בשי כונה, עם חנויות ומכולות לרוב. אך כמו בשנים עברו לא יצא מההבטחות מאומה. לאחרונה החלו שוב הצרות. הפעם — בגלל שתי נערות נחמדות, תושבות השכונה, תל- מידות תיכון שהחליטו להרחיק קצת דמי" כיס על ידי חלוקת לחמניות טריות כל בור קר לתושבי השכונה.

ארבעה ימים רצופים חילקו טלי יונגרמן ועפרה גלעד בנות הידועות את הלחמניות שלי הן בשקט. ביום החמישי נישב אליהן רפאל זוה, הודיע שהוא לא מרשה להן למכור לחמניות בנחה-רסקו.

ליתר ביטחון לקח מידן את הלחמניות, שילם להן את התמורה והזהירן לבל תחזורי נה על המעשה, מן יכולע להן.

הנערות האמיצות לא ויתרו. למחרת בשש בבוקר עלו על אופניהן והמשיכו לחלק לחמניות טריות ופריכות לתושבי השכונה. הפעם נקט זוה באמצעים חרישים יותר: הוא שפך את הלחמניות מתוך הקרטון על החול, צעק צעקות נוראות ואיים על הבנות במכות.

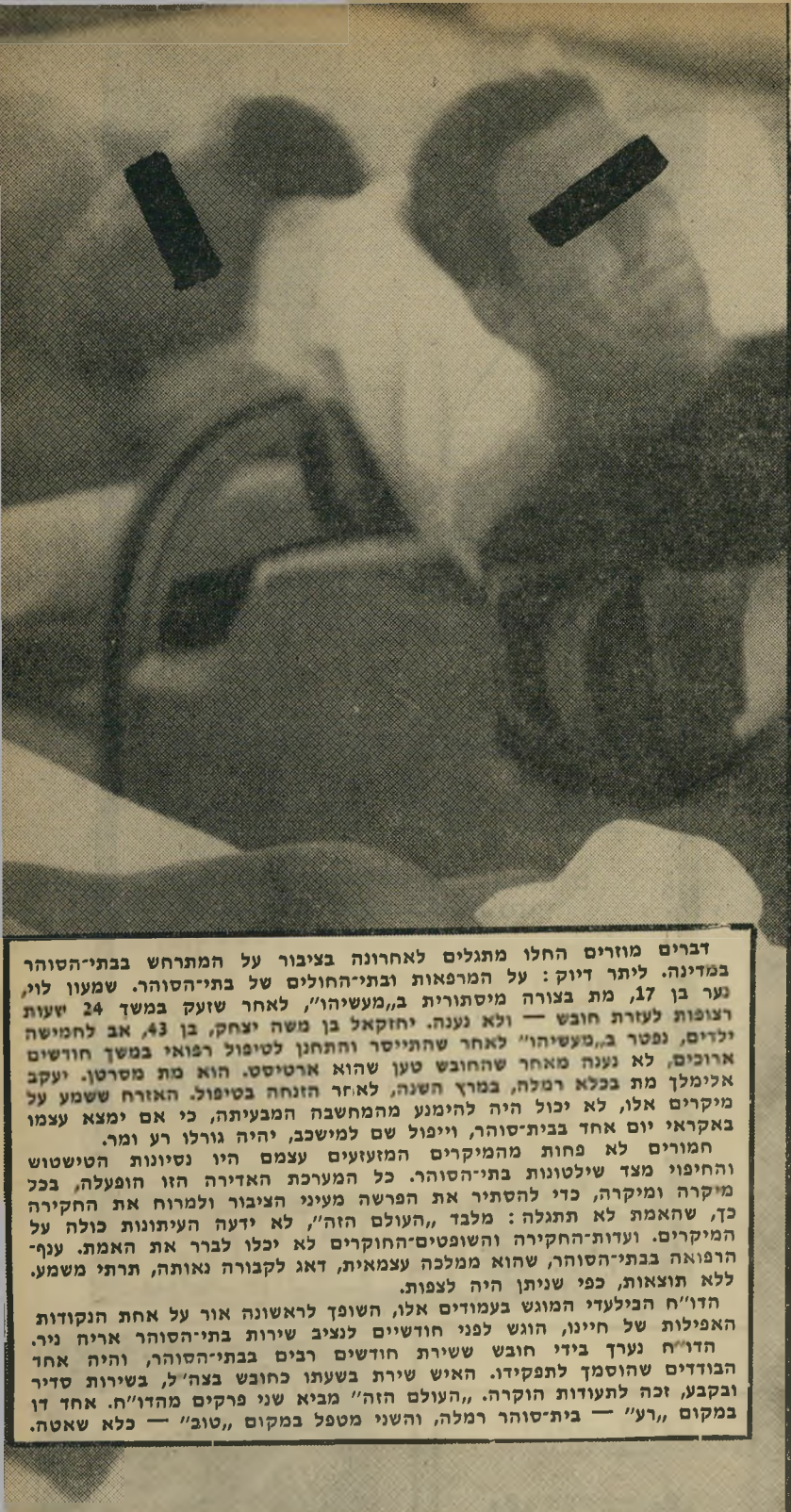
ועדיין לא נבהלו הבנות. למחרת שוב יצ" או למלאכתן, כאילו היה רפאל זוה הלום בלהות בלבד. אך לא עברו רגעים והכרנש הגיע. עתה נבהלו הנערות, נמלטו לדירתה של אחת השכונות.

זוה החרימ את הלחמניות, צעק וגידף, ורק לאחר התערבות השכנים נמנע מלהח" רים גם את האופניים.

הפעם הוועקה המשטרה. תגובת המשטרה היתה פנטסטית: היא

אויב מס' 1

של עקרות ה" בית בשכונת נוה רסקו ברמת השרון הוא רפאל זוה (55), בעל חנות המכולת היחידה בשכונה.

★ רופאים קובעים אבחנה בטלפון —

מבלי לראות את החולה

★ חובשים אינם יודעים לבצע עירוי

★ חולי-שחפת מקבלים זריקות

מזורק אחד

★ תרופות מחולקות לפי צבע הכדורים

סוף-סוף פותח מישהו את פיו ומגלה את סוד הזוועות במרפאות של בתי-הכלא בישראל. כתב "העולם הזה". נתן זהבי. השיג את הדו"ח הסודי שאתה חייב לקרוא אותו!

מנות בלב

כאשר כל השאלות המביכות אינן נשאלות כלל, האווירה הכללית היא: האסיר רשאי אפילו למות — בתנאי שיהיה כיסוי לצורך החקירה.

לכל החולים — מזרק אחד

לחץ העובדות המזעזעות על שיטות העבודה בבית-החולים המרכזי של שירות בתי-הסוהר ברמלה, שהוא גם המ' קום בו לומדים החובשים את מיקצועם ורוכשים את עקרונות הטיפול הרפואי: במחלקת השתתפות מוזרקות התרופות לכל החולים במזרק אחד. כן מוזרקות תרופות אחרות לחולים שונים — באותו המזרק, עובדה חמורה זו אינה דורשת פרשנות. לפעול בדרך זו — ועוד לחנך על פיה חובשים לעתיד — מוכיח היעדר כל מוסר רפואי.

מאחר והזרקה התרופות היא באותו המזרק למיספר חולים, נמנעים החובשים מלשאוב בתחילת זריקה תוך-שרירית, כדי לא לזהם את המזרק. וזה — למרות שבכל זריקה תוך-שרירית חובה לשאוב טרם הזרקה חומרי, כדי לחזק שאין המחט נמצאת בתוך כלידם: הזרקה זריקה תוך-שרירית ישירות אל תוך כלידם, עלולה להיות קטלנית.

סטריליזציה רשלנית: המזרקים הרתויים נשארים במי הסטריליזטור ואינם מוצקים לקופסה המיועדת לכך. מחול מסוג זה נחשב כעבירה בצה"ל, ולא יישמע כמ' הו במסודות רפואיים אחרים. על המזרקים

ובם המכריע של החובשים בשירות בתי-הסוהר הם סוהרים פשוטים, חסרי השכלה מיקצועית רפואית קודמת. השכלתם המיקצועית היחידה נרכשת במשך חודש עד שלושה חודשים של עבודה מעשית בבית-החולים המרכזי של שירות בתי-הסוהר — ללא כל הדרכה יזומה (תוכנית אי-מונים, הרצאות ולימוד).

החובשים ש"הוסמכו" בשיטה זו חסרים כל ידע מינימלי באנטומיה, פארמקולוגיה, עזרה ראשונה, מחלות, רפואה מונעת, סדרי ושיטות הטיפול הרפואי, מיון זגרי עם וכל ידע תיאורטי נוסף. החובשים האלו לא נבחנו מעולם בשום בחינה מיקצועית. הידע היחיד שלהם הוא פרי שנות הנסיון בעבודה — אשר אין לזלזל בו, אך גם אין להפריז בערכו ולראותו כקנה-מידה ליכולת מיקצועית.

בתקופת עבודתו ברמלה, נערך בבסיס ההדרכה בכפרי-ינה קורס בהשתתפות מגן-דודאדום, כדי להכשיר מדריכי עזרה ראשונה מקרב חובשי השירות. הקורס הוכן של ע"י מדריכי מד"א, והניכיו לא הוסמכו כמדריכי עזרה ראשונה. עובדה זו לא מנעה העסקת משתתפי הקורס הזה כחובשים לכל דבר במרפאות שירות בתי-הסוהר, והעסקת הטיפול הרפואי בידיהם.

פעילות רפואית עניפה זו מכוסה היטב בנוהל משרדי מדוקדק, המכחן בקפדנות לציין כל עובדה בצורה שתתקבל יפה מאוחר יותר, אם תהיה חקירה. במקרה של תקלה, חוברים כל הממונים והנוגעים בדבר בנסיון להחליק את המיקרה בעת החקירה, (המנוהלת ע"י שירות בתי-הסוהר),

דברים מוזרים החלו מתגלים לאחרונה בציבור על המתרחש בבתי-הסוהר במדינה. ליתר דיוק: על המרפאות ובתי-החולים של בתי-הסוהר. שמעון לוי, נער בן 17, מת בצורה מיסתורית ב"מעשיהו", לאחר שזעק במשך 24 שעות רצופות לעזרת חובש — ולא נענה. יחזקאל בן משה יצחק, בן 43, אב לחמישה ילדים, נפטר ב"מעשיהו" לאחר שהתייסר והתחנן לטיפול רפואי במשך חודשים ארוכים, לא נענה מאחר שהחובש טען שהוא ארטיסט. הוא מת מסרטן. יעקב אלימלך מת בכלא רמלה, במרץ השנה, לאחר הזנחה בטיפול. האזרח ששמע על מיקרים אלו, לא יכול היה להימנע מהמתחשבה המבעיתה, כי אם ימצא עצמו באקראי יום אחד בבית-סוהר, ויפול שם למיטתו, יהיה גורלו רע ומר. חמורים לא פחות מהמיקרים המזעזעים עצמם היו נסיונות הטיפול והחיפוי מצד שילטונות בתי-הסוהר. כל המערכת האדירה הזו חופעלה, בכל מיקרה ומיקרה, כדי להסתיר את הפרשה מעיני הציבור ולמרוח את החקירה כך, שהאמת לא תתגלה: מלבד "העולם הזה", לא ידעה העיתונות כולה על המיקרים. ועדות-החקירה והשופטים-החוקרים לא יכלו לברר את האמת. ענף-הרפואה בבתי-הסוהר, שהוא ממלכה עצמאית, דאג לקבורה נאותה, תרתי משמע. ללא תוצאות, כפי שניתן היה לצפות. הדו"ח הביטחוני המוגש בעמודים אלו, השופך לראשונה אור על אחת הנקודות האפילות של חיינו, הוגש לפני חודשים לנציב שירות בתי-הסוהר אריה ניר. הדו"ח נערך בידי חובש שירות חודשים רבים בבתי-הסוהר, והיה אחד הבוודיים שהוסמך לתפקידו. האיש שירת בשעתו כחובש בצה"ל, בשירות סדיר ובקבע, וזה לתעודות הוקרה. "העולם הזה" מביא שני פרקים מהדו"ח. אחד דו במקום "רע" — בית-סוהר רמלה, והשני מטפל במקום "טוב" — כלא שאטה.

חף בדיעמל לפי הטבעת של החולה — לרוב בידיים מגולות. בבית-החולים חסרה קנולת גומי מוקשה המיוחנת למטרה זו. ● טיפול חירורגי אחר-גיתוחים וניקוי וחבישת פצעים מזוהמים ומפרישים, למי של: פיסטבת מלאכותי עם פציעה מפרשה סמיכה) נעשה בידיים מגולות כשהמטפל אינו מצויד בכפפות. מכך ניתן ללמוד לא רק על שיטת הטיפול ורמתו, אלא בעיקר על מידת הדמוקרטיזציה, הכיוון העצמי והידיעות הקיימים בסגל המטפל.

● בשעות הערב והלילה, בהיעדר הרופאים, ממונים החובשים על כל הבעיות הרפואיות המתעוררות. במקרה הצורך חייב החובש האחראי להתקשר עם הרופא התורן, תוך הגשת עזרה ראשונה, ולקבל תור את לטיפול. החובש האחראי על המשמרת, או לכל חובש אחר, אסור בהחלט להשיג תמש במד לחץ-דם (בגלל שמד לחץ-דם אחד נשבר פעם...), כמו כן אין זה מקובל שחובש יבדוק חולה בסטטוסקופ. רוב ה"אינפורמציה הנמסרת לרופא מבוססת משום כך רק על מידת חום ודופק, ועל התרשמות החובש — החייב גם לקבוע את מתי מנות תלונותיו של האסיר החולה. לפי אינפורמציה זו נקבע הטיפול הרפואי — טל-פנית — ונרשם ביומן הראשי כהוראות הרופא. — אם חלילה יסתכן מצבו של החולה, — הרי נמצא הכיסוי החוקי בדוח ביומן: החובש "מכוסה", הרופא "מחוסר", והשיטה הוכיחה עצמה פעם נוספת בנוחה מאוד. רק האסיר החולה — עניינו האישי (סוף בעמוד 28)

להישמר בקופסה יבשה וסגורה. אולם ארבע קופסאות אל-חלד גדולות המיועדות למזרקים סטריליים מונחת מתחת לשולחן הי-טיפול ומכילות ציוד שאינו שייך לשם בכלל. אילו היו משתמשים בהן למטרות לחן נועז, ניתן היה בנקל לעקר את כל כמות המזרקים שבבית-החולים צורך. העובד דה שהפיתרון פשוט כל-כך רק מחמירה את המחוללים. כאשר הערתי בנידון לכ"מ מר חשלה, ענה לי שאין לסמוך על החובשים שיעשו מלאכתם אמונה, וסידור זה הוא הרע במיעוטו.

● חלוקת תרופות רשלנית: בעת חלוקת התרופות לחולים מיספר פעמים ביום, מזהה מנת התרופות הניתנת לחולה לפי צבע, גודל, צורת וכמות הכדורים. בכל מוסד רפואי מקובל שהתרופות מועברות ממכיליהן אל צלוחית אישית הנושאת את שם החולה. חלוקת התרופות מצלוחיות שאינן מסומנות כלל, לכשלושים חולים, חורגת מגבולות הרשלנות הרגילה.

טיפול רפואי

באמצעות הטלפון

באזה סטריליזציה מוצאת מתוך התוף של הסטריליזציה בידיים מגולות. זהו חטא כבד למוסד הרפואי, המכשיל מערך רפואי שלם. כי באותו רגע שוב אין הגאולה יכולה להיחשב סטרילית.

● התוקנים נעשים בעזרת צינור גומי ישן ורך, שנועד בכלל למטרה אחרת, ונר-

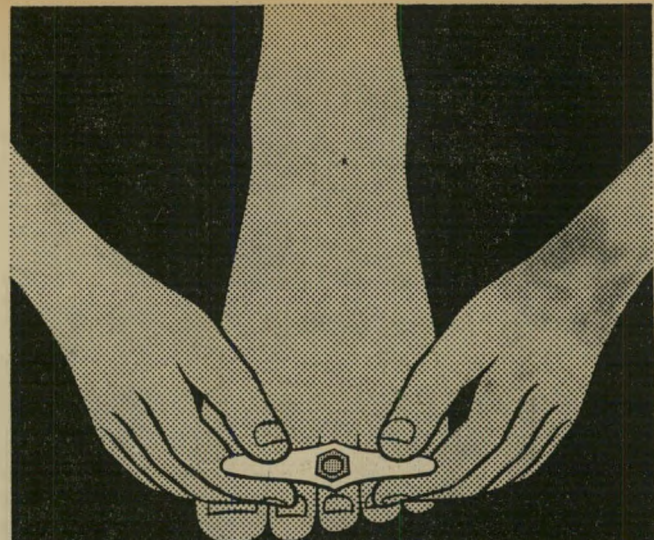
בריא למתוח ביקורת, ושהדאגה למחוללים היא תפקידו של מישורו אחר. אין כל נטייה להוקיע את המאמץ העזיר ביותר לשיפור כלשהו. המוטיב המרכזי הוא: "כבר עשרים שנה עושים כך, סימן שככה טוב יותר", וכן: "כבר ניסו את כל השיטות, והעבודה מבוססת כיום על גס יון ממושך".

ההקפדה היחידה היא על נקייון בית החולים — תפקיד המוטל על אסירים — ועל הניהול האדמיניסטרטיבי. שני גורמים אלה הם היחידים הנתונים לביקורת מבחוץ.

(המשך ממעמד 27)

אינו רלוונטי, אם יפנה בתלונה, תופנה זו לבירור הענף הרפואי — שיבדוק את סעור לת הענף הרפואי, ויקבע שאותו אסיר חצוף קיבל את כל הטיפול המגיע לו. לחובשים אין את ההשכלה המיקצועית שתאפשר לא סוף ולמסור בצורה מסודרת את כל הפרטים האפשריים על החולה, כדי להקל על האבחנה הסלפוגית ולהימנע מלהטעות בלי זדון את הרופא.

אין זה הוגן, או אף נסבל, לשלול מ' חובש, אחראי-משמרת, אמצעי כלשהו ה'

היבלת לוחצת לך?

סלק אותה בעזרת

לבווהל

מסלק היבלות הבינלאומי, בו נעזרים עשרות מיליונים. 60 שנות נסיון.

אינו גורם כאב, שומר על בריאות העור המקיף את היבלת ומסייע לצמיחת תאי העור הבריאים, למילוי השקע שנוצר לאחר סילוק היבלת.

LEBEWOHL הוא קל ופשוט בשימוש.

להשיג בבתי מרקחת. 2.05 ל"י הקופסה.

סוכנות בלעדית לישראל — מעבדות "קליאו".

LEBEWOHL®

האם חובשים אלה הוסמכו לתפקידם?

בתייהסוהר בישראל הם אולי המקום היחיד בארץ בו נתון הטיפול באזרחים חולים בידי אנשים לא מוסמכים. "החובשים" במרפאות הם ברובם סוהרים פשוטים — שהוצבו לעבודה במרפאה. חלקם לא עבר מימיו כל קורס מתאים. חלקם עבר קורס כזה — וניכשל בו!

- זאב רוזן (רזניק), סמל, אחראי-משמרת בבית-החולים.
- חיון (רב-סוהר), אחראי משמרת בבית-החולים.
- מורד יוסף (רב-סוהר), עוזרו של חיון בבית החולים.
- בן-נעים, חובש בבית-החולים.
- כל החובשים — פרט לאחראי בבית-הסוהר אשקלון.
- כל החובשים כולל האחראי בבית-הסוהר בכפר-יונה.
- כל החובשים — פרט לאחראי בבית-הכלא לנערים בתל-מונר.
- כל החובשים — כולל האחראי בבית-הסוהר בדמונ.

ועל כן אמורים לשקף את המציאות בבית החולים.

ההתרשמות המכרעת היא שכל המערך הרפואי משרת מטרה אחת: מניעת תלונות אפשריות. כל מאורע שעלול לקרות, חייב להיות מתואר בצורה החרודה ביותר בידי מנים למיניהם. ההקפדה היא למצוא כיסוי

יכול להקל ולעל מילוי תפקידו, ובייחוד מכשיר בעל ערך איבחוני ראשוני כמד לחץ-דם.

אכן, שיטת "הפיקוח העצמי" של ענף הרפואה, לפיה אין נהוג בו פיקוח מבחוץ, אומנם מונעת מצבים מבוכים רבים, אך היא שוללת כל ביקורת קונסטרוקטיבית ומונעת גילוי ותיוקן טעויות — עד כדי הצדקת הזלזול בחיי החולה והנצחת מצב מעוות, בלתי מוסרי ובלתי חוקי.

לא יודעים

לבצע עירוי

ב ארון חדר-הטיפול ישנו בקבוק נוזלים לעירוי — אך המערכת לעירוי נוזלים נעולה בארון בפיקוחו של ע"כ מרצל. החובשים אינם יודעים, ברובם, לבצע עירוי נוזלים. וזה — כאשר עירוי נוזלים נחשב כעזרה ראשונה בסיסית בעולם הר-סוהר ובצה"ל, וחובשי צה"ל מאומנים ומ-צחים להשתמש בו. עצם עירוי הנוזלים הוא תהליך מעשי פשוט, בביצוע נכון, אינו מסוכן כלל.

היעדר חדר-טיפולים יעודי והיערכות להגשת עזרה ראשונה, שני חדרי הטיפול לים משמשים גם כמשרדים. האחד, שהוא חדר איחסון התרופות, הכנת הסטריליזציה והשירות, משמש גם כמשרד כללי, רישום החולים והטיפולים וחדר התורנות. השני, המתאים להיות חדר-טיפולים ומצויד לכך, משמש גם כמשרדו של ע"כ מרצל, למעשה האירגון לקוי בכך שכאשר חובש אחד מטפל, חייב חובש אחר או שניים להביא, תוך התרוץ צוות מתמדת, ציוד נחוץ מחדר טיפולים למישהו. מבחינת היערכות יומה וכוננות לטיפול במיקרה אסון — עד כמה שבי רותי, לא קיים דבר כזה בבית-החולים של שירות בתיהסוהר, למרות ששלושת מוס' דות-הכליאה תלויים רק בו מבחינת העזרה הראשונה, בייחוד בשעות הערב והלילה. התרשמותי היא, כי במיקרה אסון רציני, יישמש הפנימי הנות לבית-חולים אורחי כ' תחליף לעזרה הראשונה — שכמובן איננו לטובתו של הפצוע.

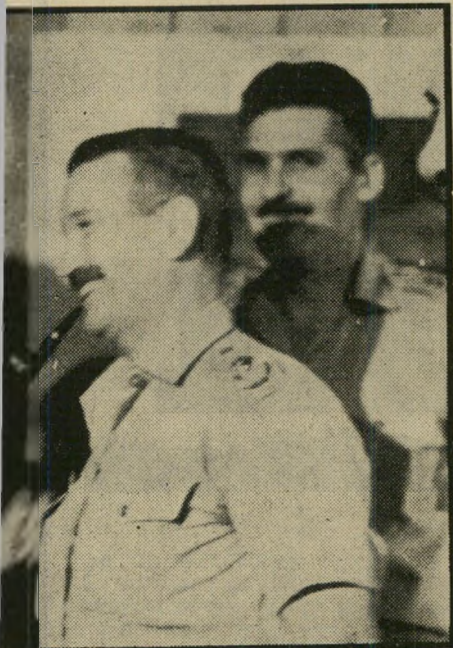
פושעים לא

ראויים לטיפול

ל סיכום המצב בבית-החולים המר-כזי של שירות בתיהסוהר: פרט לז"ר כהן, הכירורג, העושה עבר דה נפלאה בתנאים אלה, כ/מ שקל, המ' שמש כלבורנט וכסכנאי רנטגן, ולעוד שלושה-ארבעה חובשים העושים כמיטב יכולתם, האחזרה בסגל היא של דמורלי-וציה מקצועית, זילול בחולה ובמחלתו, הבנה לקויה של מהות תפקידי החובש, בזרות, ביטול עצמי ודאגה ש,ה-האמיניס-טרציה תכסה על המחוללים.

הנטייה השלטת היא לעשות רציונליזציה מלאכותית של המצב הקיים, תוך היאחזות בטענות שאין טעם לעבודה, שהפושעים האלה אינם ראויים ליחס טוב יותר, שלא

הנציב אריה ניר, השולט בבתי הסוהר בישראל, ראה את הדו"ח בפנישה שנערכה בלישכתו ביוזמת החובש. ניר לא נענה לבקשת החובש לפ"ר שר לו לשפר הטיפול הרפואי בבתי-הסוהר.

למותו של חולה — יותר מאשר להציל את חייו.

מרפאת בית-

הסוהר "שאטה"

ה מרפאה מנוהלת על-ידי סמל מרפאה ושלשה חובשים, בנוסף לרופא כללי, העורך ביקוריו כשלוש פעמים בשבוע. ביקורי רופאים מומחים אחרים, בענפי רפואה שונים, נערכים לעיתים מוזמנות. קיים שר תוף פעולה הדוק ופורר עם מנהל בית הסוהר, הער לצורכי המרפאה.

זו אולי המרפאה המעודכנת ביותר בשי-רות בתיהסוהר. כל חידוש חיובי המוצע, מאומץ בהתלהבות לאחר דיון מפורט בו. האחזרה היא מקצועית רפואית. החובש-האחראי ואחד החובשים למדו מקצועם ר-הוסמכו בו לפני גיוסם לשירות, הביאו איתם גישה מקצועית ואחזרה נורמלית לגבי מרפאה. החובש האחר למד את מקצועו

אין כאן...

יש לי

SONY

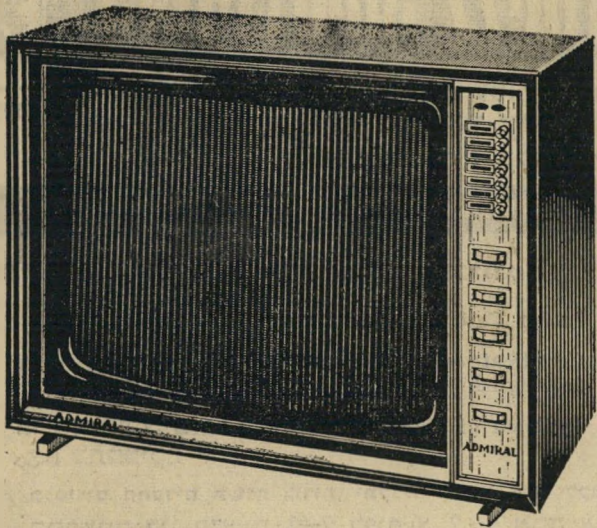
רשמי קוני-טלויזיות-טרנזיסטורים מערנות סטראופוניות

יחידים!

בפעם הראשונה בישראל לוח כיס תקופתי-אינטימי של האשה ההפתעה הנעימה ביותר לראש השנה מעוניינים אתם לדעת את מאורעות חייכם לפרטיהם לעתיד לבוא, מחולקים לפי ימים?

שלחו את הסכום הסמלי של 3.50 ל"י בצ"ק בנקאי או בצ"ק דאר לת.ד. 3364 תל-אביב, ותקבלו בדאר רשום את לוח הכיס לפי הכתובת המבוקשת.

PHOENIX ELECTRONIC

הדגם החדש של Admiral®

Mark
of
Quality

1. הפעלה בשיטה אלקטרונית
2. מסך פנורמי 61 ס"מ
3. מסך קריסטלי שחור לחדות מיוחדת של התמונה ולמניעת עייפות העיניים.

להשיג אצל:

"ביתן הטלוויזיה שניידר"
מס' אלנבי 111 ת"א, טל. 613245

בית-ספר לנהיגה המרכזי "שמחי"

מציע תנאים טובים ונוחים, שרות אדיב ומחיר
ללימוד נהיגה בכל סוגי הרכב

לימוד תאוריה חנם.

מהשיעור הראשון לומדים במסלול הסטט. שיטת
הלימוד מאפשרת לך לחסוך לפחות 40% מההוצאות.

הקץ לבעיות רשיון הנהיגה
למד בבית-ספר לנהיגה "שמחי"

שנקר 63 חולון, טלפון 846333, אוטובוס 89, 92, 93.

ייעוץ מדעי
לפי כף היד
ניתוח אופי-
גילוי כשרונות -
ייעוץ לעתיד!

שלום שאול
SHALOM SHAUL

תיא המלך ג'ורג' 33.
נא לקבוע ראיון מראש.
טלפון 226342
(10-12.30 ; 4-6.30)

גזור ושמור - הטלפון אינו רשום במדריך!

ליס. ההשגחה חייבת להעשות שם, בעזרת
בדיקות שיגרה מקובלות. רק בית-חולים
ערוך לקדם התפתחות וסיכונים אפשריים
של זעזוע מוח.
● "פציעה קשה ביותר אפשר לעכב
לשעתיים".
● "חשד ברור של אפנדיציטיס מאפי-
שר עיכוב סינוי החולה לפחות 24 שעות".
לא אסון אם

ה"חיות" ימותו

תשובה לשאלותי נענית:
● "אפילו אם אחד, החיות האלה ימותו,
אין זה אסון גדול. העיקר תהיה הוראת
הרופא רשומה ביומן ויהיה כיסוי לחובש".
● "אין זה נורא כלל אם במקרה של

קורבן בן 17 שמעון לוי, ה-
נער שמצא את
מוחו בצורה מיתורית בכלא תל-מונח,
לאחר שזעק במשך ארבע שעות לעזרת חובש
ולא נענה. שירות בתי-הסוהר טען שהתאבד.

אפנדיציטיס יהיה צורך בניתוח גדול, במקום
ניתוח קטן ופשוט. החולה אינו הולך לתח-
רות מלכת-היופי, וצלקת גדולה יותר על
ביתו לא תשנה עבורו הרבה. מפרטיסטיס
לא מתים".

הפרט האחרון בדברי הרופא אינו מדוי-
ייק. הפרטיסטיס (דלקת הצפק) המתפתח
מאפנדיציטיס (דלקת חוספתן) מוונחת, נח-
שב למחלה קשה ביותר, שסיכוי ההחלמה
ממנה עלובים. ההוראה הרפואית גורסת
ניתוח כל חשד לאפנדיציטיס - מאחר
שהסכנה בניתוח כזה קטנה לאין ערוך
מסכנת הפרטיסטיס.

בנוסף, אין זה נכון לגרום לחולה מחלה
קשה יותר מכפי שכבר יש לו, או לסכנו
בכך. הכלל החשוב ביותר ברפואה התרבר-
תית הוא עדיין "ראשית אל תזיק", וכולנו
משועבדים לו.

● "אל תהיה רחמן כל כך" ו-אם אתה
רחמן כל-כך - אתה יכול לשלוח את ה-
חולה בניגוד להוראה, אך יהיה עליך לשלם
הוצאות אישפוז בעצמך.

הפניית אסיר חולה, לבית-חולים אינה
עניין של רחמים. אפילו פושע זכאי למלוא
הטיפול הרפואי בכל עת - בזכות ולא
בחסד. אינו סבור ששופטי ישראל היו
דנים אזרח למאסר, לוא סברו שזכויותיו
היסודיות לטיפול רפואי תישללנה במידה
המסכנת את חייו.

דרושות -

הוראות כתובות!

מיכום:

● אין זה מוסרי לשלול מחובש בתפ-
קיד את זכותו לפנות נפגע לבית החולים.
היעוץ הטלפוני יעיל אולי למקרי-מחלה
המוכרים לרופא מביקוריו, למקרים היכר-
ליס לקבל את מלוא הטיפול במסגרת המר-
פאה, ושאין סכנת החיים או נזק נוסף נשק-
פת להם. אך במקרה אסון עדיפה התרש-
מות החובש המקצועי במקום וזכותו להח-
ליט על סינוי.

אסור להמתין במקרה אסון להתפתחות סימ-
נים שחייבו סינוי מידי לאישפוז מעל
לכל ספק - במקום לשאוף לכך שסימנים אלה
אם יופיעו, יארעו כבר בתוך בית-החולים
הערוך לקדם. (בגון הלם, עייתות, קשיי-
נשימה, שיתוקים, תרדמה ומחמת פתאומי).

● העקרון להיות מכוסה במקרה מחת,
בא בשיטה לעיתים על חשבון העקרון של
הצלת חיי-אדם. אינו סבור שהדאגה לחסכון
בהוצאות שייכת (אם כי חשוב לזכור גם
שהוצאות גדולות מדי ולא חסכוניות יורידו
את קרנם של מנהלי המרפאה בעיני הממ-
נים עליהם - שאינם חייבים לדעת באיזה
דרך צומצמו ההוצאות). מה גם, שמנהל
בית-הסוהר, מר ברזילי, ער ביותר לזכויות-
היסוד של האסיר, וגישתו לפניו נפגעים,
עד כמה שנוכחתי, תרבותית ונאורה למופת.
חבל שאין לשירות בתי-הסוהר מערכת
הוראות כתובה וברורה, המסדירה את
ענייני-הסינוי הרפואי בצורה חוקית, דבר
שימנע אפשרויות קיסוחו של האסיר.

במסגרת השירות, אך עבר השתלמויות ב-
בית-החולים בעפולה, והושפע בצורה חיר-
בית על ידי חבריו לעבודה.
הרופא ערני ואינו אדיש, ותורם רבות
לחידושים ולשיפורים. חידושים רציניים
רבים נעשו ביוזמתו. על אף שאינו נמצא
תמיד במקום, רישומו מורגש היטב. הוא
למעשה הרוח החיה במרפאה.

הטיפול -

נגד תלונות

ל מרות כל זאת, אין מרפאת בית-
הסוהר שאטה נקיה מזילזול ובוז בכל
הנוגע לאסירים.

לשאטה מגיעים פושעים מועדים, טיפ-
סים א-סוציאליים ומקרים פסיכופאטים הסוב-
לים מהפרעות אישיות קשות ביותר, שנסיו-
נות קודמים לשקמם נכשלו חרוצות. מיותר
לציין שאין הובר שולל מאסירים אלו את
מלוא הזכויות לטיפול רפואי מלא. ואכן,
בתחומי המרפאה, סביר הטיפול בהתלט.
אך לא כן כאשר יוצא עניינו של החולה
מתחומי המרפאה. כאן עולה שוב בעיית
הטיפול אך ורק למען הניירת.

אסירי בית-הסוהר שאטה צברו ברובם
חוק ונסיון בבתי הסוהר, ועליכן יודעים
ומסוגלים לצלל כל הודמנות להתלונן ולת-
בוע פציוניים. רבים מהם נוטים להעלות
תלונות רבות - ולא תמיד מבוססות -

קורבן בן 43

יחזקאל יצחק,
אב לחמישה יל-
דים, מצא את מותו לאחר מחלה ממושכת
בהיותו במאסר. יצחק ביקש טיפול במשך
שלושה חודשים, והואשם בכך שהוא אר-
טיסט. כשנענו לו אחרי חודשי ייסורים,
הוא הועבר לבית-חולים ושם נפטר.

רק כדי לנסות ולנקום את מאסרם, או
בנסיון להפעיל לחץ בלתי הוגן להשגת
מטרות משלהם.

על כן, כל מקרה של פציעה בעבודה
- אף קלה ביותר - או פציעתו של
אסיר "תקיף" ובעייתי, נישלח בהקדם ל-
בית-החולים בעפולה, כדי שניתן יהיה לצרף
לתיק אישור של מוסד רפואי מוכר על
חומרת הפציעה ועל הגשת טיפול מלא.

לעומת זאת, במקרה אסון - אפילו
חמור - שנסבותו אינן משאירות לא-
סיר פתח רחב לתלונות כלפי שירות בתי-
הסוהר (קטטה, פציעה עצמית וכד'), יש
נטיה להסתפק בכיסוי נאות לצרכי ביקורת
בלבד.

שימתינו - "אפילו"

כשהמוח בחוץ

ל גבי הזמנים בהם נעדר הרופא, יש
הוראה ברורה לחובשים לא לפנות שום
מקרה, ויהיה חמור ככל שהיה (לדברי
הרופא: "אפילו כשהמוח בחוץ") מבלי לקבל
לכך הוראתו של הרופא - טלפונית מ-
חיפה.

לפי אותה ההוראה, שנמסרה לי אישית
בעל פה עלידי הרופא - הרי כל ביובו
זמן, אפילו על חשבון סינוי מהיר - מוצ-
דק, כך כדי למנוע את ההוצאות הכרוכות
בטיפול ואישפוז אסיר, אשר לגביו קיים
רק חשש של צורך אישפוז, חשש העלול
אולי להתבדות.

ההוראה הרפואית הנהוגה בעולם התר-
בות כולו - לאישפוז בבית-החולים במק-
רים של חששות רפואיים שונים - אי-
נה חלה על מרפאת שאטה.

בשעה הגיל הבהיר לי הרופא עוד:
● אפשר להשהות סינוי של זעזוע מוח
עד 24 שעות, "שהוא פרק זמן ההשגחה
המקובל על בתי-החולים".
זו טענה מוטעית. מקומות של זעזוע
מוח, או אף החשש לקיומו - בבית-החור-

היבן

הגבול בין

צניעות

וחינוך חופשי?

ד"ר ג'ורג' ברדרס, פסיכולוג אנגלי ידוע, מתווה קניי מידה להתנהגות נכונה ונאותה בשטח רגיש זה.

על ידי ד"ר ג'ורג' ברדרס

בין כל הדיבורים הרבים, המושמעים כיום על חינוך מיני, נשכחת לדעתי עובדה חשובה אחת: יחסם של ילדים ל- נוסא המין נקבע לא רק על-ידי מה ש- מספרים להם, אלא גם על-ידי מה שהם רואים וחשים יום יום, שעה שעה, ברחוב ובבית.

וזה מעמיד אותנו מייד בפני השאלה: ה- מטרדה כל אם ואב: עד כמה מותר לחשוף את הילדים בפני העיורים? האם מותר להם לראות את הוריהם ערומים? ואם אסור להם — האם לא ילמדו מכך שהעירום הוא דבר שיש להתבייש בו? האם על ההורים לנעול את דלת חדר האמבטיה? את דלת חדר השינה שלהם? להרשות לילדים לנעול את דלת חדר השינה שלהם? המותר לאח ואחות לישון באותו חדר? לכל השאלות האלו אין לדעתי לתת תשובות כן או לא פסקנית.

★ ★ ★
ההחלטה — רק שז החורים

עוד לפני שנים לא רבות, בתגובה על הגבלות התקופה הויקטוריאנית, נהגו הורים רבים להתפשט והתלבש בחופשיות בפני ילדיהם. התיאוריה היתה שבכך תסור לק אחירת המיסתורין מסביב לנושא, ודבר זה יביא בעקבותיו התייחסות בריאה למין מצד הילדים, ימנע התפתחות תסביכים. הצרה היתה רק שהתיאוריה לא התגשמה במציאות. ילדים מבתים שבהם נהוגה היתה התנהגות מינית גלויה וחופשית, גדלו ל- עיתים מתוסבכים לא פחות מכאלו שבאו מ- בתים בעלי התנהגות מסורתית. המסקנה ברורה: נוסחאות בנוסח פסקני של עשה

המיפלצות שלי

ככל עם ישראל, בנעריו ובזקניו — אך בעיקר בנעריו — יצאו גם שלושת מלאכי החבלה שלי לפני החג לעקור כמה חורשות מלבלבות, כדי להביא הביתה מעט ענפים צנומים לסכך. ולאן הולכים? לשפת הירקון, כמובן. ולא סתם לשפת הירקון, אלא ל-

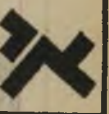
צדקה תציל ממוות -

קצתי תבל, איפה שנשאר עדיין משהו ירוק. מגיעים השלושה לפינה נידחת דייה, ומתי- חילים לחבל בצמחיה, כשפתאום מגלה אריק טילון חבוי בסכך. השמחה היתה רבה, וב- תום עבודתם חזרו החברה צוחלים, עמוסי סכך וטילון. את הסכך העלו הביתה, ואת הטילון דחף אריק עד לתחת המשרה.

את שישישבת בילינו בצפיפות ובששון בסוכה הזעירה, כשמבעד לסכך הדל נראים השמים במלוא הדרם. מהטילון שכחנו. אך לא כן מישוהו אחר. ביום ראשון, בשבע ב- בוקר, מצלצל הסלפון, ואיזה קול נוקשה מבקש את אריק שלי. מה יש, אני שואלת, הילד עודנו ישן, סוכות זה חופש, אדוני. הסתבר שזה אדון מהמשרה, שגילה זה עתה — בשבע בבוקר — שחטרים לו פר- טים על אריק, על הטילון, ועל נסיבות ה-

אירוע.

האוניברסיטה ללימודים אקסטרניים

בולטכניקום

רישום תלמידים לשנת הלימודים 1969/70
לימודי בוקר או ערב בת"א ובחיפה
המכינים לתארים אקדמאיים של:

C.E.I. - The British
Engineering Institutions

CAMBRIDGE UNIVERSITY

LONDON UNIVERSITY

אגודות המהנדסים הבריטיות

אוניברסיטת קמברידג'

אוניברסיטת לונדון

- ★ הנדסת בנין
- ★ הנדסת מכונות
- ★ הנדסת חשמל
- ★ הנדסת אלקטרוניקה
- ★ הנדסת ייצור
- ★ הנדסה כימית

★ Lower Certificate in English

★ Certificate of Proficiency
in English

★ Diploma of English Studies

★ B.A. כללי

★ B.A. שפות

★ אנגלית, צרפתית.

★ B.Sc. כלכלה

★ או מנהל-עסקים

★ B.Sc. מתמטיקה

תלמידים החסרים תעודת בגרות, יתקבלו לראיון אישי לקביעת אפשרות הצטרפותם ללימודים. ההרשמה בין השעות 1-9 לפנה"צ, 9-5 אחה"צ, במשרדי האוניברסיטה:

תל-אביב, רחוב ברנר 10 - חיפה, רחוב שמריהו לין 30

במה
עושים
אירושלים?

ביאגרי
עושים
אירושלים!

דחק

צעיר חשוב על עתידך

אם ברצונך ללמוד במוסד אקדמי בשנה הבאה הכן את עצמך כבר עכשיו.

קורס הכנה לסכניון

קורס יסודי ★ מרצי טכניון

אנגלית הכנה לאוניברסיטה

לקראת בחינות המיון מרצים אוניברסיטאים מנוסים.

אולפנים לאנגלית

★ שיטה חדשה ביותר

★ שיטה מתוכננת.

★ ברמות שונות.

צרפתית וערבית למתחילים

לחילים הנחה

● הרשם עוד השבוע

● מספר המקומות מוגבל.

● אינפורמציה גם בכתב.

מכון "דן"

להשכלה ולהשתלמויות

שר' דוד המלך 11 ת"א

טל. 26-33-66

שעות המשרד: 9-1; 4-7.30.

מרכז

עדשות מגע

CONTACT LENS CENTER

"גריןזובסקי - אישון לנס"

תל-אביב, רח' שניאור 5, פנת רח' פיינסקר 20, טל. 55029. שעות הקבלה - 1-9. נשמח לש- לוח חוברת הסברה לפי בקשה.

ואל-תעשה לא יעזרו כאן, רק את ובעלך יכולים להחליט על צורת ההתנהגות ה- הולמת לגביכם. ביכולתי, וביכולתו של כל פסיכולוג אחר, רק להעמיד לרשותכם א- מות-מידה, שיאפשרו לכם להחליט נכונה.

★ ★ ★

עירום אינו תחליף להסבר

ה כלל הראשון שביכולתי להציע הוא: התנהגי בצורה טבעית אם זה לא מפ- ריע לך בשום אופן להתפשט או להתקלח בנוכחות ילדייך הקטנים — זה לא יפריע גם להם. אך אם אינך חשה בנוח — אל תאלצי את עצמך, רק בגלל שאת חושבת שזה רצוי. הקטנים יחושו מייד אם התנה- גותך מאולצת ובלתי-טבעית. יש להם אינ- סטינקס מפותח לכך. ואז הם יסיקו שמהו לא כשר בעירום זה.

באותה מידה, אם את חסרת ביטחון-עצ- מי ואינך מסוגלת לשותח עם ילדייך על נושאי-המין — אל תשתמשי בעירום כ-

מם בנות ערומים רק כשהם באמבטיה. משום כך, ייתכן שאמא תזוהף בילד אם הוא ייכנס לאחר-השינה שלה כשהיא ערו- מה, ומאידך תרשה לו להיות נוכח באמ- בטיה כשהיא מתרחצת. סתירה זו היא מבלי בלת לגבי הילד. יש להימנע ממנה.

כלל שלישי שיש לוזכרו: מישגה בודד אף פעם איננו אסון. נתקלתי לא אחת ב- הורים מודאגים, שהדירו שינה מעיניהם בגלל איזו טעות שעשו לדעתם. מיותר. מה שקובע, בהתפתחות יחסו של הילד לעירום ולמין, הוא האווירה הכללית, לא אירוע יחיד. קיים תחום אחד, מכל מקום, שבו אסור לך ולבעלך להסכים לכל פשרה: זכותכם לקיים יחסי-מין באינטימיות מוחלטת, ללא שמץ סכנה של הפרעה. עליכם לחוד בידוד מוחלט של חדרכם.

הדבר חיוני לא רק לבריאות ילדיכם, אלא גם לשלמות היחסים בינך לבין בעלך. אינך חייבת לנעול את דלת חדרכם אם זה מס- ריד אותך. אפילו ילדים בגיל רך מאוד אפשר ללמד לא להיכנס לחדר מבלי לדפוק בדלת. הדלת חייבת להיות סגורה — ולהי- שאר סגורה.

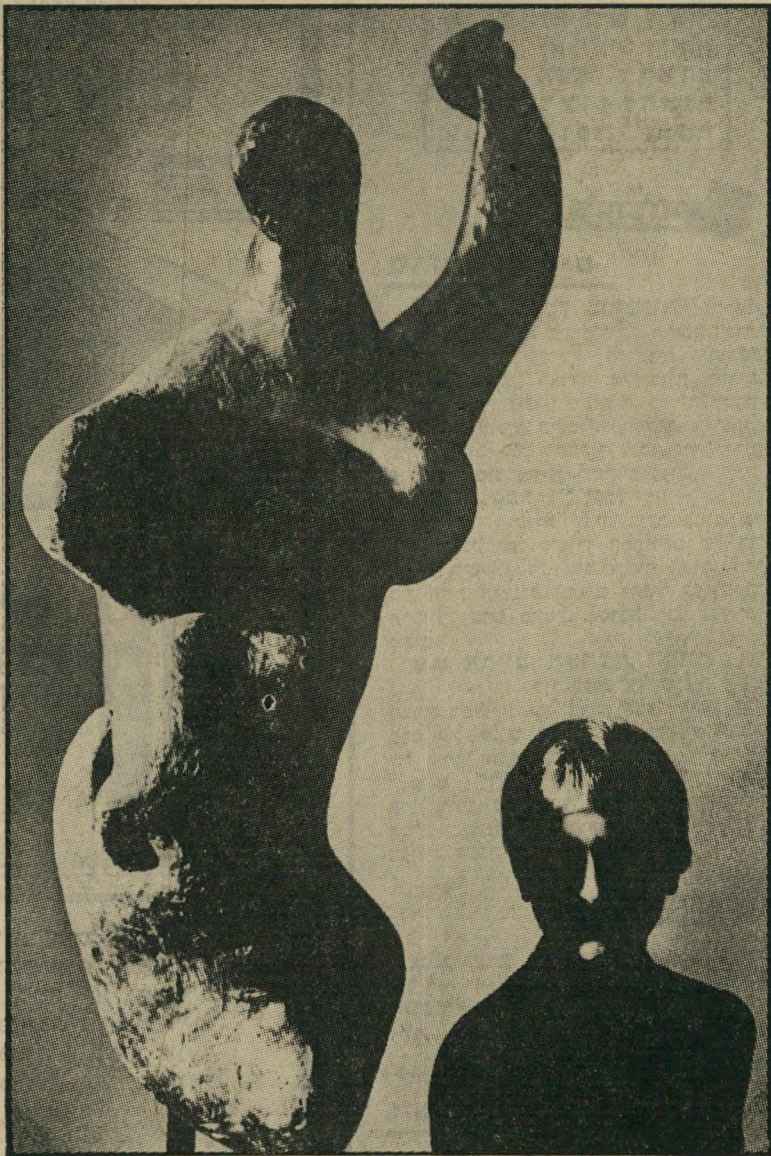
ילדים רבים אוהבים להסתנן באמצע ה- לילה למיטת ההורים ולישון איתם. לדעתי אין להרשות זאת.

★ ★ ★

אחים ואחיות — לחוד

ה חל מגיל שמונה, רצוי שאחים יישנו בחדר נפרד מאחיותיהם. ברור שזה קשה לעיתים, אך אם זה אפשרי בכלל — זה שווה כל מאמץ. למרות שנדמה שגיל זה עדיין רדום העניין המיני של הילד ב- בני המין השני, הרי שמגורים בצוותא של אח עם אחותו עלולים לגרום להם קשיים, מאוחר יותר, בפיתוח יחסי-מין נורמליים. ולסיכום, הרי בקיצור, כללי אל-תעשי:

- אל תבישי או תפחיד את הילד אם הוא ראה אותך ערומה — אפילו כשברור לך שהוא עשה זאת בכוונה. אם את רוצה להנהיג בבתך שאין לראות את ההורים ב- עירום — עשי זאת בקור-ירות ובשלווה. אל תקימי מהומה, אחרת הילד רק ילמד מכך שהעירום והמין הם משהו גס.
- אל תשתעשעו עם ילדיכם במשחקים הכרוכים במגע גופני הדוק, כגון התאבקות וזכומה. יש לכך משמעות מינית מגרה, גם אם הילד אינו מבחין בזאת בהכרח.

האם מותר לך

להתפשט לעינינו

יכדוד?

ביחוד יש להימנע מכך אם ההורים או הילדים אינם לבושים במלואם. אל תרשו גם לקרובים מבוגרים לעשות זאת. ● אל תשללו מהילדים את אותה הפר- טיות שאתם תובעים לעצמכם. ילדים בגיל הטיפש-עשרה רשאים כבר לסגור את דלת חדרם, אפילו לנעול אותה אם הם רוצים. גם כשהילדים צעירים יותר, רצוי שתרגילו אותם שאתם דופקים בדלת חדרם לפני ש- אתם נכנסים. זוהי גם השיטה הטובה ב- יותר ללמד אותם לעשות אותו דבר — כשהם נכנסים לחדרכם.

★ ★ ★

קשה — אבל זהו התפקיד

ב כן, אין זה קל למצוא את שיתוף-המש- קל הנכון בין צניעותך הטבעית, לבין הצורך ללמד את ילדך שהעירום הוא כשר, או להיפך: בין יחסך הגלוי לעירום, לבין הצורך שלא להשפיע עליו עודף עירום ש- יזיק לו. אולם זהו תפקידך ותפקיד בעלך. אם תבינו מה כרוך בכך, יקל עליכם למ- צוא את הקו הנכון.

תחליף לכך, בניסיון להראות להם בזאת שהעירום אינו פסול. העירום לבד, ללא השלמה של הסברים הולמים, איננו הפית- רון. הוא עלול ליצור מתח יותר מאשר לפזרו.

הריעה המקובלת בין המומחים כיום היא כי בהגיעו לגיל שלוש, מוטרי הילד מ- מראה עירום של מבוגרים. בחלקו נובע הדבר מהבדלי המידות של אברי-המין: ב- אותו את אביו הערום, רואה בכך הילד הקטן איום על גבריותו שלו. נוכח האם הערומה, רואה הילדה הקטנה את עצמה כלוקה בחסר. גילויי עירום בין אב לילדה ואם לילד מעוררים מתחים מסוג אחר. מאידך, רצוי דווקא שילדים וילדות יראו אחד את השני ערומים — בתנאים מבוקרים, כגון בשעת רחצה. כך ילמדו על ההבדל בין המינים, ידעו להתייחס לזאת בטבעיות.

★ ★ ★

לא לישון עם הילדים

ה כלל החשוב השני הוא: היי עקבית ביחסך לעירום. יש אנשים החשים עצ-

חמק, וככה הגענו כולנו — כך, כל חמשתנו — לסוכה אחרת. נהנינו מארוחת-ערב לבבית וחמימה, היה צפוף וזוועה, ומבעד לסכך הי- דליל נשקפו הכוכבים. בקיצור, כמו בבית.

למחרת בשבע בבוקר שוב פעם מעיר ה- טלפון את כל המשפחה הנמה. הפעם היה זה בעלי שזועק לטלפון. אם חסרים להם עוד פעם פרטים, שמעתי אותו ממלמל, זה הסוף שלהם. לא, לא חסרו להם פרטים הפעם. כן,

אבל מה עם הנידונוד?

היתה זו כמובן שוב פעם המשטרה. הגבר מעבר לקו ביקש לדבר עם אריק. מה עכ- שיוז היה זה הקצין האחראי, והוא ביקש להביע את תודתה של המשטרה.

וככה זה נמשך. למחרת קיבלנו — לא, ברוך-השם, הפעם בשעה קצת יותר נורמ- לית — טלפון תודה מהאמא של בעל ה- טילון. בנה, מסתבר, הוא חייל בתעלה, והוא נורא הצטער כששמע שסחבו לו את הטילון. עכשיו, היא הבטיחה לנו, הוא נורא ישמח כשישמע שמצאו אותו.

עבור שבוע קיבל אריק מכתב תודה מהבן בתעלה. הוא באמת נורא שמח שמצאו לו את הטילון. יומיים אחר-כך צילצלה ה- אמא לשאול אם קיבלנו את מכתב-התודה מהבן. באותה הזדמנות היא גם הזמינה אותנו לארוחת-ערב בסוכה שלהם. ככל ש- התאמצתי, לא הצלחתי למצוא תירוץ להתי-

שלוט בם, הביאה לא אחת, בעת פרסום הדברים, לדין ויחוסים ותגרות דמים. השקפה פילוסופית טראגית זו, באה אף לדין ביטוי במחזהו המפורסם ביותר, בו מצא הי במאי יוסי יזרעאלי הזדמנות אידיאלית לסיפוק תאוותו, להציב זרקורים גלויים על בימת ההצגות אותן הוא מביים, וזאת כדי שאיש באולם לא ישכח חלילה, כי הוא נמצי צא בתיאטרון. עזר לו בכך לא במעט, בוקי שוורץ, שהכין תפאורה המסגירה את הפסל שבו; לתלבושות השחקנים נידמה כי כמעט ולא הקדים תשומת לב. התאוריה של נתן פנטורין, מחושבת היטב, ונאמנה לרוח האפקטיביות החיצונית של הבימוי, שאינו מתרכז במיוחד באיפיון הדינמי של הדמויות אלא, בדינאמיות רוחנית מטשטשת. על אף שהמחזה וה"בעיה" שהוא מעלה התיישנו לא במעט, זוהי יצירה מיוחדת במינה, שמקומה שמור לה בכותל המזרח של המחזאות המודרנית, וכל עוד נאבק תיאטרון המאה ה-20, להצדיק את קיומו ולא לפשוט את הרגל, ימשיכו ששת הנפשות לחפש במאי.

★ אלפי (בימת השחקנים של התיאטרון הקאמרי) במאי מוכשר (עורך קומפוזיט) ושחקנים מיקצועיים (כאיצקן רחמימוב, זהרירה חריפאי, אלכס אנסקי, רחל דובסון, אילן תורן ו- עדנה שביט) מבוכים ופורטים את כרם לריק, על קומדיה חסרת משקל של הבריטי ביל נוטון. אין כאן כל בשורה חברתית, או נסיון להציג תופעה. שלא לדבר כמובן על פחרון, הגיבור הוא סתם גבר ריקני שאינו מוכן לעמוד בביקורת איוו שהיא. כל מציניו לשכב עם נשים, וכמה שיותר. ולא משנה לו אם הן נשואות, או שייכות לידיד. כמובן שסיפוסים כאלה מס' תובכים לא רק בלונדון, דבר המבטיח כי

● לא כראי לראות
★ לא חשבו לראות
★★ אפשר לראות
★★★ רצוי לראות
★★★★ חובה לראות

הוליווד

סרטים חדשים

★ ★ הקרב על בריטניה (סינרמה, תל אביב) הנסיגה מדונקירק, תקיפת שדה תעופה צרפתי עלידי הגרמנים, תקיפת אוניות ומיתקני ראדאר של בנות הברית, ההתקפות על לונדון מהאחיר, כל זה משוחזר בסרט ענקים בריטי-אמריקאי, בהשתתפות תקציב ענק ושחקני ענק: סיר לורנס אוליבייה, סיר מייקל רדגרייב ועוד.
★ ★ ★ ספר הג'ונגל (ח, תל אביב) חיות היער רוקדות יהיה ביער קסום של חלם דיסני, למי סיפורו המפורסם של רוידארד קיפלינג על מוגלי, גור האדם, החי בין חיות הג'ונגל ומסרב לחזור לעולם ה"תרבותי" סרט מקסים ושובה לב. לכל הילדים.
★ ★ החיים, האהבה, המוות (מק, סין, תל אביב) קלוד ללוש מוקיע את עונש המחת בספורו של צעיר שרצח זונה. עוד סרט של ללוש שלא הצליח להגיע לרמה של סרטו המפורסם נבר ואשה.
★ ★ רחל רחל (מוגרבי, תל אביב) פול ניומן ביים את אשתו, ג'ין יודורד, בסרט משכנע על בתולה מודקנת, בודדה, בעיירה קטנה וניחחת.

תיאטרון

★ ★ שש נפשות מחפשות מח" (הבימה) מישתו הפילוסופית של ואיני פירנדה, לפיה חיינו אבסורדיים, מלאי אשליה, ואין בן אנוש מסוגל

הצגה חדשה:

מהתלה חובבנית

★ כתר בראש (תיאטרון הקאמרי) מסתבר שכתובת מחזה העוסק בבעיות ערי למנו, ושניבוריו סיפוסים בלתי דימינייים, היא מלאכה שלא כל אחד מסוגל לצאת מ"מנה בכבוד. לכן לא אחד ולא שניים המציאו ארצות דימיניות, מלכים ונסיכות, כדי להחיות על הבמה את הדרמה הגדולה שקיינה בליבם שנים על שנים.

מובן שיצירה היסטורית אודות עוללותיו של מלך ותקופתו אינה מוציאה אותה מ"חוסם הארכיאלוגיה, או במיקרה הטוב ביותר, ההיסטוריה, אלא אם היא כתובה ביד יוצר, המסוגל לשפוך אור על ההווה, ובייחוד העתיד, באמצעות איצטלת העבר הי"גסדימוני.

ספק אם מאז התנ"ך, מיכאלאנג'לו, רמי בראנט ומאות פסלים, ציירים, מחזאים ויוצרים, היה מי שתיאר את דוד המלך בצורה כה ילדותית כפי שעשה זאת יעקב שבתאי. לא משדובר בקדושקודש ש"מ, שאסור לגעת בו; אך כתובתו האנכרית ניסית של שבתאי נוגדת כל מה שלמדנו על דוד.
במלכים א' סרק א' מסופר על דוד ה"מלך הזקן, אריה בחורף ימיו, הנוקט לסור כנת בתולה, ע"מנת שחשכב בחיקו, וחם לו. מצאו את אבישג השונמית היפה ערמאוד, ששירתה את דוד, אשר ככתוב, לא ידעה. מסתבר כי מי שכן רצה לדעת אותה היה אדוניו, בנו הבכור של דוד, וזו היא הסיבה שבגללה ציחה "שלמה" (שהוכתר כמלך, על אף היותו צעיר מ"אדוניו, בשל שבועת דוד לבתישבע (אמו) על בנייהו ב"יהוידע" להמית את ההולל אדוניו.
על תקופה זו בחייו של דוד, זהכרת הירוש תחתיו טובב ציר המחזה. מחזאי בעל שיעור קומה — כמו מחבר ספר מלכים, למשל — היה מצליח לקדם דרמה

ועתה שנלול נוסף:

תערכת התראה אלקטרונית לשמירה על ארינות חיי המקלט

בכל דגמי T.V. METZ החדשים מערכת אזהרה אלקטרונית לגילוי פגמים והפרעות במערכת הטלוויזיה או ברשת החשמל, עוד לפני שיפגעו בפעולתו התקינה של המקלט ובקליטת השידורים. צפופה של מערכת האזהרה מתריע בעוד מועד על התקלה, ובכך מאפשר שמירה על תקינות המקלט ואריכות חייו.

דרוש הדגמה ותיווכח כי

באיכות, בשירות, בקליטה ובקול טלוויזיה Metz מעל לכל

בערב פאראפסיכולוגי

תרצה

האסטרולוגית

ליובה קאנצ'וק

על נושא:

האסטרולוגיה

בחלק שני של התכנית:

שאלות ותשובות

וניתוחי אופי

ביום ד', ה'8 לאוקטובר בשעה 8:30 בבית סוקולוב, רח' קסלן 4, ת"א. לחיילים הנחה.

מסעדה

RESTAURANT

טריאנה

TRIANA

תל-אביב, רחוב קרליבך 12

Tel Aviv, 12 Karlibach St.

טל. 264949

מאחל שנה טובה וגמר חתימה טובה

שינוי כתובת

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על-כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

אולמן, כהן, חזקיהו

החולה הישיש, בערוב ימיו. שבתאי כלל לא ניסה לעשות זאת. הוא חיבר מהתלה רדודה, חסרת כל בסיס שהוא. מלבד כמה הברקות לשוניות, בדיחות ספורות, ושימוש בשפה אנכרוניסטית, המעוררות מדי פעם צחוק שבתהמה, לא מתרחש במחזה ובהצגה כלום. אין לו קונפליקט, אפילו מ"אחרי הקלעים; הדומה לא קיימת. אם כוונתו של המחבר הייתה לחבר פאי רודיה על דוד המלך, היה אפשר קצת ל"הבין אותו, אבל לא להסכים לו. אם זאת כוונתו, הרי כתיבתו וכוונתו אינו מושלם מות וברורות. כמו שהוא כתוב, בתוספת מספרים מוסיקאליים מתאימים, היה אולי יכול מחזהו של שבתאי להיות חתנית ל"אופרטה טאגרינית, שודאי היתה מוצאת לה צרכנים מתאימים.

כל נסיון להשליכות אקסאליות ולגוש פנקות סמליות מיותר. ומה שאין במחזה, לא ניסה אפילו בכהוא"ה להציג הבמאי שמואל בונים. אפילו נתעלם מן הדמויות התנכיות, ונשכח את כל מה שידוע לנו על דוד ויתר הגיבורים, ונתייחס אל הסיפוסים כאל סתם גיבורים בעלמא, גם אז לא יעניין אותנו הדבר, ותיאטרון של אמת לא יקדם עור המצגת שבתאי-בונים. **אבנר חזקיהו** הוא קומיקאי מעולה

תזכיר

רוצה ללבוש את כתר „מלכת המים” בטקס כלולותיך?

רחל ואלי גרא שעיזבו את הכתרים ל„מלכת המים” וסגניותיה מוכנים להשאיל אותם להזדמנויות החגיגיות של חידך.
גא לפנות: תכשיטי גרא, רח' פינסקר 66 ת"א, מול קולנוע „תל אביב”. 1-9, 4-7.
יפו העתיקה ע"י מועדון עומר כייאם, טל. 822500, בין השעות 9-12, 9-2 חצות.

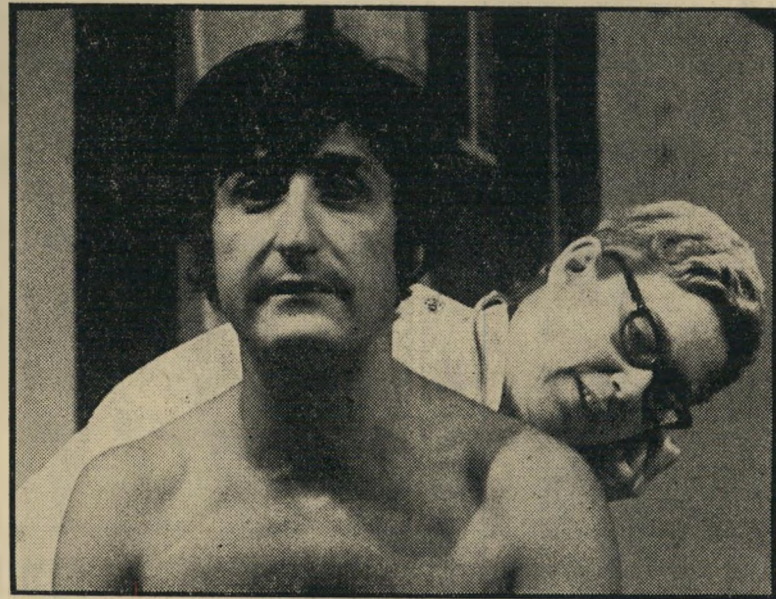
כיצד שומרים על בגד הים?

בגדי הים והחוף נוטים להתקשות ולדהות כתוצאה מהשפעת המזיקה של מים, שמש, וחמרי החיטוי שבבריכות. כביסה קלה במים קרים ו„טקסטיל שמפו” תשמור על גמישותם וצבעיהם של בגדי הים והחוף. „טקסטיל שמפו” מוציא את שיירי המלח וחמרי החיטוי, ומאריך את חיי בגד הים.

אוצר ביחיד נקה בעים
חסימים חבי נורים בעים

המחזה היה נשאר פשטני ורדוד, לוא אפילו היה נכתב על ידי מחזאי ישראלי ולגיבור היו קוראים לא אלפי, אלא אליפלט.
* **תחנות פיגרו** (תיאטרון עירוני, חיפה) **יוסף מירוא** הוא במאי של ספקי טאקלים. תנו לו מחזה יבש, והוא כבר ימצא

ערנה שביט ואדכס אנסקי ב„אלפי”

בן נימרץ. כיום לא נותר דבר מן העוקץ הסאטירי. נותרות רק סיטואציות מגוחכות שהצגה איטית אינה מסוגלת להסתיר. * **גברית הנאווה** (בהפקת גור דין) רפרודוקציה של ההצגה המקורית, ה' מבוססת על מחזהו של ג'ורג' ברנרד שאו — פיגמליון. הכין (כוריאוגרפיה ובימוי), בעזרת נייר-פחם גס, קרנרד דיי. **אילי גורליצקי** חביב, על אף שקשה לי זהותו עם פרופסור בריטי מיושב. הוא מו' כיר יותר סטודנט. **רבקה רז** בינונית, ו' אינה מצליחה להלהיב. **אברהם מור** מיק' צועי, אפילו בתפקיד שהוא צעיר עכור (כ' אלפרד פ. דוליסל, אביה של ליזה — הגב' רת רז) ובסינגון (מיוסיקאל) די חדש ל' גביו.

דרך להחיותו. הוא כבר ימצא את הרגע בו ירדו ממרומי הבמה פנסים דלוקים, או התפ' אורה תתחלף לעיני הקהל, כבמטה קסמים. הקומדיה הנושנת של **בומארשה** היתה אולי יכולה לעניין, לוא ביצועה היה מסוגנן יותר. שחקנים שכבר הוכיחו בעבר את כש' רונם (כמו **זאב רוות**, **רות סגל ומרים גבריאלי**) אינם מצליחים להגיע כאן א' פילו לשיאי העבר שלהם. הקצב הוא איטי

בפעם המי יודע כמה, במקצועיות, אומנם, אך ללא כל השראה. דויד המלך של חיוק' צעיר למדי. על כל פנים לא אחד כזה המ' כוטה בגד וקר לו, הנזקק לנערה שתשכב בחיקו כדי שיהיה לו.

בידור

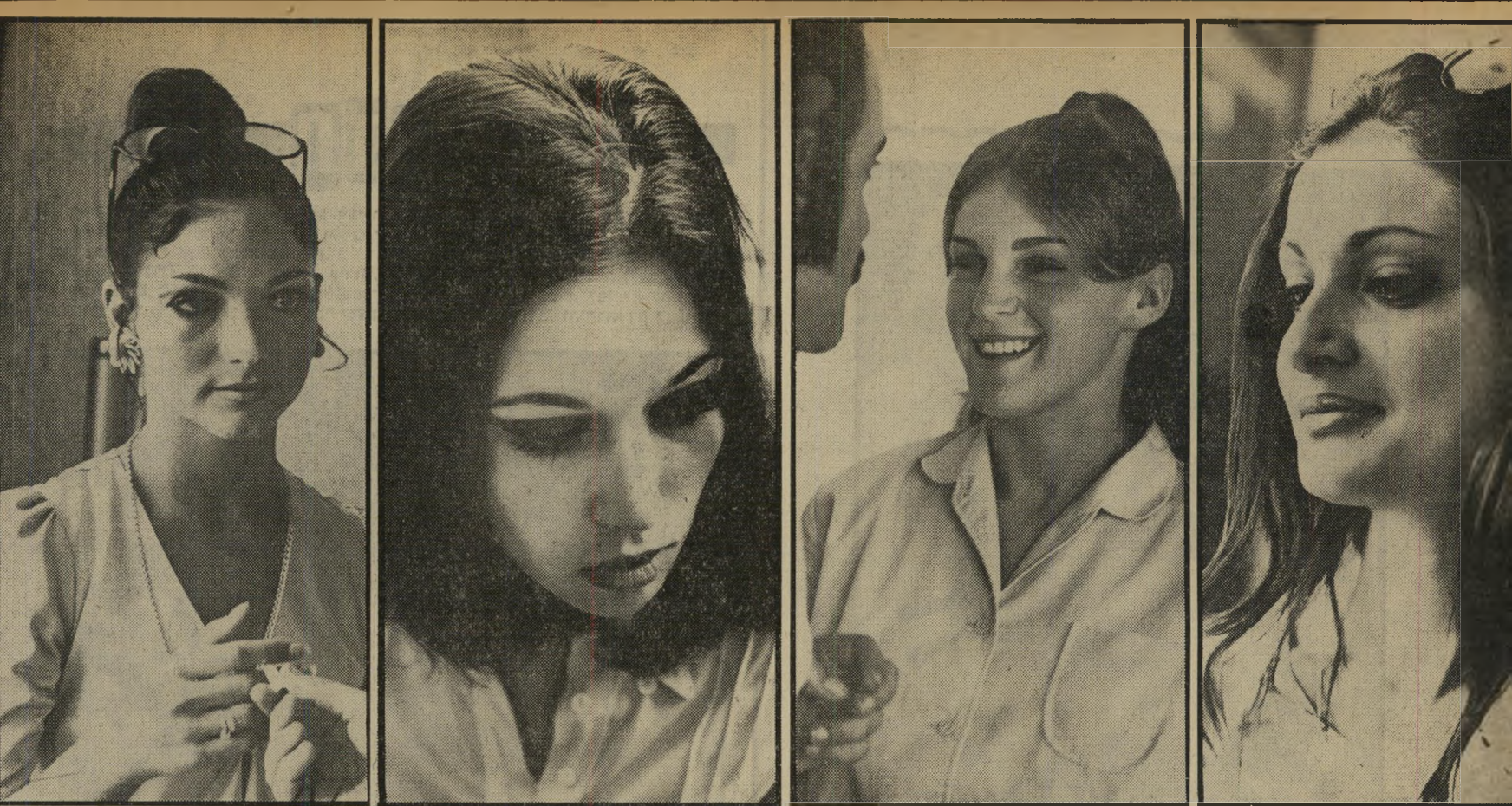
* **לחכת פיקוד דיזנגוף** (תיאטרון רון דגן) מה שנחמד ומשובח את העין בי' הופעה ראשונה זו של תשעה צעירים (חמי' שה בנים וארבע בנות) שהינם ברובם בוגרי להקות צבאיות, היא צבעוניות תנועתם ה' חנינית על הבמה. על אף ששניים-שלושה מש' תתפים אינם מפורעים, אך גם לא עוזרים במיוחד; למרות החומר הרדוד, הבדיחות הצי' פיות, המוסיקה והעבודים השיגרתיים, חס' רון רעיונות בעלי מישקל ועומק, נעים להעין מבט במספר פיומונים שעומדו בתכליתיות, עליידי **דני ליטאי**, ולהתבדר מקומיקאים חביבים **ליהודה ברקן** ו**מוסקו אהרמון**.

* **ערב פיומוני אהרמון** (בהפקת פשול) תצוגה עממית מאוד של כ' 20 פיומונים, שהישינים שבהם פשוט יש' נים, והחדשים בנאליים וחסרי עוקץ. מה' ושם הברקה חביבה, חריזה למופת, אך סך הכל בלתי מרגש וחסר אקסואליות, שהיא מסמננו של כל פיומון. את **בומ' כה צור** המשעשע, ללא כל חידוש, הדביקו אל ארבעה צעירים חניניים, שאיש מהם אינו פיומונאי של ממש. **עזרא דגן** מתנועע כמו שיש לנוע על במה זעירה, אם לא למעלה מזה. **פלילה שפירא** היא קר' מיקאית המנגנת על מיתר אחד, ו**רבקה זוהר** שרה כל פיומון בקול גדול וחסר עיצוב.

* **ימים טובים** (בהפקת ש. צמח) **שייקה אופיר** יודע להצחק, הוא עושה זאת כבר הרבה שנים, ואינו נזקק לשם כך לתנאים בימתיים מיוחדים. הוא מסוגל לע' שות זאת אפילו ליד שולחן בבית-קפה. כשהוא מגיש ערב שלם, בתיאטרון, הוא נזקק לבמאי ולמחברים שידאגו לעיצוב ול' חומר קצת יותר מעולה. יש לו בתוכניתו הנוכחית פארודיה מצחיקה עד דמעות על הבלט הקלאסי, עוזרת לו לא מעט הרקדנית המחשמלת **יונה לוי**, שאמנם אינה נהנית מכוריאוגרפיה רבת-השראה, אך על אף זאת מצליחה לרצות.

יהודה פוקס נותן הנביא יצר דמות מסוגנת היטב של איש-חכמים. להשלמת מישחקו המשובח עזרו תלבושתו ואיפורו. **מישה נתן** כחוש רעו של דויד, מת' בזבז בתפקיד כפוי-טובה, שאינו מאפשר לו' נגלות את כושרו האמיתי. תפקידו של **אלי ברט כהן** (כשריה הסופר) כתוב ב' צורה טיפוחית, אך בכל זאת הוא מצליח ליצור טיפוס חלמאי למדי באמצעות הע' תיות וזיטטות מתאימות. **מוסקו אהרמון**, **נאביתר הכהן**, משרטט בפוחלציות דמות של פוחלץ נפוח, שלעיתים חש ב' ליבו, ולעיתים שוכח לחוש בליבו, אולי משום שהוא שוכח שהוא חש בליבו. **נתן כוגן כיווא בריצריה**, שר צב' או של דויד, נעזר אף הוא בלבושו ואי' פורז לעשות כמיטב יכולתו להפחיד חיים בדמות מתה שהגיש לו המחזאי. **שמעון בר צריך** לשחק את **אדונייהו** ההולל, זה מסופר עליו ששעה לו רכב ופרשים, וחי' מישים איש רצו לפניו. כמובן שעל הבמה אייאפשר היה לראות את הרכב, הפרשים וחמישים האיש שרצו לפניו, והיות והדיא' לונ בין בר לחזקתו (בו הוא תובע ממנו את הכתר), כתוב בחובבנות, לא היוה קטע זה כל שיא והתבלט בגיחוכו על-אף מאמ' ציו הכנים של בר.

דבורה קירר לא שיכנעה ב**כתש-שבע** גבירה הבאה לבקש מן המלך לקיים את שבועתו כי בנה שלמה ימלוך. קטע זה, וה' אחר, בו היא גוערת באדונייה שלא ישב על כס המלך, הזכירו לכל היותר איזו גברת רבינוביץ, הרגוזה על איזה מר זלמנוביץ בעל מכולת, על שלא שמר לה חלה לשבת. אט בחירתו של בונים ב**אתי אולמן** לש' חק את **אבישג השונמית**, כוונתה היתה להעלות על הבמה חתיכה סקסית המצחקת יותר מדי כאידיוטיה, הרי שניתן לקבוע כי קלע בול. באשר לכל השאר, גילה בונים אולמתי וחוסר השראה משועשעת. בעצם היה מנסה לשמור על שמו הטוב, לוא ס' רב לגעת במחזה הבוסר של שבתאי. התפ' אורה של **אריה נבון** פשטנית ומשעממת מאוד הפעם. הרהיטים שעוצבו על-ידו מכר'

רחל גלפרב דוגמנית גם היא, נשואה מזה ארבע שנים לחבר דן, ואם לבן ארבע, אינה חושבת על קריירה בסרטים.

סמדר דרור (20) דוגמנית, השתתפה במיבחן ללא התרגשות. מאחריה ותק של הופעה בארבעה סרטים.

יהודית שניידר (17.5), תלמידה ב"תיכון עירוני ו' בתל אביב, הרגישה נבוכה בין הדוגמניות המפורסמות.

דליה יחיא (21), פקידה שלא חלמה מעולם להשתתף בסרטים, הוז' מנה למיבחן עליידי הצלם שנתקל בה.

צו - קדריאה ליפהפיות

השמועה פשטה בדיונוף כאש: מי חפשים חתיכות לסרט. מה סרט, מי סרט, איזה סרט — לאף אחת לא היה פנאי לשאול. ובכלל, את מי זה מעניין. העיקר סרט.

המשפט ★
המפורסם

אכן, ההתייצבות היתה מלאה, ביום ה' גורלי. הלוואי שהחברה היו מתייצבים כך למילואים. מחפש היפהפיות היה לא אחר מאשר משה דיין. כן, משה דיין. לא, לא זה השני, מנהל-הפירסום של חברת הלנה רובינשטיין בישראל. הוא הצליח לשכנע את המרכז העולמי של החברה, שמושב בפריז, שירשו פעם לסניף בישראל לעשות סרט פירסום של החברה, שיופץ כמובן ברחבי העולם.

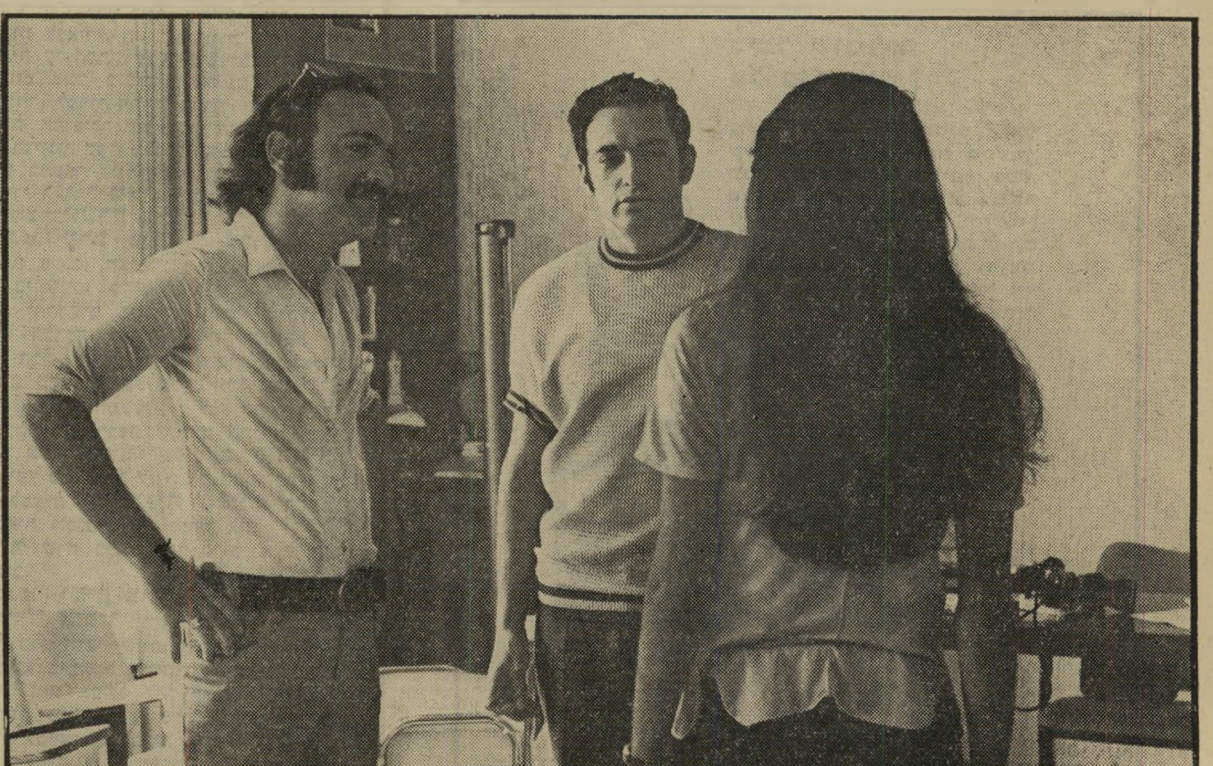
מי לא היתה שם? מדוגמניות צמרת מי פורסמות, ועד תלמידות-תיכון מכוססות צי-

פורניים, שהחביאו את הילקוט בחוץ לפני שנכנסו פנימה. הן נתקבלו עליידי הבמאי שלחץ את ידן, פיטפט איתן קצת — וזה הכל. באותם רגעים קצרים הספיק לבחון אם הן טבעיות בתנועה ובדיבור, כיצד הן מגי עות ראש, מסלקות שיער לצד, מתנועעות, מחייכות. חלק נתבקשו לבצע תפקידים מסור בכים יותר כמו להצית סיגריות, בינתיים בחנו מומחים, שעמדו בשקט בצד, את טיב עורן, אם הוא נקי דיו לצילום קוסמטי, ואת מיבנה איזור העין, אם יש בו שטח הולם להדגמת איפור. בתום הדקות הקצר רות האלו זכו היפהפיות לחיוך תודה, ול- משפט המפורסם: "גודיע לך".

★
יפהפיות
אמיתיות

מאחר שהסרט נועד להפצה בינלאומית, ואמור לייצג את שם החברה בעולם, העמידה זו שתי דרישות לפני שהסכימה להשקיע את חמשת אלפי הדולרים הדרושים לייצור: היא תבעה שהסרט יעמוד על רמה מיקצועית ללא דופי, ושהיפהפיות בו יהיו אמיתיות, לא סתם.

עד כה, נתמלאו שתי הדרישות. את ה' במאי אמנם הביאו מארצות-הברית. זהו סטיב לוי, מומחה לסרטי-פירסומה, העוסק בשעות הפנאי שלו בייצור סרטי-מחזרת. מסתבר שהמלאי בישראל אינו נופל באיכותו מהסחורה בחו"ל. מתוך ים ההתייכרות שהציף אותו, יבחר סטיב לוי בימים הקרובים את המאשרות שתופענה בסרט.

שיחה קלה וקצרה הצליח הבמאי לעמוד על שורה ארוכה של פרטים, אותם גילה במועמדות — או גילה שאינם בה. כמה מה' מועמדות עומדות פעם ראשונה במיבחן כזה, לכן ההתרגשות רבה. במאי-הסרט, סטיב לוי, המשופם ועטור הבלורית המזעזעת, ומשה דיין, איש החברה, בוחנים את אחת מעשרות המועמדות. תוך כדי

המיבחן הגורלי

משיא לשיא

דליה

שבה היא היתה עוזרת-הפקה, קרו לה דברים עוד יותר מרשימים. היא פגשה שם את שלישיית "השלושים", שהופי עו בתוכנית, ומתוך השלישייה היא פגשה בייחוד את שלום חנוך, הזמר והאמן התורן של הפזמונאות הישראלית. ואם בגלל "בומרנג" היא עוד תהיה שח"קנית, הרי בגלל "מתח גבוה" היא עתידה להיות להפוך לאשתו של שלום חנוך.

תוכנית "בומרנג" על נושא יום השבת, ראה אותה, התפעל ממנה, ונתן לה תפקיד בסרטו "התרוממות". עוד זה קורה, ועוד היא מתאוששת מהחיים המהירים והמסחריים הללו, ופשוט לא תוכל להתאושש. הביט בה, והציע לה מיד חוזה לשבע שנים. כל זה קרה לה מתוכנית אחת — "בומרנג". בתוכנית אחרת, "מתח גבוה",

חתונת הבן הרוחני

מלא רוח ומלא רוחניות. ואכן, סמי הירש קיבל מאביו את כל מה שאפשר לקבל מאבא כזה. הוא התהלך ב"עיר עם חליפות מהודרות, השתדל לכסות אותן בחתיכות מצומצמות, והיה דואג ל"היראות בכל מיני מקומות יקרים עם כל מיני יפהפיות יקרות, והיה דואג עוד יותר להראות לציבור הצופים איך הוא מזלזל בהן לאחר המעשה. ומשמיצים אומרים ש"הוא עקב בהצלחה כליך גדולה אחר מעי שי אביו הנ"ל, עד שהאב הזה, פוקה, הבי טיח להוריש לו את כל רכושו. בינתיים הוריש לו במקום זאת עצות בשפע.

כשסמי הירש פגש את דליה מילדטשן, אחותו של ארנון מילדטשן, המנהל את מפעל דשנים, הוא שמח מאוד, ומיהר ל"קשט בה את הנברית שלו, ואחרי זה לרוץ לספר לחבריה איך בתו של בעל מפעלי דשנים מאוהבת בו, ורוצה להתחתן איתו ולתת לו את כל כספה, ולעשות למענו הכל. הוא הראה אותה לכולם והתפאר בה לפני כולם, ולפני שלושה חודשים הוא גמר עם זה ונטע לארצות-הברית ללמוד.

ביום שישי סיימה דליה את הצבא ונסי עת אחרי ידידה לאמריקה, ועכשיו נודע שהשניים התחתנו. בחתונה נכחו ארנון מילדטשן, פוקה הירש, ובשנים האחרונות גם אביו סמי הירש.

דליה

פוקה הירש היה מזה שנים דודו של סמי הירש. ובשנים האחרונות גם אביו

גם מלכות

עצובות לפעמים

עלו לארץ, היא שמעה שגם הוא עלה ארצה, אבל היא לא פגשה אותו. זה היה לפני חמש עשרה שנה. היום היא כבר לא זוכרת איך הוא נראה. מאביה החורג נולדו לה עוד שני אחים, והיא טיפלה בהם, והיא התרגלה לקרוא לאב הזה אבא והוא התייחס אליה תמיד כמו אל בתו והיא שכחה. היום, כשהיא נבחרה למלכת-המים 1969, היא נזכרה שוב באביה האמיתי, ואיזה רעיון מוזר עבר בראשה, אולי הוא יראה אותה, בעיתונים, ויזכר בה. והם יפגשו, לאחר חמש-עשרה שנה.

או יתכן באמת ששרית תמצא את אביה, אבל במקום זה היא איבדה חבר, בגלל הבחירה הזאת. סיפור האבידה הוא הסיפור הקלאסי לכל מלכות היופי ואין צורך בכלל לחזור עליו אלא בראשי פרקים. כמו תמיד, אמר החבר לשרית שתיבחר או בו או בכתר, והיא חשבה וחשבה ו"בחרה בכתר, והלכה לתחרות, ובבחרה, ואז הוא אמר לה עוד פעם או אני או הוא, כלומר הכתר, והיא היססה עוד קצת ובחרה בכתר ואיבדה חבר. החבר שהיא איבדה הוא סטודנט חיפאי, וכשהיא הייתה גרה בעכו, והוא בחיפה, הם היו נפגשים הרבה, במשך שמונה חודשים, באמצע הדרך. "לא רציתי לעזוב אותה", היא מודה עכ"ש, "אבל אני לא רואה את עצמי כבחורה שיש לה מה להציע לנשואין. הנשואין זה משהו מקודש, ואני יכולה רק לקבל. אין לי מה להציע לשותפות כזו." בינתיים, חוץ מנשיאת-הכתר, היא מת-כוננת גם לעסוק בלימוד כימיה באוניברסיטה, ואחרי-כך, היא תתחיל לחשוב על דברים רציניים יותר.

שרית

זיכרון הילדות החזק ביותר של שרית דמיר מחזיר אותה לגיל חמש. היא היתה כבר אז ילדה יפה מאוד. באותו יום קשרו לה סרטים בשערות, ואמה לקחה אותה ואת שני אחיה הגדולים לטייל, וכשהם יצאו מהבית, הם ראו את אבא עומד ליד האוטו, ושרית רצתה לרוץ אליו ולהגיד לו שיבוא איתם לטייל. אבל אמה לא נתנה לה ואמרה לה להישאר בשקט ולא ללכת לאבא, אז היא קראה לו, ואז היא ראתה שהוא עומד שם, ליד האוטו, ובוכה, ואמה מיהרה לקחת אותה משם, והיא שאלה אותה: "אמא, למה אבא בוכה?" והאמא אמרה לה: "שקט, הוא כבר לא אבא שלך. מעכשיו יהיה לך אבא חדש." ושרית התייחסה לבכור ואמרה שהיא רוצה דוקא את האבא הזה, אבל זה לא עזר, ועד היום היא רואה אותו כאילו זה קרה אתמול. עומד בצד, ליד המכונית ובוכה. וכך, בגיל חמש התגרשו הוריה, ואמה גישאה מחדש לבחור צעיר ממנה בשנים, ומאז היא לא ראתה את אביה יותר. הם

המצרצים

כנים, בבדיקה של המקום, התברר שזהו הבית החדש של השכונה: דחצי השכנים כבר יש טלסקופים בבית וזמי שלא מצוין — מוצין, וזמי שלא מביט מביטים עליו. בהתחלה רצו השכנים המוצצים לפנות למשטרה, אבל אחרי שהתייבבר להם שהספורט הזה כבר כלי נפוץ בשכונה, הם החליטו ל"הסתפק בבניית קירות-מגן". וזוהי הסיבה שבונים עכשיו כלי כך הרבה קירות בסכיון.

בשורות

אילנה עדן הגיעה ארצה והטילה מייד את ההודעה הראשונה על חייה הפרטיים: היא התחתנה. בעלה נמצא בלונדון. הארץ היתה כמובן עטופה תדהמה מהבשורה הזאת, ולקח לה שבוע ימים להירגע ממנה. אבל אין דבר, אילנה עדן נתנה לה להירגע ונשארה עוד שבוע ימים. בתום השבוע השני היא פירסמה את ההודעה השנייה על חייה האישיים. היא נמצאת בהריון. ואחרי זה היא לא חיכתה יותר להתייבבר אוששות הציבוריות, וחזרה לאינפנציה אל

יום אחד התעוררו אבא ואמא בוויולה הפרטית שלהם בסכיון. הם פיהקו, פקחו את עיניהם לזכור החזרה של שכונת העשירים, האי זינו כמה רגעים לזימרת הציפורים, ביקשו מהעוזרת להביא את הקפה, וכשהאבא קם מהמיטה, בדבש מיטתו, כדי להציץ דרך החלון אל הנוף היקר של מקום מגוריו, הוא ראה במקום נוף את דירת השכן — וממנה טלסקופ מכוון ישיר אל תוך מיטתו.

אותו דבר קרה יום לאחר מכן לשכן הסמוך, ולעוד שכן ולעוד שכן. עד שבאחת מאסיפות השי-

הבוטיק של שמוליק

כששמוליק קרום היה פירחה, חשבו כולם שהוא המקצוע שלו, ושכזה הוא יש אר עד סוף ימיו. אבל במהרה הוא הפך לחובב-נשים מוביק, וכולם ידעו ששמוליק קראוס נולד כדי לחיות עם נשים, וזה עתידו. אחר כך הוא גילה למדינת-ישראל שהוא גם זמר, ונסע לחוץ-לארץ כדי לגלות את זה לכל העולם. אבל העולם לא רצה לשמוע, ואז הוא הפך שחקן, וגם את זה הוא ניסה להסביר לכולם, ולא כל-כך הלך. אז הגה עכשיו סוף-סוף הוא מצא כנראה את יעורו האמיתי: הוא פתח חנות לדבר-עור ב-

**בגליון
זה**

מיסאים

מדברים

על

הפקרות

ב "דן"

זה קרה

במ/א/38/א-א'לה

תל-אביב

**שקופה
בצמרת**

העולם הזה

